ILIE CIOARĂ

Murim şi înviem în fiecare clipă

EDITURA HERMES

Titlul cărții reprezintă cheia întâlnirii fiecărui om cu sine însuși, concomitent cu întâmpinarea corectă a Vieții în eterna Ei desfășurare.
Numai murind psihologic pentru trecut și înviind în aceeași clipă, folosind noi celule cerebrale, avem capacitatea de a înțelege și rezolva spontan orice problemă legată de existență.
Întreaga lucrare, prin fiecare temă abordată, oferă cititorului modalitatea de Unire a trinității propriei ființe și contopirea sa cu Sublimul Adevăr. În final, asemenea întâlniri vor conduce la fenomenul Eliberării sau Iluminării.

ISBN 973-99234-9-6

EDITURA HERMES

Cărţi de acelaşi autor:

MOARTEA MORŢII ŞI DESĂVÂRŞIREA
Editura All, 1993

O CĂLĂUZĂ ASTRALĂ. FERESTRE SPRE INFINIT
Editura All, 1994

INTEGRITATEA FIINŢEI UMANE
Editura All, 1998

OMUL ATEMPORAL ŞI DIVINITATEA
Editura All, 1998

FIINŢA UMANĂ ŞI ADEVĂRUL ABSOLUT
Editura Herald, 1998

REDRESAREA MORALĂ ŞI SPIRITUALĂ A OMENIRII
Editura Metropol, 1999

MINUNATA CĂLĂTORIE SPRE ADÂNCURILE PROPRIEI FIINŢE
Editura Herald, 2000

ETERNITATEA CLIPEI
Editura Herald, 2000

PE URMELE ABSOLUTULUI
Editura Herald, 2001

SPIRITISM ŞI SPIRITUALITATE MISTIC-CREŞTINĂ
Editura Hermes, 2002

ILIE CIOARĂ

Murim şi înviem cu fiecare clipă

EDITURA HERMES
Bucureşti, 2002

Cuprins

Grafică:
Viorel Dragomir

Prelucrare computerizată:
Radu Amariței

Corectura textului:
Mirela Șandru

ISBN 973-99234-9-6

PREFAȚĂ

Acțiunea de debut a acestei lucrări și fenomenele ulterioare, care au susținut-o pe un anumit făgaș, până la punctul final, a înregistrat o traiectorie puțin deosebită de tot ceea ce am scris mai înainte. Și iată faptele, așa cum s-au înlănțuit ele, în care eu nu am fost decât un simplu executant, la ceea ce scurgerea Vieții mi-a scos în cale.

Pe la jumătatea lunii noiembrie 2000, abia terminasem lucrarea „Pe urmele Absolutului" și mă gândeam la o perioadă de destindere, când și de data aceasta, anticiparea - proiecția azvârlită în viitor - s-a dovedit inoportună. Imaginara inactivitate sau comoditate a fost, pur și simplu spulberată de un banal telefon. O bună prietenă, cu preocupări și îndemnuri perseverente spre cele nepieritoare, mă anunță că a citit o carte pe care a înțeles-o, deoarece mi-a citit cărțile mele.

A doua zi ne-am întâlnit. Cartea cu pricina era „Conversații cu Dumnezeu" vol. I - autor Neale Donald Walsch. Încă de la primele pagini mi-am dat seama de valoarea deosebită a acestei cărți. Mi-am procurat cele trei volume, apoi „Prietenia cu Dumnezeu" și ceva mai târziu „Comuniunea cu Dumnezeu". Și, așa cum fac de obicei, când întâlnesc asemenea cărți, am trecut totul prin filtrul propriei mele experiențe. Adică, aplicând, practic, ceea ce autorul încearcă să ne demonstreze.

Nu am întâlnit nici o contradicție de fond între ceea ce am scris eu până acum și aceste cărți. Într-adevăr, ne aflăm în prezența unei noi Evanghelii, oferită pământenilor de către Sublimul Creator, printr-un om obișnuit, care îndeplinește un simplu rol de Porta-Voce. Despre acest intermediar vom mai aminti către sfârșitul acestei introduceri.

Dar, să revenim la ceea ce spuneam la început, despre această carte, ce vă este oferită. Așadar, după ce-am parcurs cele cinci cărți, într-o zi un îndemn venit din interior, mă obligă să pun mâna pe pix și aflat în fața unei coli, încep să scriu, fără întrerupere, diferite titluri de teme legate de Viață. După un timp mă opresc. Erau 82 teme, pe care apoi le-am aranjat alfabetic. Același fenomen de declanșare spontană l-am mai întâlnit și la o altă carte, însă numărul temelor a fost mai mic.

Iată-mă deci, în prezența acestor teme a căror prezență îmi incumbă scrierea unei alte lucrări privind Viața și Eternitatea Sufletului.

După ce întregul stoc a fost epuizat, alte și alte teme, mi-au venit fie în grup de 4-5 teme, fie câte una, îndată ce se termina ultima.

O dată terminată lucrarea, prin intermediul versului, am fost îndemnat să folosesc şi proza, pentru aceia care nu agreează versul.

Un alt fenomen care m-a surprins în aceeaşi măsură, ca şi primul: De Sf. Maria urma să-mi petrec un număr de 4-5 zile în comuna mea natală la fratele meu şi la nepoţi. Dar nu a fost să fie după voinţa mea. Cu 10 (zece) zile înainte de Sf. Maria, într-o viziune mi se revelează că voi rămâne în Bucureşti, pentru a termina lucrarea. Şi, cu sau fără voia mea, am rămas la mine acasă, lucrând cu multă râvnă. Lucrarea a fost terminată chiar de Sf. Maria şi predată dactilografei cam la ora când, cu 53 de ani în urmă am intrat în clandestinitate - după cum relatez în cartea „Moartea morţii şi desăvârşirea". Este oare vorba de o banală întâmplare, o coincidenţă? Cine m-a împiedicat să plec? Totul se reducea la o întârziere de patru zile.

Lucrarea are desigur destinul ei, şi eu trebuie să mă supun, lăsând de o parte dorinţele mele strict personale. De asemenea şi această prefaţă mi-a fost urgentată. Pentru alcătuirea ei a trebuit să renunţ la unele obligaţii impuse de uzul gospodăresc cotidian.

După toate câte le-am întâlnit în cale rezultă că această lucrare îşi are propriul destin, apărând ca o replică la ceea ce am aflat prin mesagerul Neale.

Dumnezeu în neţărmurita Lui Dragoste pentru noi oamenii, ne-a trimis tot timpul un număr imens de mesageri pentru evoluţia noastră spirituală. Dar, cum au fost ei primiţi de către pământeni se ştie cu multă precizie: unii au fost ucişi, crucificaţi sau au fost apreciaţi în mod eronat. Oamenii, în loc să le urmeze sfaturile, ca şi exemplul vieţii acestora, ei au apreciat omul. Şi ce a ieşit din toate acestea? Efectele ne stau în faţă şi ne îndeamnă să le privim. Oferim doar două exemple: Buddha şi Isus Cristos. Omul Buddha şi Isus - apreciaţi ca zei, iar învăţătura lor răstălmăcită.

În general vorbind, religiile lumii despart şi învrăjbesc oamenii, pe unii împotriva celorlalţi, fiecare susţinând că posedă Adevărul în totalitatea Sa. Sunt numai nişte pretenţii absurde. Fiecare religie cunoaşte doar fragmente din Marele Adevăr.

Mesagerul Neale se deosebeşte de toţi ceilalţi mesageri. Iar alegerea acestuia ne pune în situaţia de a nu mai greşi, apreciind omul şi nu mesajul divin. Dar cine este el cu adevărat?

Încă de tânăr a citit mult şi a îmbrăţişat diferite concepte de viaţă - de ordin religios şi spiritual. Acumulările de cunoştinţe şi informaţii i-au amplificat, în mod cu totul exagerat, importanţa „ego"-ului.

Dominat categoric de o minte obsesivă îşi permite să facă pe Dumnezeu - în câteva rânduri - că este chiar diavol care-l ispiteşte.

Deşi primeşte răspunsul potrivit la toate întrebările, uneori, dominat de viclenia „sinelui personal", încearcă să-i găsească Creatorului vreo vină sau neconcordanţă, punând aceeaşi întrebare dintr-un unghi diferit. Iar atunci când primeşte acelaşi răspuns, ca adevăr incontestabil, îl acuză pe Dumnezeu de repetare.

Aceleaşi întrebări apar de câteva ori, fie în acelaşi volum sau în următoarele. Omul obişnuit, prizonier al centurii propriului „egou", se demască cu sau fără voia sa, în toată neputinţa şi meschinăria care-l caracterizează. Întrebările cele mai frecvente şi sâcâitoare puse de el sunt: iadul şi raiul; greşit şi corect.

Ne rezumăm doar la atât, pentru a constata, fără nici o dificultate, că ne aflăm în faţa unui „egou" puternic, interesat de bani, avere şi sexualitate.

Cu toate acestea, alegerea lui a fost făcută potrivit înţelepciunii Divine. Cărţile lui au acoperit un număr de 27 ţări şi tendinţa este, desigur, de a acoperi toată suprafaţa Terrei. Deoarece Dragostea lui Dumnezeu Tatăl este atotcuprinzătoare şi va orândui în aşa fel ca toţi copiii Săi - şi fraţi ai noştri - să se bucure de noua Evanghelie. Ea se va impune în mod sigur dar treptat în decurs de o sută sau două sute de ani. Saltul calitativ pe scara evoluţiei se realizează anevoios. Primitivismul spiritual, existent astăzi pe întreaga suprafaţă a planetei, nu se poate schimba aşa uşor. Un singur exemplu din trecutul istoric al omenirii este prin el însuşi complet edificator. Să ne gândim, de pildă, la trecerea de la stadiul de politeism la monoteism, câte secole a durat şi cu câte sacrificii de vieţi omeneşti!

Să sperăm că în noua viziune, privind sensul real al Vieţii şi Sublimul Adevăr, nu se vor mai repeta acele greşeli, pe care le-au făcut îndepărtaţii noştri străbuni. Şi nu este exclus, ca unii dintre noi să fi fost chiar aceia care aduceau ofrande zeilor, luând parte în acelaşi timp şi la uciderea celor care au renunţat la cultul respectiv. În decursul existenţei noastre de făpturi umane, am fost şi călău şi victimă şi bogat şi sărac şi stăpân şi sclav etc.

În prezent, Neale Donald Walsch se află într-un real pericol psihologic, menit să-i amplifice importanţa „ego"-ului. Banii, averea, renumele de scriitor cu faimă mondială şi miile de scrisori, pe care le citeşte şi-l obligă să răspundă, sunt tot atâţia factori care, în mod conştient sau inconştient, îl influenţează psihic, mărindu-i: vanitatea, orgoliul şi trufia. Iar acest pericol va exista atât pentru el, cât şi pentru oricine altul, care se mulţumeşte doar cu înţelegerea intelectuală. Fără operaţia de spargere şi destrămare a cochiliei „ego"-ului şi trăirea fenomenului de Eliberare, omul nu poate realiza decât simple schimbări

de suprafață. În această postură, practicantul, folosește pentru uz exterior, o gamă cât mai variată de măști înșelătoare, care dau amplificare fariseismului și ipocriziei din interiorul ființei. Prin urmare, o degradare morală și spirituală și mai cuprinzătoare.

Am menționat toate acestea, pentru o mai bună edificare și cu îndemnul de a citi și pune pe loc în aplicare, ceea ce Bunul Dumnezeu ne sfătuiește să facem, pentru a grăbi întoarcerea la noi Acasă, adică în Sânul Său.

De asemenea am reținut din afirmațiile Divinului Creator, că transmiterea mesajului prin conversații este cel mai puțin eficient, dintre cele patru modalități mai de seamă. Iar cel mai eficient mesaj este acela transmis și realizat prin experiență directă. În această categorie se află tot ceea ce am scris până în prezent, în cele peste 1200 de teme.

Titlul acestei cărți mi-a fost impus ca o necesitate firească de a ne întâlni în mod real cu noi înșine, murind pentru trecut și înviind în aceeași clipă în care, de fapt, realizăm experiența directă de Divinitate încarnată.

În concluzie, pentru a vă putea întâlni cu dumneavoastră înșivă, nu aveți nevoie de nimeni și de nimic - de nici un expert din lumea cea exterioară. Adevăratul conducător se află în interiorul ființei proprii. El nu vă înșală, nu vă minte și nici nu vă speculează.

Să nu uităm că simpla înțelegere intelectuală, nu este altceva decât o înțelegere parțială - realizată de către un fragment al ființei, mintea, condiționată tempo-spațial. Adevărata înțelegere se realizează numai și numai în Uniunea perfectă a trinității: corp, minte și Suflet.

Și, în final, un alt îndemn: Folosiți cu precădere desfășurarea temelor pe calea versului, care vă pot conduce pe loc, la depășirea haotică a minții și Unimea cu întregul sau Adevărul Absolut. Iar când citiți poeziile, excludeți autorul și încercați propria experiență, prin ceea ce vi se indică în mod clar, simplu și precis.

1. ADAM ȘI EVA

O mistică-nfățișare de factură pur lumească,
Drept legendă, închipuire și-adaptare nefirească,
Creată de omenesc, prin a lui imaginare,
Că Adam, precum și Eva ar fi surse creatoare.

Energie infinită manifestă yang și yn
Într-o singură făptură de om manifest deplin.

Suntem veșnic Uniune, în continuă ființare,
Unitate absolută prin clipe integratoare.

Eu sunt „Acela Ce Sunt" dar, vădit, numai Iubire
Nu am altă viziune decât această-mplinire.
Tu la fel ești ca și mine, o evidentă ființare.
Acesta-i tot Adevărul confirmat prin integrare.

Ne-am întrupat pe Pământ pentru Sacra împlinire
De făptură sacrosantă și a ei îndeplinire
În Cosmologia lumii, prin trăire destinată
În comuniune cu Sacrul - Sursa cea adevărată.

Întreaga teologie - doar poveste închipuită,
Rezemată pe neștiință, ca făptură neîmplinită;
Raiul - iadul și a lor eternitate
Sunt creații efemere de minți prin timp posedate.

Noi suntem Adam și Eva - drept Energie globală
O firească împlinire de ființare integrală;
Prin simpla noastră trăire - suntem Divin împlinit
Ca o binecuvântare - om complet, desăvârșit.

Cum noi toți și lumea toată - suntem Una - laolaltă
Îndumnezeirea noastră pe Iubire rezemată,
Va influența benefic chiar întregul Necuprins;
Așadar, totul se schimbă când se transformă în ins.

Iar „Cunoașterea de sine" - tuturora la-ndemână
Ne unește trinitatea - când cu toții împreună
Și cu Bunul Dumnezeu construim altă cultură
Distinctă de cea prezentă prin meschina ei structură.

Despre apariția omului pe Pământ cunoaștem mai multe variante cuprinse în diferite legende și mituri. Fiecare dintre ele încearcă să ne demonstreze acest eveniment prin argumente mai mult sau mai puțin logice.

Mitul biblic, de pildă, ne spune că Adamul Primordial a fost creat din țărână de către Dumnezeu. Apoi, această alcătuire materială a fost înzestrată cu Suflet din Sufletul Creatorului, după chipul și asemănarea Sa.

Acestei ființe nemuritoare i s-a pus la dispoziție o grădină a Paradisului în care avea de toate și unde, simpla ei dorință îi era pe loc îndeplinită. Însă, după o anumită trecere de timp, acest unicat a început să dea semne de plictiseală. Iar înțeleptul Creator s-a gândit să-i dea o însoțitoare. Pentru asta, El a luat o coastă din trupul lui Adam și a creat pe Eva - prima femeie. De-acum, Edenul era locuit de o pereche, fiecare dintre cei doi, bucurându-se de o fericire perfectă.

În această grădină a tuturor posibilităților pe plan fizic, exista însă Pomul Cunoașterii (binelui și răului), de ale cărui fructe nu aveau voie să se atingă. Dar, Eva - ispitită de către satan - calcă porunca divină și gustă din fructul oprit, atrăgându-l la fapta ei și pe Adam.

După satisfacerea acestei plăceri, se mai relatează, că ochii lor s-au deschis și, rușinându-se de goliciunea trupurilor lor, au încercat să-și confecționeze îmbrăcăminte din frunzele diferitelor plante. În continuare, iată că Dumnezeu le face o vizită și când constată că porunca a fost încălcată, se supără și furios îi blestemă privându-i de toate darurile oferite de El mai înainte. Le ia nemurirea, îi izgonește din Rai și-i condamnă să-și câștige existența cu sudoarea frunții proprii. Iar Eva condamnată la supunere veșnică bărbatului și să suporte chinurile nașterii.

Un alt mit susține că Adam a fost la început androgin, adică avea ambele naturi fiziologice, de bărbat și femeie. Acest androginat este întâlnit, de fapt, în regnul vegetal, la unele plante.

De asemenea, un alt mit susține că bărbatul și femeia sunt posesorii a două energii distincte: yang și yin sau pozitiv și negativ, alfa și omega. Fenomenul în sine al apariției rasei umane, ca realitate fizică, are și alte explicații distincte de la un popor la altul.

Lăsând la o parte toate aceste susțineri, pe care o seamă de oameni le-au folosit și le folosesc spre a-și justifica ascendența psihologică asupra maselor neștiutoare, să încercăm noi înșine a ne descoperi Natura noastră Reală. Să vedem ce este trecător și ceea ce este permanent în legătură cu propria noastră ființă. Așadar, noi suntem formați din trei părți distincte: corp, minte și Suflet.

Corpul este format prin procesul de asimilare, din alimentele pe care le-am consumat. Ceea ce mâncăm aceea este corpul. El a fost structurat încă din pântecul mamei, pe aceleași elemente de nutriție.

Iar mintea este un proces de acumulare de informații, cunoștințe, ca rezultat al educației primite în mediul familial, școală, religie, cărți citite și ceea ce am aflat de la alții. cu alte cuvinte, întregul fond memorial ne condiționează modul de gândire, de exprimare și acțiune. Repetarea în timp a acestor acumulări a creat prin însăși natura sa

funcțională obișnuință care, realmente, ne domină. Noi, practic, nu suntem stăpânii a ceea ce gândim, ci suntem gândiți. Autoritatea minții, prin reacții mecanice, demonstrează această dependență intelectuală a ființei noastre.

Desigur că fiecare om dispune și de un fond memorial sprijinit de experiențe proprii, însă, el este cu totul neînsemnat în comparație cu restul memoriei.

Și, în sfârșit, al treilea element: Sufletul, care este de esență divină, având aceleași însușiri și calități cu Imensul Suflet al Creatorului. Prin urmare, ființa umană, întrupată pe această planetă, se manifestă ca entitate completă numai când funcționează în armonie cu cele trei părți componente, mai sus amintite.

Numai funcționând ca om întreg, noi putem întâlni cu adevărat întregul Vieții, care curge întocmai ca un râu cu vadul plin. În această ipostază Sufletul este Acela care ne conduce din interiorul ființei, unde se află împărăția Lui. Iar mintea și corpul apar ca elemente subordonate adevăratului conducător.

Iată cum realizăm această unitate perfect funcțională: Cu ajutorul Atenției lucide, atotcuprinzătoare și dezinteresate întâmpinăm tot ceea ce ne aduce Viața prin eterna Ei mișcare și noutate absolută de la o clipă la alta. Altă cale nu există de a ne cunoaște și înțelege pe noi înșine, precum și întregul proces al Vieții.

Ca stăpâni ai corpului și ai mintalului, prin „Cunoașterea de sine" noi ne descoperim fondul real al naturii noastre ca fiind Iubire necondiționată. În acest context, întreaga noastră comportare va fi dirijată prin impulsuri intuitive, în care Sacrul din noi ne conduce fără să greșim, pe cărarea luminoasă a evoluției noastre spirituale.

Noi toți: bărbați și femei, dispunem de Unul și Același Suflet, care se manifestă ca Iubire. În asemenea condiții noi ne creăm și recreăm în permanență, aspecte tot mai subtile de existență cu influență asemănătoare asupra întregii umanități.

2. ADEVĂRUL CA ROSTIRE ȘI TRĂIRE

Lumea întreagă-i năpădită de diverși predicatori,
Unii mai abili ca alții, chiar maeștri rostitori,
Care atrag mii de oameni, vârându-i în vechi tipare,
Credințe sau teorii, după a lor ajustare.

Adevărul Absolut abordat ca știutor, pe acumulări mintale,
E o stare amăgitoare cu efecte, consecințe evident nenaturale.

Mai întâi e ştiutorul care, pe rostiri străine, se socoate somitate
Şi-autoevaluarea, prin însăşi natura ei, dă aspecte aberante.

Apoi vin ascultătorii care, impresionaţi de cuvinte sunătoare,
Le memorează, repetă cu-aceeaşi infatuare.
Şi, la rândul lor derutaţi, de ştiutu-acumulat,
Preţuiesc doar ce-au aflat - restul desconsiderat.

Într-un astfel de climat, fariseismul tronează,
Ipocrizia ascunsă sub măşti, ce o camuflează,
Se amplifică, extinde prin ins la societate
Şi prin ea la cei ce vin - ca moştenire - cu aceeaşi falsitate.

Asta-i lumea ce-o străbatem - un real primitivism;
Evoluţia morală nu e decât vorbă goală - camuflată-n conformism,
Întreaga societate este, şi se manifestă evident fărâmiţată
De conflicte şi concepte, subiectiv derutante.

Egoismul, lăcomia, violenţa, aroganţa şi trufia
Sunt doar câteva aspecte ce marchează nebunia
Acestei societăţi, construită pe ignoranţă şi teamă
La nivel de minte-ngustă cu rostirea ei de-o seamă.

***

Altceva este rostirea conjugată cu trăirea a Ce Este Adevăr,
Unică Realitate de la o clipă la alta, manifestă ca mister;
În această ipostază trecutul şi viitorul nu se află-n nici un fel;
Ambele imagini seci, luate-n calcul drept model.

Numai la acest nivel - omul, ca Pură Conştiinţă este, de fapt, creator,
Recreându-se pe sine şi mediu-înconjurător.
în postura de „A Fi" el e chiar Divinitate
Care tot ce spune, face e prin el sinceritate.

Iar omul obişnuit îl descoperă de-ndată, dacă tace şi-l ascultă,
Şi prin propria tăcere şi el află Adevărul, ca o împlinire sfântă.
În prima desfăşurare, adevăru-i relativ, subiectiv, nestatornic;
În a doua conjunctură, ne aflăm în Absolut - Unitar şi Nevremelnic.

De o parte, cunoscutul, cu lumea lui schimbătoare,
Unde nimic nu e sigur, de la gând la aplicare;
De-alta, e Necunoscutul - permanentă Noutate
Prin Ea însăşi sfinţitoare, de la o clipă la alta.

În această temă, ca şi în toate temele din această lucrare, atunci când vorbim despre adevăr, ne referim numai la Adevărul Absolut. Şi El a fost şi este abordat în mod obişnuit din perspectiva unei duble modalităţi.

În primul caz, Adevărul Absolut este tratat de pe poziţia simplistă a acumulărilor memoriale de către ştiutori. În această categorie amintim: teologii, predicatorii, maeştrii, filozofii, întâlniţi frecvent pe toate meridianele planetei. Fiecare dintre ei, în funcţie de capacitatea sa retorică, reuşeşte să atragă mase întregi de oameni, însetaţi să cunoască mai mult decât obişnuitul de zi cu zi, al unei vieţi neînţelese în totalitatea sa.

Orice dorinţă individuală mereu alimentată, conduce în final, la împlinirea ei, prin întâlnirea îndrumătorului potrivit. Dar, cine este de fapt acest îndrumător? El poate fi adeptul unei credinţe religioase sau al unei metode oarecare, ce pretinde, fie mântuirea sufletului, fie evoluţie spirituală. Fiecare dintre aceştia, ca simpli ştiutori şi slujitori ai doctrinei sau metodei respective, nu fac altceva decât să repete de fiecare dată, aceleaşi şabloane intelectuale. Ei acţionează ca nişte roboţi, repetând la nesfârşit, cu aplomb şi infatuare, îndrăgostiţi de ceea ce ştiu prin profunda şi îndelungata condiţionare psihologică. Amăgiţi de propriul ştiut, ei amăgesc la rândul lor, auditoriul care, fiind impresionat de ceea ce află, face aceeaşi greşeală de supra-evaluare a materialului informativ. În acest climat, propice amăgirilor, se instalează fariseismul, care confecţionează măştile respective, sub care oamenii, în general, îşi petrec restul vieţii, fără măcar să-i sesizeze aspectele ipocriziei - apreciate ca atitudini normale - a societăţii în care îşi duc existenţa.

Din punct de vedere spiritual, omenirea se află încă la stadiul de primitivism, care se reflectă în mod evident prin egoism, lăcomie, ambiţie, violenţă, aroganţă şi trufie. La temelia acestei lumi denaturate se află ignoranţa şi teama; atitudini existente deopotrivă la nivelul tuturor structurilor politice, economice, sociale, religioase şi intelectuale.

Lucrurile se petrec însă cu totul diferit în al doilea aspect al aceleiaşi probleme, şi anume când Adevărul Absolut este rostit de pe poziţia trăitorului a ceea ce afirmă. În această alternativă, îndrumătorul - a tot ceea ce exprimă - este conjugat cu trăirea „Acum şi Aici" a clipelor în desfăşurarea Viului, ca veşnică prospeţime şi noutate de la un moment la altul. Iar cei care ascultă cu adevărat au posibilitatea să trăiască Unitatea Adevărului, concomitent cu demonstrarea făcută de către vorbitor.

În continuare, să vedem cum realizează aceia care ascultă minunata deschidere către Marele Mister al Viului, în eterna Lui derulare. Simplitatea oferă tuturor împlinirea fenomenului de ascultare corectă a ceea ce se spune, îmbinat cu trăirea noutății permanente. Ori de câte ori vă aflați în ipostaza de ascultător, întrebați-vă dacă funcționați ca un întreg „Acum și Aici"!? Adică, trup, minte și Suflet - unitate funcțională în prezentul viu și activ, de la o clipă la alta. Altfel exprimat: stare pură de „A Fi" sau Pură Conștiință. În această atitudine sunteți ca o făclie care arde, alimentată de combustie internă. O mai putem asocia cu o simplă prezență de martor, care doar privește și ascultă. Nu face nici un comentariu și nici nu așteaptă vreun anume rezultat.

Încercați totuși să puneți în aplicare îndrumările date pe calea versificației, evitând orice idealizare sau proiecție spre viitor. Efectele le veți descoperi singuri pe parcursul citirii temei respective. Inactivitatea minții, realizată spontan, oferă Sinelui propriu posibilitatea să vă contopească întreaga existență cu Marele Adevăr, chiar în momentul când îndrumătorul vi se adresează, trăind ceea ce rostește.

3. ADEVĂRUL - TRINITATE - UNITATE

Când funcționăm ca „ego" - în lipsă de unitate,
Drept neputință umană - prinsă de naivitate,
Să ne punem întrebări spre fireasca-nfăptuire,
Privind Adevărul Sacru și a Lui înrâurire.

Cine suntem, noi prin noi, ființa noastră cea reală?
Și cum o realizăm fără nici o îndoială?
Trăind doar în lumea mea, prin vederea mea sectară
Nu este nimic real, viața mi-e imaginară.

Înțelesul la ce văd, e așa precum gândesc,
Condiționat de timp și spațiul unde trăiesc;
Și eu sunt precum pretind, după îngusta mea gândire,
Iar experiența Vieții are a mea prețuire.

În acest fel operăm cu iluziile Vieții.
Pentru a lor demascare în lumina clarității;
Iluzia nevoinței are dublă deghizare:
Este nevoința mea și-a lumii-nconjurătoare.

Când aceasta-mi aparține, o simt cu acuitate
Și, îndată-apare frica, prin impulsuri panicate,

Care-mi tulbură trăirea, până-n prag de disperare;
Periclitată chiar viața, prin structura-nșelătoare.

Când viața e-în pericol - calmu-î greu de obținut
Pentru „sinele" firav - posedat de-al său trecut.
Totuși trebuie-ncercat, urcând pe o altă treaptă,
Atentă, lucidă ființa în întregime-asamblată.

Corp, minte și Suflet - Una - cu Dumnezeu laolaltă,
Dispare orice problemă. Trăim Viața adevărată
Ca Iubire, Frumusețe, Bunătate, Fericire fără margini,
Implicit și Libertate, văduvită de imagini.

Când intelectul ne conduce existența cotidiană suntem, de fapt, doar un fragment, incapabil să înțeleagă eternul întreg al Viului în desfășurarea Sa pe clipe înnoitoare. Așadar, mintea fiind numai o parte din ființa noastră, ea nu este în măsură să înțeleagă Adevărul Absolut, ci doar un adevăr relativ, în care subiectivismul ce-l caracterizează, denaturează, conștient sau inconștient, Realitatea.

Mintea este un proces al timpului, conservat memorial, care năvălește în prezent prin reacții mecanice, potrivit propriei condiționări. În această alternativă, noi nu suntem stăpânii gândirii. Altfel explicat: noi suntem gândiți prin subjugarea unui trecut care, în prezent se manifestă ca umbre, ce întunecă Realitatea veșnic nouă a prezentului în perpetua lui mobilitate.

Toate neînțelegerile interumane, contradicțiile, ca și stările conflictuale imprevizibile, sunt opera acestei minți - drept temelie a „ego"-ului sau „sinelui personal". O mai putem numi și natura fictivă a propriei ființe. Întâmpinând Viața prin viziunea acestui „egou" culegem numai amărăciuni și tristețe. Teama și nesiguranța fiind elementele dominante, care ne traumatizează psihic, cu efecte dăunătoare și asupra suportului fizic.

Pentru a depăși aceste aspecte iluzioniste, nu avem nevoie de nimeni și de nimic din afara ființei proprii. Și iată cum ieșim din această încurcătură. Cu ajutorul Atenției lucide, globale și dezinteresate întâmpinăm reacțiile gândirii (minții): imagini, temeri, dorințe, emoții, care ne desprind de eternul prezent în desfășurare, atrăgându-ne înspre un trecut perimat sau un viitor imaginativ și nesigur.

Dispariția instantanee a acestora ne oferă unitatea ființei; adică trup, minte și Suflet în Unime perfectă, care este absorbită în Imensul Infinit. În acel fericit moment, noi și Dumnezeu ne aflăm în comu-

niune desăvârşită. Din acea clipă noi suntem şi ne manifestăm Iubire necondiţionată ca Frumuseţe, Bucurie, Bunătate şi perfectă Libertate.

Această modalitate de întâmpinare a Vieţii în desfăşurare, va conduce, în final, la dezagregarea centurii „ego"-ului ai cărui prizonieri suntem din vremuri foarte îndepărtate, datorită educaţiei eronate, transmisă de la o generaţie la alta.

Să mai subliniem că funcţionând ca Unitate a fiinţei vom putea rezolva în chip fericit şi fără nici o dificultate orice problemă de viaţă.

4. A FI, A FACE ŞI A AVEA

În trecutul milenar, ba chiar multimilenar,
Am folosit în mod practic, înspre Sacrul Avatar
Aceste verbe active în ordine nefirească:
A face şi a avea – sarcină duhovnicească.

Preţuind acumularea împlinirilor reale,
„A Fi" socotit finalul scopurilor ideale;
Aşadar, Sacra Fiinţare – Starea de Pură Conştiinţă
Obţinută prin eforturi, urmărind o năzuinţă.

La nivel spiritual lucrurile altfel stau;
Insul, de fapt, e-năuntru, în interiorul său,
Nu-i decât simplă prezenţă. Nu e ceva de făcut,
Nici nu doreşte ceva, ca-mplinire drept avut.

În această ipostază, suntem simplă Unitate,
Noi şi Universul – Una – în perfectă libertate;
La fel şi cu Dumnezeu – Bunătate Infinită,
Ca topiţi în Uniune – Realitate vădită.

Din postura de „A Fi" avem clara perspectivă
Ce anume-i de făcut, ca şi dorinţa activă,
De realizare-n timp, pentru buna vieţuire
În această existenţă rezemată pe Iubire.

În concluzie, tot timpul vom fi prezent la prezent
Şi oriunde ne-am afla: lucid, clar şi evident,
Când Sacrul din noi conduce fiinţa noastră întrupată
Cu fireasca înţelepciune – comportare consacrată.

Din vremuri imemoriale, fiinţa umană văzându-şi imperfecţiunea sa spirituală, a încercat să-şi aducă anumite ameliorări, pentru a putea face faţă problemelor de viaţă cu care era confruntată în mod permanent. În acest scop, omul a făcut apel la acumulările sale memoriale. Începând deci, de la acest nivel, pentru a fi altfel decât se manifesta în prezent, el a apelat la verbele a face şi a avea, apoi sprijinit pe ştiut şi imaginaţie. Or, în acest fel, folosind mintea veche, el nu putea întâlni în nici un caz, acea capacitate funcţională menită să-i ofere devenirea sau evoluţia morală şi spirituală la care aspira. Deoarece, orice problemă de Viaţă întâmpinată cu mintea ştiutoare, nu-şi găsea decât o soluţie relativă - poate avantajoasă în prezent, însă cu efecte ulterioare nefavorabile sau chiar dezastruoase.

În „Cunoaşterea de sine" se porneşte de la starea de „A Fi" sau de Pură Conştiinţă, când dispunem de viziunea clară a ceea ce trebuie să facem şi să avem. Aşadar, folosirea celor trei verbe se face invers, contrar a ceea ce am fost sfătuiţi până acum. Iar rezultatele la care ajungem sunt prin ele însele grăitoare. Practic, starea de „A Fi" o realizăm cu ajutorul Atenţiei lucide şi atotcuprinzătoare, care prin simpla Ei prezenţă şterge, elimină, spulberă mintea ştiutoare – interesată de „eu şi al meu" – ca structură deficitară.

De-acum, în „golul psihologic", astfel instalat, noi ca un Tot Unitar în uniune cu Marele Tot, întâlnim înţelepciunea care ne dirijează activitatea, în vederea împlinirii a ceea ce este absolut necesar. Adică, Ea ne spune ce anume să facem şi să avem pentru atingerea Interesului Sublim spre care - în mod conştient sau inconştient - tinde fiecare fiinţă umană, privind întoarcerea la Sursa Surselor, de unde cândva am pornit pentru împlinirea tainicului destin legat de coborârea în universul fizic.

5. ALEGEREA PROPRIEI EXPERIENŢE

Când funcţionăm ca „sine" – ca „ego"-uri mărginite,
Singuri ne putem alege experienţe dorite,
Fie în mod conştient, fie chiar inconştient,
Retrăind legende – mituri – noi de ele dependenţi.

Numai văzând Ce Nu Este: searbăda, seaca poveste,
Ne desprindem de trecut şi-ntâlnim real Ce Este,
Făptura noastră divină - niciodată îngrădită
De lumesc prin timp şi spaţiu, drept structură-nchipuită.

Alegerea strict legată de o dublă existență:
De o parte, închipuirea; de-alta, Reala Prezență;
Ambele alternative, totdeauna necesare.
Viața, asta ne obligă, în a Ei desfășurare.

Deci, Ce Este și Nu Este se confruntă-n mod fatal,
Nu există împlinire făr-acest context dual.
Când ce „nu suntem" dispare prin simpla întâmpinare,
Practic, noi putem alege opțiunea creatoare,

Vizând țeluri mai înalte - forme mai evoluate;
Prospețimea permanentă - calea spre Eternitate;
Înnoirea consecventă cu Viața în mișcare
Ne conduce spre Acasă - Sursa Etern Creatoare.

Astfel ne-mplinim destinul, de făpturi prin timp legate
De trecutul milenar, ca structuri încătușate.
Rostul Vieții e golirea de reziduuri adunate
Drept greșeli, ca și păcate, încontinuu - înregistrate.

Trăind la nivel de minte condiționată, interesați de „eu și al meu", ca veritabili roboți egocentrici, suntem - conștient sau inconștient - repetitori de mituri și legende, potrivit educației formate de mediul în care ne-am dezvoltat. Or, cu acest comportament, bazat pe imagini seci, goale de conținut - iluzii înșelătoare - nu ne putem înțelege nici pe noi înșine și nici Viața în ansamblul desfășurării Ei, ca noutate absolută de la o clipă la alta.

Aflați în această dilemă: între ceea Ce Este real cu adevărat și ceea ce Nu Este, noi avem capacitatea de a opta pentru una sau alta, dintre cele două alternative. Așadar, noi înșine ne dăm seama că o parte este trecutul, sub formă de imagini; iar de altă parte, Realitatea prezentă, în plină acțiune, care nu poate fi contestată de nimeni și de nimic - Ea dovedindu-se ca atare prin simpla Ei prezență.

Prin urmare, văzând mișcarea acestui trecut, în prezent imagini, drept rămășițe ale unor experiențe trecute, acestea dispar fără să lase urme reziduale. Iar în „golul psihic", survenit în mod firesc, noi funcționăm ca un întreg în contopire directă cu Viața, în eterna Ei desfășurare, înnoindu-ne de fiecare dată cu trăirea clipelor prin care Ea se manifestă. Murim deci pentru trecut și înviem, în mod constant, pe momente trăitoare, în Uniune cu Sursa din care provenim ca ființe nemuritoare.

Astfel se realizează Supremul Ideal de întoarcere în Corpul Divin de unde cândva, într-un trecut foarte îndepărtat, am coborât pentru a face experiența în asociere cu materia brută, ca împlinire a tainicului destin pe care-l străbatem cu toți semenii noștri.

Adevăratul sens al Vieții legat de învelișul carnal, este acela de a goli reziduurile păstrate în profunzimea conștiinței, sub formă de greșeli și păcate acumulate în existențe anterioare, datorită ignoranței proprii.

6. AROGANȚA HÂDĂ, OARBĂ

Comportare sfidătoare, trufie insultătoare,
Atât de frecventă-n lume ca nefirească grandoare.
Divinitatea din noi este, faptic pângărită
Prin comportări nefirești, de făptură neîmplinită.

Vedem asta chiar acum, prin această semnalare?
Și cum anume răspundem la asemeni provocare?
Noi suntem Divinitate în Esența ființei noastre,
Și cum anume răspundem prinși de înscrisuri nefaste?

Trecutul și viitorul sunt aspecte nefirești,
Ficțiuni clar-derutante de-abordări strict omenești,
Care n-au ajuns să afle calitățile depline
De făpturi dumnezeiești, integrate-n acțiune.

Când trecutul e văzut și înțeles, acesta de-ndată tace,
Ființa-om eliberată, instantaneu se reface,
Sacralitate eternă, într-o altă viziune,
Ce se manifestă veșnic, prin atitudini divine.

De fapt, asta și suntem - Sublimă Divinitate
Într-o eternă-nnoire cu clipele-îngemănate;
Nu este nici un mister această Realitate,
Întâlnindu-ne cu clipa în perfectă Unitate!

Viața un pic egoistă, încă vrea mai mult să fie
În uniunea cu întregul. Dar Divinu-în armonie
Nu acceptă compromisuri cu „ego"-infatuat
Care se crede întregul, pe suport imaginat.

Doamne-ajută-mă s-aduc un pic de Eternitate,
Cu-ale Ei înscrisuri certe – ca Esenț-adevărate!
Eu rămânând doar îndemnul oamenilor ce-așteaptă
Să-și plinească-al lor destin de făptură întrupată.

Noi, ca produs al educației greșite, oferită de către mediul în care ne-am născut și dezvoltat, ca și a inevitabilelor greșeli săvârșite din cauza ignoranței, ne acordăm de obicei, păreri excelente despre noi înșine. Astfel, de la obișnuita părere favorabilă, până la ceea ce înseamnă vanitate, mândrie, orgoliu și trufie sunt simple simboluri de exprimare, care confirmă ascendența negativă a prostiei insului prin timp format. O asemenea atitudine o considerăm ponegrire a Naturii noastre divine.

Ce semnificație dați dumneavoastră, cititorul, acestor categorice și dure caracterizări de făpturi neîmplinite? Vedeți și apreciați la fel cu autorul că, funcționând la nivel de „sine personal", străbatem Viața ca un orb în fața frumuseții netăgăduite a Vieții în eterna Ei mobilitate – ca noutate și prospețime revelatoare de la o clipă la alta?

Dacă acest trecut este vizualizat cu ajutorul Atenției dezinteresate, el dispare instantaneu și, în locul rămas liber, descoperim prin trăire, „Natura noastră Divină" – prezentă ca Iubire creatoare. Ei bine, această apariție misterioasă, care singură ni se revelează ca Dragoste, ne desăvârșește, ajutându-ne să eliminăm poverile trecutului, care ne-au adus la noua reîncarnare.

Văzând deci imperfecțiunea, care se manifestă ca „egou" deficitar, ignorant și posesiv – acesta dispare, în mod spontan, fără să facem ceva în acest sens. Dispariția sa reprezintă o poartă deschisă spre Eternitate. Iar prin această deschidere suntem – pur și simplu – absorbiți în întregul Cosmic, în care ne integrăm, trăind clipe de perfecțiune nedimensionată.

Asemenea întâlniri insistente și cât mai frecvente, ne vor conduce în final – fără nici o așteptare – la fenomenul surpriză: Eliberarea sau Iluminarea, prin spargerea centurii egoiste, ai cărui prizonieri suntem ca făpturi lacome, ambițioase, temătoare, pline de orgolii și neastâmpărări.

7. ASCULTAREA LINIȘTII

Liniștea, pacea, odihna, ordinea interioară,
Prețioasa armonie, când în noi se desfășoară,
Se exprimă printr-un sunet cu efecte sfințitoare,
Este-al Sufletului cântec de sublimă transformare.

Toate tainele Vieții sunt ascunse-n liniștire
Sub acest continuu sunet cu Viul în contopire;
Pentru unii rareori el se afirmă, pentru alții-n mod frecvent,
Zgomotul exterior diluat fiind pe moment.

Trăind la acest nivel, ne aflăm în meditare,
Stare de Pură Trezire, ca o binecuvântare
Cu determinări firești de Iubire, Frumusețe,
Bunătate, Bucurie însumate drept esență.

În această ipostază, noi și Tatăl suntem Una,
Căci avem aceeași Sursă - Perfecțiune Sublimă,
Și al nostru rost în lume este de-a fi împreună
Recreând o lume nouă prin concordanță deplină.

În „Cunoașterea de sine" ne e ghid spre împlinire,
Când iluzia dispare, fără nici o siluire,
Fiindcă e iluminată de Atenția globală;
Ea se-mprăștie de-ndată, și-n loc pacea generală.

În acest „vid psihologic" – noi, extinși la Infinit,
Trăim clipe sfințitoare cu Sublimul contopiți.
Rostul întrupării proprii doar așa se-nfăptuiește
În Uniune cu întregul – când „ego"-ul se topește.

Liniștea interioară ca armonie, pace, odihnă și independență totală constituie o adevărată mană cerească, în care noi simțim, prin trăire, Fericirea fără vreo motivație exterioară. În această postură mintea tace smerită, înțelegându-și neputința funcțională. Iar corpul la rândul său, dispune de propria energie, care-i permite refacerea potențialului său uzat prin eforturile depuse în legătură cu cele necesare propriei existențe.

În acest trio-funcțional, trăitorul veritabil al acestei binefăcătoare comuniuni, percepe un sunet subtil. Acesta însoțește misteriosul proces al Viului pe cărarea de întoarcere la Izvorul Sacru, de unde cândva, foarte de demult, a coborât să perceapă prin trăire asocierea cu materia în diversele ei stadii de manifestare.

Trăind deci la acest nivel, suntem în Stare de Trezire, accesibilă tuturor Sufletelor, ca făpturi umane. Numai în această postură întâlnim Bunătatea, Frumusețea, Adevărul, Bucuria și Fericirea fără

margini. Când există numai una din aceste însuşiri, Ea le atrage pe toate celelalte, fără ca trăitorul să apeleze la acumulările sale memoriale, ca „sine" interesat.

Realizând contopirea noastră cu Divinitatea, prin clipe trăitoare, se concretizează saltul individual spre desăvârşire şi, în mod indirect, al întregului Univers. Deoarece lumea nu poate fi perfecţionată decât pornind de la perfecţiunea fiecărui component al ei, adică, al fiecărui ins în parte.

Împlinirea acestei minunate viziuni poate fi realizată de către fiecare ins în orice stadiu de dezvoltare s-ar afla, deoarece în noi toţi există una şi aceeaşi Scânteie desprinsă din Divinitate şi trimisă în lumea materiei, pentru a face experienţa în asociere cu ceea ce este trecător şi perisabil.

Practic, realizăm acest lucru folosindu-ne de Atenţia-Lumină, ca instrument cu ajutorul căreia întâmpinăm modul nostru greşit de funcţionare, marcat de iluzii, ce domină şi însoţesc toate făpturile neîmplinite - egocentrice, legate de ceea ce este trecător, imaginativ şi fără suport real.

8. AUTOEVALUAREA

O iluzie absurdă rezemată pe ce-a fost,
Vagi înscrisuri efemere, în prezent, fără de rost,
Apreciate valoare fără cert-acoperire
În momentul viu, activ într-o veşnică-nnoire.

Cum de pildă, sunt: averea, titluri, faimă sau renume,
Gloriile fără număr, legate de-această lume;
Toate seci deşertăciuni, purtătoare de destin,
Care conturează insul - caracterul său meschin.

Semenii dispreţuiţi prin a firii aroganţă,
Este semnul ce demască evidenta ignoranţă!
Înţelegem semnalarea şi spontana înfăptuire
Când întunecimea piere - golită de-închipuire!

Masca dispare-n Lumină şi Realitate-apare,
Omul, de-acum, Unitate - învederat prin fiinţare
În Uniune cu Tatăl - Adevărul Absolut;
Aici individul piere absorbit în Infinit.

Numai când „ego"-ul piere cu a lui închipuire,
Smerenia fiindu-i postura, purtătoare de Iubire,
Realizăm Cine Suntem - Unitate sfinţitoare,
Prin momente conştiente - încontinuu creatoare.

Aşadar, închipuirea, perfect conştientizată
Ne oferă, prin trăire, fiinţa noastră-adevărată,
Bunătate fără margini, ca firească împlinire,
Fără vreo anticipare sau anume siluire.

Un astfel de trăitor schimbă ins şi-ntreaga gloată,
Fiindcă noi şi lumea toată suntem Una - laolaltă;
Fiecare revelare ne îndeamnă să trăim
Adevărul Absolut şi-n El să ne contopim.

Autoevaluarea este o părere splendidă despre noi înşine, care se reazemă pe lucruri şubrede, trecătoare cum ar fi, de pildă, averea, titluri, faimă sau renume, gloriile fără număr legate de această lume incertă şi schimbătoare. Pe aceste incerte şi firave suporturi, individul ignorant îşi acordă sieşi importanţă psihologică, strict asociată şi cu şubrezenia celorlalţi semeni. Ori de câte ori ne apreciem ca fiind mai presus decât restul semenilor, realmente, ne auto-degradăm moral şi spiritual.

Realizarea acestui fenomen ne scoate în evidenţă, de fapt, propria ignoranţă, ca şi stadiu de „ego"-uri dominate de un trecut perimat, care năvăleşte în prezentul viu şi activ - Realitate Absolută pe clipe de existenţă. Dacă înţelegem acest mod defectuos de funcţionare, ne desprindem fulgerător, de ceea ce a fost cândva real - în prezent doar imagini seci - şi ne contopim cu Frumuseţea Vieţii, prezentă ca Realitate certă. În acest context trăim, de fapt, în Uniune cu Adevărul Absolut.

Aşadar, prin eliminarea individualizării are loc Marele Mister al întâlnirii fericitului trăitor cu întregul Universal, în funcţie de creare şi recreare permanentă a Sublimului sfinţitor. Frecvenţa unor asemenea clipe transformă în mod categoric, insul trăitor al acestui experiment şi, prin el, se produc transformări similare şi asupra mediului înconjurător, ca şi asupra lumii, în ansamblul existenţei sale. Totul se înfăptuieşte în acest fel, fără ca trăitorul respectiv să facă vreun efort sau să anticipeze un anume rezultat, ideal sau scop de atins, pentru că el şi lumea sunt un întreg, care se influenţează reciproc, în mod conştient sau inconştient.

9. AVATARUL

Un spirit deosebit, coborât la reîncarnare
Ca exemplu de trăire, spre a lumii îndreptare;
Distinct mesager divin, Iubirea-l călăuzeşte
În gândire, vorbe, fapte cu-întregul se contopeşte.

Predică, scrie şi-ndeamnă şi-n diverse împrejurări
Îşi confirmă misiunea prin anume vindecări;
Pentru lumea rătăcită, el apare ca eretic,
Uneori, chiar condamnat de poporul cel bezmetic.

Spirit ager, novator, un vădit reformator
El destramă crezuri oarbe, obiceiuri din popor,
Transmise ca moştenire, secole prin generaţii,
Cu efecte pe potrivă şi demente complicaţii.

Crime, jafuri şi războaie, sălbăticii nefireşti
Purtate pe motivaţii cu adevărat drăceşti;
Dar, ce-a fost mai înainte, la fel este şi-n prezent,
Lumea la fel de meschină cu-al său climat evident.

***

Vedeţi astfel ca şi mine? Şi-nţelegeţi rătăcirea
De pe întreaga planetă? Şi, care vă e părerea
În raport cu propriul crez? Vă ajută în vreun fel
Să descoperiţi Iubirea, liberă de scop, model?

Dacă eşti cinstit cu tine, fără s-accepţi compromisuri
Vezi că-ntreaga omenire e condusă de eresuri?
Or, noi toţi avem ca fond Sublima Divinitate,
Fii de Dumnezeu suntem! Asta e Realitatea!

Avatarii ce-au fost şi vor mai fi pe Pământ
Asta-ncearcă să ne-arate: Adevărul Sacrosant!
Şi, o dată revelat, noi - prin noi - să ne schimbăm,
Iar cu noi - uniţi în gloată - lumea-ntreagă transformăm!

***

Soluţia e uşoară ca-nţelegere mintală,
Însă mintea nu ne-ajută la împlinirea reală,
Fiindcă ea este problema ce ne ţine prizonieri
Legaţi de-ntregul trecut - „acum" - agăţat de „ieri".

Ştim că Viaţa-i veşnic nouă, cu momente înnoitoare,
Datori să-i ieşim în cale cu minte-asemănătoare;
Tacă deci, mintea cea veche, pe celule consumate,
Iar în „golul psihologic" noi celule-s abordate,

Capabile să-nţeleagă Viaţa-n veşnică mişcare.
Acesta este tot secretul de-a întâlni Fericirea şi Iubirea creatoare,
Fenomene inerente evoluţiei umane - pe drumul desăvârşirii
Şi de-ntoarcere la Tatăl în Sânul Dumnezeirii.

Avatarul este un spirit ales de înaltă puritate şi evoluţie spirituală, coborât la reîncarnare cu scopul precis de a fi un demn exemplu de trăire, pentru semenii mai puţin evoluaţi. Îl mai putem aprecia şi ca mesager ceresc, trimis de Divinitate pentru a grăbi evoluţia pe planeta Pământ. Ca veritabil trăitor al Adevărului, el este călăuzit de Iubirea creatoare şi, pe acest fond existenţial, el predică, scrie şi îndeamnă semenii, prin propriul său exemplu, pe calea perfecţiunii lor spirituale. Iar, în anumite împrejurări, el vindecă boli incurabile numai în scopul impulsionării semenilor pentru împlinirea propriului lor interes spiritual.

Un asemenea ales, nu de puţine ori, este apreciat eretic de către minţile celor ce şi-au făcut o meserie profitabilă, pe seama ignoranţei oamenilor dominaţi de crezuri oarbe, creaţii ale unor educaţii greşite, transmise de la o generaţie la alta, din vremuri foarte îndepărtate. Abordarea greşită a Vieţii este demonstrată cu prisosinţă prin ceea ce vedem că se întâmplă astăzi pe întreaga suprafaţă a Terrei. Un egocentrism sălbatic, însoţit de lăcomie, violenţă, ură, jafuri, crime şi războaie sângeroase, grăiesc în mod cât se poate de evident ceea ce susţineam mai înainte, ca revers al rătăcirii comportamentale.

Dacă şi dumneavoastră, cititorii, vedeţi la fel ca autorul acestor simple semnalări, ce atitudini înţelegeţi să luaţi în raport cu eventualul crez pe care l-aţi îndrăgit şi-l urmaţi? îndemnul autorului este să vă puneţi singuri întrebări asupra roadelor spirituale la care aspiraţi sau socotiţi că le-aţi realizat!

În acest sens, avatarii care au fost, sunt şi vor mai fi pe planeta noastră, asta încearcă să ne arate: Marele Adevăr. Iar acesta o dată revelat, ne solicită ca noi prin noi să ne schimbăm actuala mentalitate comportamentală, faţă de noi înşine, faţă de semeni şi faţă de Viaţă, în general.

Soluţia este uşoară la nivel de înţelegere intelectuală, însă mintea nu ne ajută şi nici nu ne poate ajuta, ea însăşi fiind, de fapt, problema

cu care ne confruntăm zilnic. Noi suntem și ne manifestăm, realmente, ca veritabili prizonieri ai acesteia. Deși cunoaștem că Viața este ca un curent de Apă Vie, care curge fără încetare pe clipe înnoitoare și că, pentru a O înțelege, trebuie să-i ieșim în întâmpinare cu o minte nouă, decontaminată de experiențele trecutului, totuși nu ne comportăm precum știm. Așadar, tacă această minte! Dar tace ea cu adevărat la simpla noastră dorință?! Desigur că nu o va face! Deoarece obișnuința ei îndelungată de stăpână a ființei noastre, i-au creat condiții de automatisme adânc înrădăcinate, care ne domină cu autoritate.

Folosind mintea în sensul înnobilării ei, nu putem obține decât schimbări de suprafață - măști imaginare, care înșală și derutează atât pe creator, cât și lumea înconjurătoare, deci o degradare în plus, față de cele deja existente. Fariseismul, ipocrizia atât de înrădăcinate în mințile oamenilor au devenit atitudini obișnuite în raporturile interumane.

Rătăcirea atât de îndelungată se curmă numai prin soluții radicale. Iar „Cunoașterea de sine" oferă o asemenea soluție. Cu ajutorul Atenției lucide și dezinteresate, doar întâmpinăm deversările mintale. Este o simplă întâmpinare în care reacțiile minții se topesc și dispar o dată cu energiile susținătoare.

Iar în „golul psihic", care survine de la sine, noi celule cerebrale intră în funcțiune, oferindu-ne astfel capacitatea de înțelegere reală a Vieții în derulare. Acesta este tot secretul prin care Sacrul din profunzimea ființei noastre se manifestă ca Iubire, ce curăță și transformă omul vechi în mers ascendent pe drumul evoluției al cărei final este revenirea în Sânul Bunului Dumnezeu, locul de baștină de unde provenim toți pământenii.

10. CEEA CE ESTE

Stare de încremenire nu există nicăieri în Univers,
Totul este în mișcare: fie deplasare în mers
De timp - spațiu înregistrată și de simțuri observată;
Fie tainică, lăuntric, ca de pildă, într-o piatră.

Clipa-i acul de ceasornic care totu-nregistrează,
Prin mișcare și repaus, însumând o ipostază;
Dar, „A Fi" și „A nu Fi" - ce-i dau sens de Unitate,
Este o străfulgerare, faptic - o Realitate.

Ca să-nțelegem Ce Este - Adevărul Absolut,
Unică Realitate cu-al său propriu conținut,

Pornim de la ce „nu este" acest întreg Unitar,
De la o parte din El, cu înțeles fragmentar.

„Cunoașterea" stă la baza oricărui experiment
Și nu invers, cum s-afirmă din eroare-n mod frecvent;
Cunoscând deci, Ce nu Suntem, întâlnim Realitatea,
Existență intrinsecă - Una cu Divinitatea.

***

Pentru mai larg înțeles, într-o altă exprimare:
Dumnezeu e tot Ce Este, ca și Ceea ce nu este (aparență înșelătoare)
Tot așa suntem și noi, prin aprecieri fragmente,
Care recreează - întregul - Sublimul eminamente.

Nu suntem: nici trup, nici minte - vreo anume amintire,
Glorie, titlu, renume, atașamente, simțire;
Mai presus de toate astea laolaltă înșiruite,
Mult mai mult decât atât - noi suntem Eternitate

Fără-nceput sau sfârșit și, Nimicul ca și Totul;
Acesta-i experimentul, ce demonstrează întregul
În momentul lui „Acum și Aici" prezent
Veșnică Eternitate pe un fond independent.

În Imensul Univers nu există nicăieri stare de încremenire, chiar acolo unde noi cu ajutorul simțurilor apreciem că totul este static, de pildă, într-o piatră, realitatea este cu totul diferită. În mod științific se demonstrează că materia brută este, de fapt, energie, iar energia este în permanentă mișcare și mișcarea prin ea însăși este Viață. Așadar și piatra la rândul ei a avut un început, are și o stare de evoluție, urmând același drum de întoarcere acolo de unde a purces cândva, într-un trecut evaluat la miliarde de ani.

Prin urmare, Viul în mișcare permanent-înnoitoare, se află în toate regnurile: mineral, vegetal și animal. Iar orice mișcare a Viului îmbracă două aspecte, prin a fi și a nu fi, care însumează o ipostază unitară. Și ca să înțelegem întregul existențial, pornim de la o parte din El, apreciat drept fragment.

„Cunoașterea" stă la baza oricărui experiment și nu invers, cum din greșeală se apreciază de către mintea condiționată. Numai cunoscând ceea ce nu știm ca, de pildă: gând, imagine, dorință, teamă etc. putem întâlni Realitatea ființei noastre ca Existență intrinsecă - Una cu Divinitatea. Cu alte cuvinte: Dumnezeu este tot ce există în Universul Necuprins, ca și ceea ce nu există, adică aparența schimbătoare.

Tot la fel suntem şi noi prin înţelegerea fragmentelor, care însumează, esenţialmente, întregul. Aşadar, noi nu suntem nici corpul, nici mintea cu anumitele sale amintiri de care ne-am legat şi le dăm importanţă, ataşându-ne de ele. Dincolo de toate acestea noi suntem, realmente, Eternitate fără început şi fără sfârşit. Suntem Nimicul şi Totul. Aceasta este, de fapt, experienţa cu ajutorul căreia se demonstrează întregul în eterna măreţie a Lui „Acum şi Aici", ca noutate absolută, aflată în veşnică derulare.

11. CEL NUMIT ÎN MULTE FELURI

Marele Necunoscut, Adevărul absolut - necum înţeles de minte
În decurs de mii de ani - numit prin multe cuvinte,
Fiecare şoptitor dând acestora valoare,
Nicidecum trăirii-n sine, cu El în colaborare.

La-nceput numit zeiţă - era deci feminitate,
Care exprima vremelnic Suprema Realitate;
După-ndelungi perioade, a apărut şi un zeu,
Drept pereche a zeiţei, deci , un bărbat Dumnezeu.

Mai apoi, mintea umană - după griji şi-a ei nevoi,
A măsluit mii de zei şi zeiţe - un veritabil şuvoi;
Invocaţi în timp de pace sau vremuri de confruntări,
Fiecare neam, popor cu-ai săi zei ocrotitori.

În final, politeismul devine monoteism,
Secole de adaptări, înscrise prin conformism,
De mintea deficitară, mărginită şi precară,
Limitele fiind măsura de-nchipuire hoinară.

Întrucât Unicitatea n-a putut fi înţeleasă
De neputinţa umană, ca structură defectuoasă
A născocit un satan dup-a minţii-nchipuire
în eternă confruntare - dintre ură şi Iubire.

Astfel insul incomplet, ca „egou" prost educat,
Ori de câte ori greşeşte, dă vina pe Necurat,
Implicat acel satan, ca parşiv, ispititor,
Cu puteri la fel de mari ca Divinul Creator.

Justificări puerile şi atitudini viclene
De făpturi evoluate - ajunse fiinţe umane.
Diavolul e ficţiune! Nicidecum realitate,
Când greşim, păcătuim - noi prin noi făptuim toate.

Omul diavol - cel ce sunt - se destramă doar prin simpla demascare
Atenţia folosită la această întâmpinare;
Şi-n „gol" - liniştea apare cu îndrumarea divină,
Intuiţia fiind calea, ce singură se exprimă.

Neamul omenesc, în decursul îndelungatei sale istorii, preocupat de descoperirea şi înţelegerea Marelui Adevăr, i-a atribuit acestuia cu ajutorul minţii mai multe nume ca Iahve, Dumnezeu, Necunoscutul, Nevăzutul, Energie Cosmică, Allah etc. Or, la acest nivel de înţelegere este normal ca denumirea să capete toată importanţa, neglijându-se trăirea experimentului respectiv.

La început Divinitatea era imaginată ca femeie, deci Dumnezeu era zeiţă. După lungi perioade a apărut şi un zeu, ca partener al zeiţei, potrivit principiului familial al oamenilor. Mai apoi, aceleaşi minţi au născocit mii de zei şi zeiţe, fiecare asociat unor nevoi specific omeneşti. Fiecare popor avea propriile zeităţi, create de imaginaţie, conjugată cu necesităţile impuse de viaţa cotidiană. Această mentalitate de abordare a Marelui Mister - Unitate Absolută - printr-o vastă pletoră de zeităţi, acoperă milenii de-a rândul, ca trecut întunecos al vieţii pe această planetă.

Această formă primitivă a religiei îşi pierde treptat din credibilitate, fiind înlocuită cu monoteismul. Aşadar, multiplicarea şi diversitatea gândirii umane se reduce la unicitatea unei singure forţe creatoare a toate câte sunt cuprinse în Imensul Univers. Însă nici Unicitatea nu a putut fi înţeleasă şi acceptată intelectual şi iată că, la un alt moment al istoriei, a apărut un adversar al lui Dumnezeu şi anume, Satana - principiul răului care, din păcate, dăinuie şi în prezent. El a apărut tot ca insuficienţă a individului, privind modul său personal de funcţionare. Un „sine personal" sau „egou", pentru a-şi putea justifica erorile pe care le săvârşeşte, aruncă totul pe seama acelui înger decăzut din graţia divină. Această entitate imaginată, creată de mitologia ancestrală, ni se mai spune, că dispune de o seamă de asociaţi - diavoli ca şi el - şi că se află în confruntare permanentă cu Dumnezeu care, la rândul său, este ajutat de o armată de îngeri. Această credinţă dualistă este întreţinută şi împrospătată prin predici, discuţii şi comentarii cu multă insistenţă în religia creştină, mai ales.

Un „ego" ignorant, meschin și ipocrit rostește adesea că diavolul este vinovat de răul pe care el l-a săvârșit. Or, diavol nu există ca entitate separată de om. În lumea paralelă - cea astrală - nu am întâlnit decât oameni, ca noi fiecare. Comportamentul negativ al celor decedați, este continuat dincolo o perioadă de timp. De pildă: sinucigașii, bețivii, hoții și toți cei atașați de lumea pe care au părăsit-o, acum ca spirite își continuă preocupările lor prin acei întrupați care au înclinații asemănătoare. Un sinucigaș, spre exemplu, se atașează de un individ aflat într-o stare critică, de disperare și îi dă sugestii de sinucidere. Un alt decedat care, în decursul vieții, a fost un alcoolic incurabil, se atașează ca o ventuză de corpul unui pământean, cu aceeași înclinație și-l îndeamnă să consume cât mai multe băuturi alcoolice. Acest astral în clipele respective, își satisface patima, absorbind alcoolul sub formă de emanații vaporoase. El este, de fapt, diavolul care-l incită la băut, dincolo de rezistența potențială a suportului fizic.

În concluzie, nu există diavol ca entitate separată de om. În fiecare făptură umană se află atât principiul binelui, cât și al răului. Sufletul sau Spiritul este Natura noastră Divină - Scânteie desprinsă din Imensa Făclie, numită Dumnezeu. Iar diavolul din noi este a doua natură, în esența ei fictivă, confecționată de către o minte ignorantă, meschină și fricoasă, atașată de lucruri trecătoare și perisabile.

Problema care se pune este: Cum scăpăm de această caricatură, numită „ego" sau „eu personal" - vinovat de întreaga tragedie umană? Simplu, chiar foarte simplu! „Cunoașterea" ne oferă soluția redresării funcției noastre eronate. Simpla conștientizare a reacțiilor minții, determină această minte haotică să tacă necondiționat. Iar în „golul psihologic" - instalat de la sine - noi devenim pe moment un întreg funcțional (corp, minte și Spirit - Una), în care Sufletul se manifestă Iubire, care curăță, destramă toate reziduurile memoriale ce ne-au adus la reîncarnare.

De fapt, în pacea necondiționată a Sufletului, noi ne reamintim că suntem fii de Dumnezeu în proces de evoluție, aflați pe calea de întoarcere la Sublimul Creator. Și de noi depinde grăbirea sau întârzierea acestei călătorii de revenire Acasă, adică la Sursa Surselor.

12. CICLUL VIEȚII

De fapt, ciclul reprezintă serie de fenomene
Produse-n același mod, prin înlănțuiri anume;
Și cum înțelegem Viața în această derulare,
Noi, ca făpturi întrupate - Viul în desfășurare?

Viața Viului în lume - Energie Infinită,
Absolută Puritate, la fel Dumnezeu numită,
Care-n Univers S-afirmă sub duble înfățișări,
În realitate Una, cu perfecte asemănări.

De o parte, Spirit Pur - Sublimă Eternitate;
De-alta, infinite părți, cu materie cuplate,
Suma părților fiind noi - făpturile încarnate
Care, practic, definesc Sacra Lui Integritate.

El, Imensul - Noi, fragmente, ne-ajutăm în mod frecvent,
Prin fireasca-nlănțuire cu Eternul permanent;
Ciclul Vieții e structura împlinirii adecvate
Prin deplasări consecvente, cu efecte consacrate.

Iată cum, real transpus, în succesivă trăire,
Dumnezeu interpretat în a Vieții contopire.
Sufletul Divin transpus în Sufletul omenesc,
Iar de-aici continuat spre aspectul său trupesc.

Apoi, în continuare de la trupul cel lumesc precis individualizat
Către trupul cel Divin - trupul cel Unificat;
Și-n final, acest transmis ne atrage-n mod concret
Spiritul Unificat - Absolutul necreat.

Acest continuu proces, de transpuneri evidente,
Determină-n mod firesc, variante infinite
Care exprimă lumescul, fără a fi separate
De Unitatea Divină - deși par ca divizate.

Scopul acestor fragmente ajută pe Dumnezeu
Să-și cunoască măreția Acelui întreg al Său,
Fiindcă - întregul fiind mai mare decât părțile-adunate
Experiența de Sine nu poate fi împlinită decât prin
părți însumate.

Suma părților fiind noi - făpturile trecătoare.
Așadar, noi, fiecare, îi suntem Lui ajutoare,
Sinele să și-L cunoască în Sublima Sa trăire!
Acesta-i tot Adevărul de-nțeles cu-întreaga fire!

Prin ciclu înțelegem o serie de fenomene care se produc într-un mod asemănător, printr-o înlănțuire anume concretizată într-un rezultat ca finalizare. În continuare, să vedem cum se aplică acest fenomen față de viața noastră de făpturi întrupate, în raport cu întregul Viu în desfășurare. Viața Viului în lume - numită și Energie Cosmică sau Dumnezeu - se află în Univers sub dublă înfățișare. De o parte, Spiritul Pur - Sublimă Eternitate - funcționând ca un întreg; iar de altă parte, infinite părticele asociate cu materia. Aceste simple unități formează laolaltă suma care suntem noi oamenii.

Așadar, Dumnezeu ca întreg și noi, suma formată din fragmente, ne ajutăm reciproc, prin fiecare înlănțuire. Iar Ciclul Vieții, concretizat prin împliniri corespunzătoare, se realizează prin deplasări dintr-o parte către cealaltă. Și iată cum se înfăptuiește această transpunere sau mutare asociată cu trăirea respectivă. Sufletul Divin transpus în Sufletul omenesc, iar de aici energia Sufletului este transmisă trupului perisabil al omului, ca individ. Urmează apoi transpunerea către Trupul Divin sau Trupul cel Unificat. În final, acest transmis ne atrage în mod concret către Spiritul Unificat sau Absolutul Necreat.

Acest continuu proces de transpuneri evidente, determină variante infinite ale lumescului, fără a fi vreo separare de Unitatea Divină. Separarea lumescului de Divinitate nu este decât aparență înșelătoare. În fond, Totul face parte din Marele Tot. Adică, Una cu Divinitatea!

Scopul fragmentelor, fiecare individualizat prin tot ceea ce gândește, afirmă sau face, ajută pe Dumnezeu să-și cunoască Măreția Acelui întreg al Său. Deoarece întregul prin El însuși nu-și poate realiza propriul Sine, decât prin ceva mai puțin decât El.

Prin urmare, Dumnezeu nu-și poate realiza Experiența de Sine decât prin suma părților, adică noi, făpturi întrupate. Dar, în același timp, noi, fiecare în parte, suntem ajutați, la rândul nostru, de către Dumnezeu să ne împlinim moral și spiritual, reamintindu-ne mereu că de fapt noi suntem, în Esența noastră, Iubire creatoare, așa cum este El.

13. CINE SUNT ȘI CINE ALEG SĂ FIU

Ca „egou" prin timp format, mă consider un fragment,
Timorat la orice pas și de lumesc dependent;
Viața o socot povară, de iluzii năpădită,
Insuccesul și succesul îi dau iz de otrăvită.

Ce observ în jur și-n mine, mă derutează constant,
Negăsind un punct de sprijin, nici adevăr revelant,

Ca să-mi dea asigurări de trăire-armonioasă;
Atunci, încerc altceva, drept cuprindere firească.

Îmi văd neputința firii - complet conștientizată
Și, pe loc, imaginez - din nou ființa mea creată
Ca Măreție Sublimă, Reală Divinitate;
Asta, de fapt, chiar și sunt cu clipele-n Unitate.

***

Așadar, văzându-mi starea de „egou" prin timp format,
Ca structură fragmentară - necum om adevărat,
Acesta pe loc dispare și devin, de fapt, Nimic,
Un „gol" real, infinit - văduvit de al meu psihic.

În acest punct crucial - eu în starea de „A Fi" - am devenit Infinit
Și trăiesc din plin Iubirea - ca fapt cert, neurmărit;
Una cu Divinitatea prin sfânta mea contopire.
De-acum, El și Eu - doar Una - în gând, spuse și simțire.

De fapt, rostul întrupării asta, practic, urmărește,
Să descopăr cine sunt - Sacrul ce mă definește,
Fără-nceput sau sfârșit - Eternă Divinitate
Încontinuu creatoare - pe momente întâmpinate.

Ceea ce v-am spus obligă să puneți în aplicare.
Aveți totul la-ndemână, treceți la realizare!
Simplitatea întâlnirii vă oferă chiar Iubirea,
Care prin a Ei prezență, vă înnobilează firea.

Trăind și acționând la nivel de „egou" sau „sine personal" suntem realmente, dirijați de către mintea științoare, adică de un fragment al propriei noastre ființe. Așadar, mintea este și se manifestă ca „egou", sprijinindu-se pe acumulările memoriale, păstrate ca imagini sau umbre ale unui trecut cândva consumat. Or, cu acest trecut vechi, perimat este imposibil să întâlnim noutatea Vieții în eterna Ei mobilitate și prospețime totodată de la o clipă la alta. În acest context, întreaga existență devine un adevărat mister, imposibil de pătruns și dezlegat.

De asemenea, confruntați cu acest conglomerat memorial, care năvălește în prezent prin reacții posesive și derutante, nu ne putem înțelege nici pe noi și nici lumea înconjurătoare. În asemenea condiții nu vom cunoaște nici pacea sau ordinea interioară și nici Natura Reală a ființei noastre. Ne dăm seama de acest impas sau fundătură în care

ne aflăm şi perfect conştienţi încercăm să ne desprindem din această situaţie penibilă. Iată cum anume: Cu ajutorul Atenţiei lucide, globale şi dezinteresate cuprindem prin vizualizare întreaga minte. Simplitatea întâlnirii face ca această ficţiune să dispară în mod spontan. Iar în „vidul psihologic", survenit de la sine, se concretizează independenţa fiinţei, ca stare de „A Fi" sau Pură Conştiinţă.

De-acum, aflaţi în această plenitudine funcţională (corp, minte şi Suflet - în Uniune perfectă) ne mişcăm în contopire cu Viul Vieţii în armonie şi înţelegere desăvârşită. Toate câte ne sunt aduse de Viaţă - plăcute sau neplăcute - sunt acceptate cu bucurie şi binecuvântate ca atare. Aceasta este atitudinea naturală a fiinţei umane, care funcţionează la nivel de Unime a trinităţii, în care Spiritul conduce cu Dragoste întreaga noastră făptură.

Rostul suprem al existenţei noastre de fiinţe întrupate este acela de a ne descoperi Natura noastră Divină şi cu ajutorul Ei să deşertăm vasul conştiinţei de reziduurile memoriale, care ne-au readus în universul fizic. Întâlnirea cât mai deasă cu omul vechi - ignorant şi posesiv - va conduce, în final, la aflarea prin trăire, a fenomenului surpriză, Eliberarea sau Iluminarea. Din acea clipă de reală fericire, energiile vechi, împovărătoare se vor împrăştia de la sine, concomitent cu spargerea centurii „ego"-ului, care ne-a ţinut prizonieri din vremuri imemoriale.

Drept încheiere, ţin să subliniez, şi o voi face mereu, că tot ceea ce aflăm pe această cale a desăvârşirii comportamentale, ne obligă să punem de-ndată în aplicare. Niciodată şi în nici o împrejurare să nu mai rostiţi formula: „Nu pot"! Simplitatea „Cunoaşterii directe" este accesibilă tuturora. Pentru că ea nu vă obligă să faceţi absolut nici un fel de efort. Întâlnirea simplă şi dezinteresată este, prin ea însăşi, eficientă şi potenţial transformatoare.

14. COMPETIŢIA

Competiţia apare impusă de-o nevoinţă,
Ceva care ne lipseşte sau ca insuficienţă,
La ceva ce-avem deja - socotit ca prea puţin
În a vieţii-ndestulare spre realizat deplin.

Nemulţumiţi cu ce suntem şi, la fel, ce posedăm
în tot timpul năzuim spre mai mult încă, s-avem:
Mai mulţi bani, averi, renume, prin cumul înţelepciune;
Vise, iluzii deşarte - zbucium şi amărăciune.

Se confruntă om cu om, etnii, naţiuni, popoare,
Din meschine interese, apreciate valoare;
Precum întreceri sportive, glorioIe efemere
Sau cuceriri prin războaie, unde multă lume piere.

Astfel de încrâncenări se-ntâlnesc în mod frecvent,
Pe credinţe, idealuri declanşate-n chip dement;
Ucişi oameni, distrus bunuri în iureş de nebunie,
De-o cultură primitivă, lipsită de armonie.

Oare din acest trecut, de istorici, cunoscut
Nu am înţeles nimic?! Răul poate fi îndreptat?
E o simplă semnalare, ce ne-ndeamnă să-l privim,
Ca-mpreună să decidem cum îl categorisim!

Simplitatea întâlnirii cu Atenţia lucidă şi atotcuprinzătoare
Ne demască rătăcirea şi-a omului degradare.
O asemeni revelare schimbă ins şi lumea întreagă,
Căci Bunătatea Divină, orice greşeală dezleagă.

Competiţia este o întrecere sau un concurs pentru câştigarea unei anumite performanţe sau a ceva care ne lipseşte. Pe plan fizic, nemulţumirea determinată de ceea ce suntem sau posedăm este atât de frecvent întâlnită, încât ea a devenit stare de normalitate. Aşa fiind, tot timpul aspirăm la altceva. De pildă: să avem mai mulţi bani, avere, glorie, renume, mai multă înţelepciune. Or, toate acestea sunt vise, iluzii deşarte concretizate în tristeţe, amărăciuni şi zbucium psihologic. Urmărind asemenea scopuri, prin natura lor egoiste, ne vom găsi în mod implicit în confruntare cu alţi semeni, care urmăresc aceleaşi idealuri, întocmai ca şi noi.

Când interesul devine aspiraţia unui grup sau colectivităţi, ca etnie, ţară sau grup de state, competiţia se extinde în mod corespunzător. În funcţie de simpli indivizi sau grupuri sociale avem de-a face cu întreceri sportive, glorioIe efemere sau cuceriri teritoriale prin confruntări sângeroase, unde multă lume piere.

Asemenea încrâncenări au loc, în mod frecvent şi pe fondul unor credinţe religioase sau alte idealuri, consecinţele atingând aceiaşi parametri de distrugeri iraţionale, care caracterizează demenţa umană.

Dacă ne aruncăm privirea înspre trecutul întunecat al dezvoltării societăţii omeneşti şi, ca simplu observator, ne punem întrebarea: Oare n-am învăţat nimic din toate ororile trecutului? Se pare că prea

puţin am reţinut din experienţele trecutului! Şi adesea uităm cu totul, în cazul conflictelor armate între popoare.

În ceea ce priveşte competiţiile sportive, amintim răbufnirile de sălbăticie declanşate de către suporteri la confruntarea dintre cele două echipe de fotbal, de pildă, finalizate uneori cu pierderi de vieţi omeneşti.

Întrucât noi am ajuns să scriem şi să citim despre toate aceste anomalii, suntem oarecum obligaţi să ne punem iarăşi întrebarea logică, raţională: Ce anume ar trebui să facem, fiecare în parte, pentru redresarea comportamentului uman? întotdeauna se începe cu noi înşine, adică privind atitudinea noastră faţă de semenul competitor. Atitudinea faţă de el, nu poate fi alta decât de Dragoste necondiţionată! Vi se pare irealizabilă o asemenea atitudine? Totul este posibil. Şi iată cum. Vom începe cu întrebarea pusă nouă înşine: Sunt eu un întreg „Acum şi Aici" - corp, minte şi Suflet, Una? Atenţia lucidă ne ajută să ne adunăm, realizând omul întreg, care vizează rezultatul final, ţinta unde va trebui să ajungă.

În această ipostază dispunem de toată energia capabilă să câştigăm ceea ce ne-am propus. Adversarul lipseşte cu desăvârşire. Energia se risipeşte în cazul când ne gândim la acesta, cu sentimente de frică sau ură. Numai experienţa personală confirmă ceva ce încercăm să popularizăm prin „Cunoaşterea directă".

15. COMUNIUNEA CU DUMNEZEU

Părticica din întreg e la fel ca Unitatea,
Nu există diferenţe în Sacra Comunitate.
Dumnezeu şi fiinţa-om sunt, în fond, Esenţă Pură,
Nici un fel de diferenţe în Sublima-încrengătură.

Totuşi, ceva ne separă - nefirescul omenesc,
Psihicul imaginar, aberant, chiar nebunesc,
Egoismul fiind măsura, lăcomia şi-aroganţa;
Comportări complet nocive pe fundal de ignoranţă,

Demonstrându-şi evident, separarea de Divin,
Evoluţia precară înscriind al său destin!
Când citiţi aceste versuri, puneţi-vă întrebări,
Dacă sunteţi om-întreg - în oricare-mprejurări.

Sunt eu oare om complet - trinitate-n acţiune,
În contact perfect cu Viul, în eternă prospeţime?

Numai în acest context, noi suntem Divinitate
Şi-nţelegem rostul Vieţii - Sacra Ei Realitate.

Altfel doar caricatură - fiinţa, practic, dezbinată:
Corpul îşi doreşte una, mintea se-ndreaptă spre alta,
Iar Sufletul singuratic e prea puţin antrenat,
Ca să-şi impună părerea de stăpân adevărat.

Omul cel Eliberat - real, fiinţă integrală
Stăpâneşte corp şi minte, prin Iubirea sa totală;
Un astfel de trăitor unit şi cu Dumnezeu,
Când în fiece moment îşi dizolv-al său „egou".

Accesibilă oricui această comuniune.
Atenţia folosită ca instrument la-ntâlnire,
Ea fiind Sacrul dinăuntru în firească acţiune,
Care curăţă, transformă prin impulsuri de Iubire.

Fondul fiinţei noastre este un veritabil Atom de natură pur spirituală. El face parte din Imensa Energie Cosmică, numită şi Dumnezeu, având toate însuşirile Sursei, de unde provin toate câte există în întregul Univers. Aşadar, noi toţi suntem fraţi şi copii ai aceluiaşi Tată Ceresc.

Totuşi, o seamă de aspecte exterioare şi psihologice ne separă, constituind individualizări distincte. Mai întâi, este corpul fizic cu particularităţi deosebite de la un ins la altul. Apoi, distingem fondul psihic şi intelectul care constituie „sinele personal" sau „ego"-ul, adică natura fictivă a individului respectiv. Această alcătuire a fiinţei umane este răspunzătoare de întregul haos, privind relaţiile interumane, alimentat de atitudini iraţionale ca egoism, violenţă, aroganţă, teamă şi ură. Toate aceste atitudini şi multe altele asemenea lor, îşi au originea în ignoranţă.

Această necunoaştere întreţine şi alimentează clipă de clipă neputinţa individuală în confruntarea sa cu Viaţa în eterna Ei desfăşurare ca noutate absolută de la un moment la altul. Prin urmare, conştiinţa de suprafaţă, care funcţionează prin reacţii mintale - determinate de acumulările memoriale - ne rupe de Realitatea imediată a faptelor şi ne obligă să trăim într-un trecut perimat sau într-un viitor imaginativ.

Întreaga problemă o constituie deci această minte deficitară, confuză şi ignorantă care, prin permanenta ei mişcare haotică, o comparăm cu norii întunecoşi de pe bolta cerului, ce împiedică lumina

Soarelui să ajungă pe pământ. Datorită mişcării ei nebuloase, noi, ca făpturi naive, ne comportăm aidoma unor măscărici, obligându-ne să ne ascundem sub măşti înşelătoare, pe care le schimbăm după cum interesele noastre meschine ne obligă să o facem. Însă tentativa de a înşela lumea exterioară începe, de fiecare dată, de la propria înşelare sau degradare morală şi spirituală.

Pentru o mai bună înţelegere să ne observăm - pornind din interiorul fiinţei - cât mai des posibil, mişcările de ansamblu ale „sinelui personal". Şi iată ce descoperim: Corpul, prin cele cinci simţuri care-l caracterizează, doreşte un anumit lucru; mintea, adică intelectul, vrea altceva; iar Sufletul, puţin contrariat, urmăreşte ceva cu totul deosebit. În contextul celor trei tendinţe distincte Universul, care este la dispoziţia noastră, se află în imposibilitatea de a ne ajuta. În această alternativă redresarea noastră funcţională depinde numai şi numai de noi, de fiecare ins în parte. Iar „Cunoaşterea de sine" ne oferă adevărata cale a Luminii, pe care nu vom putea rata niciodată.

Simpla conştientizare a mişcării haosului din noi, ne oferă din prima clipă starea de „A Fi" sau Pura Conştiinţă. În acest sublim moment „Acum", corpul, mintea şi Sufletul formează o Unitate intrinsecă, liberă şi independentă de tot ce a fost mai înainte, fără să se proiecteze în viitor. Fiinţa întreagă este prezentă şi în contopire cu mişcarea Viului, care se înnoieşte permanent pe clipe în derulare.

Toate câte ni le scoate Viaţa în cale, le acceptăm cu bucurie, deoarece în acele momente suntem şi ne manifestăm drept Iubire creatoare. În asemenea momente noi, ca Unitate funcţională, suntem în mod real, în perfectă comuniune cu Divinitatea. În această postură, suntem îndrumaţi prin impulsuri intuitive. Şi, urmând îndemnurile Intuiţiei, nu vom greşi niciodată, întrucât ele sunt realmente Sacrul în acţiune creatoare, care curăţă, transformă prin impulsuri de Iubire.

16. CONDAMNAREA

Când trăim ca ins format de trecutul posedant,
Repetăm seci lucruri moarte, adunate-n chip flagrant,
Comportarea aberantă, vizând timpuri de-altă dată;
Iar prezentul viu, activ rămâne literă moartă.

În această conjunctură, copleşiţi de amăgire,
Iluzia ne conduce prin surzenie, orbire;
Deşi privim, nu vedem, ascultăm şi n-auzim,
Neînţelegerea-i climatul în care ne bălăcim.

Aici condamnare-apare sub dublă înfăţişare:
Mai întâi, noi înfierăm lumea cea-nconjurătoare,
Ca sever judecător, totul văzut deformat,
După cum ne e mintalul, timpului încarcerat;

Într-o altă ipostază, lucruri mici, neînsemnate
Ne învinuim pe noi, prin deprecieri şocante.
În ambele situaţii să folosim comportarea,
Drept prilej de-a ne cunoaşte fiinţa noastră creatoare.

Căci doar dizolvând ce-i fals - iluzia-nşelătoare,
Sacrul ni se reveleazā cu înscrisuri sfinţitoare.
Şi minunea se produce fără să facem nimic,
Ci doar întâlnind „ce este", falsul „ego"-psihologic.

Iar Atenţia lucidă e Lumina ce destramă
Ignoranta condamnare - greşită de bună seamă,
Apariţie fictivă, ce năvăleşte-n prezent,
Ca reacţie a minţii - insul de ea dependent.

Numai ca fiinţă completă, de trecut independentă,
Devenim real Iubire - uniţi cu clipa prezentă,
Drept supremă împlinire de Viaţă-adevărată.
Acesta fiind rostul Vieţii, de fiinţare întrupată.

Când funcţionăm la nivel de minte formată şi susţinută de către acumulări memoriale, ne comportăm ca nişte simple mecanisme repetitive, care ne domină până la stadiul de obsesie. În acest context, cumulul memorial, scăpat de sub controlul conştiinţei, aleargă fără rost pe meandrele timpului, cândva consumat sau se proiectează către un viitor imprevizibil. Iar prezentul viu şi activ rămâne pe dinafară. Adică, Viaţa se scurge pe lângă noi fără să-i acordăm nici un fel de însemnătate. Suntem ca nişte veritabili orbi şi surzi. Deşi privim şi ascultăm, nici nu vedem şi nici nu auzim şi, în final, nimic nu înţelegem. Confuzia şi neînţelesul ne caracterizează deci, întreaga noastră comportare. În acest climat apare condamnarea sub dubla ei înfăţişare:

Mai întâi, potrivit fondului nostru memorial, înfierăm lumea înconjurătoare: oameni, întâmplări, evenimente etc. Adică, vechiul judecă, apreciază şi condamnă, sprijinindu-se de cunoştinţele sale ancestrale.

În a doua ipostază, ne condamnăm pe noi înşine, exagerând prin amplificare sau minimalizare ceea ce gândim, exprimăm sau înfăptuim, iar realitatea este apreciată ca falsă. Această răsturnare de valori este determinată de către mintea personală, condiţionată de timpul şi spaţiul în care ne-am format.

„Cunoaşterea de sine" este singura modalitate de a ne descoperi, în chip rapid, fulgerător, Natura noastră Divină, manifestă ca Iubire creatoare, care ne transformă radical, creând condiţii optime de evoluţie spirituală. Ea, Iubirea curăţă, transformă omul vechi, fără să intervenim în nici un fel, cu mintea cea cunoscătoare.

În faţa Iubirii „ego"-ul sau natura fictivă a insului respectiv se dezagregă şi dispare, împreună cu reziduurile care i-au structurat forma, drept rezultat al ignoranţei şi al temerii.

Misterul transformării radicale se împlineşte când Unitatea fiinţei - corp, minte şi Suflet - funcţionează ca Unime în comuniune cu Dumnezeu. Când ne aflăm în ipostaza Iubire este imposibil să judecăm sau să condamnăm pe cineva sau ceva.

Să mai precizăm, că adevăratul rost al existenţei noastre de făpturi întrupate este acela de a ne descoperi această Realitate, aflată în fiecare individ în parte, ca şi pretutindeni în Imensul Univers. În stare de Iubire suntem Divinitate creatoare pe clipe în desfăşurare şi funcţionăm implicit în Uniune cu Neclintitul Mişcător sau Adevărul Absolut.

17. CONSECVENTA DEPĂŞIRE

Legat de acest Pământ, prin trup şi minte precară,
Prea adesea uit de mine - purtarea-i deficitară,
Şi nemulţumit adesea privesc clipele hoinare,
Care-ndată se dizolvă, în Conştiinţa creatoare.

Mulţumit de armonie, o iau iar de la-nceput,
Clipa - veşnic prospeţime - eu, prin ea, un nou născut;
Am trăit spontan şi moartea şi evidenta înviere
În contact cu noua clipă, în proces de recreere.

Asta-mi e preocuparea, ce-o doresc şi mai frecventă,
Ea oferă depăşirea firii lumeşti dependentă
De reziduurile-nscrise în vieţi anterioare,
Ca şi în cea actuală, de purtări deficitare.

Când Iubirea e rănită conştient - inconştient,
Se înscriu anomalii şi făptaşul, delicvent
Va trebui să plătească - prin pedeapsă meritată;
Nimeni nu scapă de ea - nu poate fi evitată.

Trăind ce e rău şi bine, învăţăm să preţuim
Realitatea Divină şi-n Ea să ne contopim;
Mai devreme, mai târziu după râvnă şi-ndrăgire,
Vom destrăma tot trecutul - iadul de-aici - ispăşire.

Legaţi de trup, am greşit şi tot cu el, ispăşim:
Păcate, ca şi greşeli - doar aşa ne izbăvim;
În fapt, Legea Imanentă în Univers stabilită
De Divinul Creator - ca dreptate absolută.

În Imensul Infinit nu există limitare,
Perfecţiunea înscrie forme mai înălţătoare;
Astfel aflăm măreţia Sinelui Dumnezeiesc
În Eterna-i Existenţă - unde Toate se-ntâlnesc.

Trăind ca fiinţe întrupate pe această planetă, conduse de către o minte ştiutoare, uităm adesea Cine Suntem cu adevărat, adică: Natură Divină şi Perfecţiune nemuritoare. În această nefericită alcătuire totul apare confuz şi traumatizant.

Dacă însă, conştientizăm această irealitate, ea dispare în lumina Atenţiei lucide şi dezinteresate şi, în „vidul psihic" creat în mod spontan, trăim clipe de perfectă armonie, în uniune cu eterna scurgere a Vieţii în desfăşurare. Insistând asupra acestui mod de funcţionare, observăm că de fiecare dată, depăşim firea noastră lumească - de care suntem dependenţi, potrivit rămăşiţelor memoriale ale trecutului, ce năvălesc în eternul „Acum" - prezent, viu, activ şi înnoitor.

Acest trecut ne arată, de fapt, ceea ce am greşit noi altădată prin încălcarea Legii Universale, care guvernează şi conduce întregul Necuprins.

Efectele pe care le întâmpinăm în această existenţă, ca vehiculate de scurgerea Vieţii, sunt consecinţele cauzelor determinate de noi în trecut, pe fondul propriei ignoranţe şi al fricii inerente nivelului respectiv. Acceptarea necondiţionată a acestor efecte, face ca ele să dispară, fără să producă traume psiho-somatice. În acest context, acceptarea înseamnă şi Iubire trăitoare prin Ea însăşi. Dacă funcţionăm în mod insistent la acest nivel de înţelegere - binele şi răul

apreciate, conştient sau inconştient, la nivel de ştiutor, acest ştiutor îşi pierde însemnătatea. Şi, de fiecare dată, ne întâlnim cu Realitatea devenirii, în care ne contopim formând un întreg unitar, în eternă creaţie pe clipe în derulare permanentă.

În final, structura egocentrică se dezagregă şi, ca fiinţă eliberată, trăim în contact nemijlocit cu Marele Mister al Viului, în veşnica Lui desfăşurare pe momente creatoare. În această fericită ipostază conştientizăm că, prin actuala reîncarnare, am împlinit Legea Cauzală a Universului. Întâmpinarea corectă a efectelor anulează în mod implicit şi cauzele ale căror autor incontestabil, am fost.

Numai trăind la acest nivel de întâlnire cu Ceea ce Nu Suntem – adică, trecutul nostru perimat – realizăm Sinele nostru Dumnezeiesc ca Eternă Existenţă, unde toate câte există se întâlnesc în Unicitatea întregului, ca Perfecţiune veşnic înnoitoare.

18. CREATOR ŞI CREATURĂ

Am fost educaţi greşit de concepte încâlcite,
Cărora le-am dat crezare, prin credinţe însuşite,
Ca fiind operă divină, dată lumii spre-ndreptare,
Sub formă de mituri, legende, văduvite de lumină şi valoare.

În Eternul Necuprins nu-i decât o Energie,
Evidentă prin Ea însăşi, ca firească armonie,
Numită şi Dumnezeu – Creator a Tot şi Toate
Văzute şi nevăzute, ca certă Realitate.

Iar noi toţi, făpturi umane, suntem chiar copiii Lui.
Deci, El - Tatăl – noi copii cu-nsuşiri de dumnezei,
Orice altă definire e greşită din pornire,
De meschine minţi umane, prin greşita lor gândire.

Legenda Adam şi Eva e prin ea revelatoare,
Demonstrând un dumnezeu ca fiinţă răzbunătoare,
Condamnându-i pe cei doi, să devină muritori,
Atât ei şi-ai lor urmaşi. Nefireşti anticipări!

Ca sever judecător, el condamnă, răsplăteşte
După propria-i voinţă, ca şi după cum gândeşte;
Iadul şi focul cel veşnic – locul celor păcătoşi;
Raiul, oferit în schimb, celor buni şi credincioşi.

Şi, aceiaşi teologi, prin mintea lor mărginită,
Au creat porunci şi taine – făcătură-nchipuită,
Ca fiind de la Dumnezeu, cu îndemnuri de urmare,
Prevăzute cu pedepse în caz de neascultare.

În fapt, toate demonstrează dispreţ şi dezamăgire
Faţă de Eternitate, manifestă ca Iubire,
Şi de Tatăl Creator, pentru fiinţele-ntrupate
Ca măreaţă împlinire de Sacră Divinitate.

Vremurile cer schimbări, măsluirea să dispară,
Cu mintea deficitară, egoistă şi precară,
Lăsând loc Realităţii – Puritate fără margini
Prin ea însăşi sfinţitoare şi desprinsă de imagini!

Întreaga noastră educaţie moral-spirituală, bazată pe concepte şi diverse crezuri încâlcite, se dovedeşte prin ea însăşi ca fiind total greşită. Nu vă grăbiţi cu aprecierea, potrivit căreia educaţia dumneavoastră ar fi altfel decât a celorlalţi semeni. Ci, mai degrabă intraţi înăuntrul propriei fiinţe şi veţi vedea imediat modul personal de funcţionare! Apoi, priviţi mediul înconjurător şi înarmaţi cu un pic de cinste şi obiectivitate, veţi descoperi singuri că religiile şi conceptele de viaţă, care stau la temelia educaţiei noastre, ca făpturi divine, sunt derutante şi contradictorii. Toate acestea în loc să unească oamenii, ca făpturi create de către aceeaşi Divinitate, îi desparte punându-i adesea în conflict, datorită unor formulări seci şi insipide, care nu duc nicăieri.

În Eternul Necuprins nu există decât o Unică Energie, evidentă şi trăitoare prin Ea însăşi, numită şi Dumnezeu, Creator a toate câte există văzute şi nevăzute. Iar noi, oamenii, suntem copiii Lui, având cu toţii aceleaşi însuşiri, precum Tatăl Ceresc. Oricare alt concept, privitor la relaţia Dumnezeu şi om nu poate fi decât greşit.

În acest sens amintim legenda Adam şi Eva, în care Dumnezeu este descris ca entitate răzbunătoare, condamnând perechea primordială, ca şi urmaşii ei pentru că i-au încălcat porunca dată de-a nu consuma fructe din Pomul cunoaşterii.

La fel este apreciat ca sever judecător, care condamnă şi răsplăteşte, oferind, ca loc de ispăşire pentru greşeli şi păcate, focul veşnic al iadului; iar pentru cei buni şi credincioşi – drept recompensă raiul şi fericirea.

Aceiaşi teologi, cu mintea lor imaginativă şi egocentric interesată, au creat porunci, dogme şi ritualuri, ca fiind impuse de către Dumnezeu,

însoțite de îndemnuri categorice de urmare și prevăzute cu sancțiuni severe, în caz de neascultare.

Toate acestea demonstrează dezamăgire și dispreț totodată față de Sublimul Creator, manifest ca infinită Bunătate și nețărmurită Iubire. Cum ar putea oare Tatăl să se răzbune asupra Lui însuși, reprezentat prin copii desprinși din Corpul propriei Sale Ființe?

Stadiul de evoluție morală și spirituală de pe această planetă solicită - chiar obligă - religiile să-și corecteze viziunea limitată despre Divinitate, pe care au moștenit-o pe calea legendelor și miturilor, ce vin din negura vremurilor.

Adevărul Absolut nu poate fi abordat, explicat și întreținut cu ajutorul acumulărilor memoriale ale minții cunoscătoare prin natura ei relativă și precară. Tiparele conceptuale în care teologii - în mod voluntar, vizând interese meschine - închid și limitează orizonturile infinite ale Sublimului, să fie destrămate, pentru a permite Energiei sfințitoare să-și îndeplinească rolul de creație prin Iubire, Frumusețe, Bunătate și Bucurie nelimitată.

„Cunoașterea de sine" oferă infinite posibilități de deschidere către Marele Mister al Vieții și de contopire a fiecărui pământean cu Adevărata Divinitate, aflată în interiorul ființei proprii, care ne conduce prin impulsuri intuitive. Religia Iubirii, pe care mesagerul divin Isus Cristos a încercat să o ofere pământenilor, aici își are izvorul. Numai intrând în împărăția Cerurilor, aflată în interiorul fiecărei ființe umane, vom descoperi Adevărul Absolut, care ne va dărui adevărata eliberare și sfințenie, necontaminate de către proiecțiile imaginative și derutante ale minții, condiționată tempo-spațial.

19. CREATORUL DIN INTERIOR

Împărăția Cerească, existentă-n noi toți - un fapt cert revelator
Dăruit din veșnicie, ca suport și alinare unui real Creator.
Așadar, toți pământenii avem aceeași dotare
Care, practic, ne obligă s-O punem în aplicare.

Când trăim interior, drept Suflet conducător,
Ne comportăm ca atare, înțelept sfătuitor;
Pentru minte, ca și trup, cu îndemnuri potrivite
Și bună colaborare - toate trei complet unite.

Trinitatea-n Uniune este prin Ea sfințitoare,
Cu efecte similare și-n lumea-înconjurătoare.

În acest context Viața e constantă bucurie,
Fiindcă întregul ce-O-întâlnește, e-n perfectă armonie.

Astfel omul cel complet, de trecut independent,
Are acces la noul Vieții din fiecare moment,
Iar frecventa contopire - om și Viață-n derulare,
Însumează Adevărul ca Esență creatoare.

Să nu rămânem la vorbe, fiindcă sunt înșelătoare,
Amăgitor tot știutul - drept suport ca-nfatuare
Și obstacol permanent în „Cunoașterea de sine",
Prilej sigur de aflarea Naturii noastre Divine.

Atenția folosită ca instrument la-ntâlnire,
Drept aducere aminte, privind Sacra contopire;
Este absolut utilă. Efectele o confirmă,
De la o clipă la alta, prin constantă prospețime.

Aflați „Aici și Acum", în repaus sau mișcare,
Să ne urmărim frecvent dacă suntem în creare,
Ca factor conducător - Stăpân și îndrumător
Al întregii existențe încontinuu înnoitor.

Doar așa-mplinim destinul de făpturi reîncarnate,
Coborâte pe Pământ de-a fi mereu recreate;
Creatorul fiind prezent, numai în interior.
Cât mai des deci înăuntru! Nu hoinar - exterior!

Împărăția Cerurilor despre care amintea Isus Cristos, se află în interiorul fiecărei făpturi umane, Ea fiind dăruită de la început de către Divinitatea Creatoare. Iar această sfântă dotare ne obligă să ne folosim de ea în scopul în care ne-a fost oferită. Când Sufletul nostru se află în interior, El este stăpânul incontestabil al întregii făpturi și funcționează ca înțelept conducător, îndrumând atât mintea, cât și corpul.

În această ipostază funcționăm, de fapt, la nivelul dimensiunii Sublimului, în care trinitatea devine Unime în comuniune perfectă cu Marele Creator. Numai funcționând în acest fel, avem acces clipă de clipă la tainele Vieții aflată în perpetuă mișcare, cu efecte înnoitoare, progresiv evolutive.

Așadar, noi și Viața în perfectă contopire realizăm, prin trăire, Adevărul Absolut în eterna Lui creație. Dar să nu ne mulțumim doar

cu înțelegerea intelectuală a Adevărului, ca idee sau concept. Cuvintele prin însăși natura lor sunt înșelătoare. Iar amăgirea, determinată și întreținută de știut, atrage, cu sau fără voia noastră, părerea bună despre noi sau infatuarea, care constituie, realmente, un veritabil obstacol la cunoașterea Naturii noastre Divine.

Înțelepciunea se concretizează numai prin cunoaștere aplicată, adică trăită ca experiență. În acest sens, noi, ca un întreg funcțional, cu ajutorul Atenției lucide întâmpinăm tot ceea ce ne scoate în cale scurgerea normală a Vieții, în eterna Ei desfășurare.

Această modalitate de întâmpinare a Vieții - noi, ca întreg funcțional, proaspăt de la o clipă la alta - determină dizolvarea structurii omului vechi, care ne-a adus la reîncarnare, pe fondul reziduurilor ancestrale. Momentul „Acum și Aici" este clipa în care ne întâlnim cu trecutul, adus la suprafața conștiinței sub formă de efecte emoționale. Întâmpinarea corectă a acestora, conduce la destrămarea lor, împreună cu cauzele susținătoare. În acest fel ne împlinim destinul ca ființă nouă, în continuă recreare, Creatorul fiind totdeauna în interiorul nostru, conștient și independent - în permanență înnoire, urmărind întoarcerea la Sursa Surselor, adică la Sânul Marelui și Unicului Creator.

20. CREAȚIA PRIN GÂNDIRE ȘI PRIN „A FI"

Creația prin gândire este o formulă-înceată:
Vezi un gând, alegi un altul de nuanță elevată,
Și așa ... din treaptă-n ... treaptă, urci mereu, necontenit,
Selecția folosită prin voință și efort înspre Sinele dorit,

Natura noastră Divină, liberă, independentă
Și necum de timp formată - cumva condiționată.
O astfel de practicare cere timp, multă-încordare,
Uitarea și amăgirea vin adesea pe cărare,

Care întârzie finalul de trăire creatoare,
Încă-n plus e plictiseală și-o anume îngrijorare,
Când nu se ivesc efecte, care dau încredințări,
Că drumul ce îl parcurgem, ne oferă asigurări,

De-mplinire sacrosantă - adică Divinitate.
Toate astea laolaltă însumate
Ne prilejuiesc momente de reflecție profundă,
De-a alege altă cale. Timpul redus la secundă!

Practic, asta e cărarea dreaptă a „Cunoașterii de sine",
Meditație în mers - permanentă prospețime,
Rezemată pe „A Fi" - stare de Pură Conștiință,
Când „ego"-ul complet tace cu întreaga-i neputință.

Atenția folosită, ca instrument permanent,
De-a ne întâlni cu noi, în fiecare moment;
Nimic nu se urmărește! Nu e nici o așteptare!
Devenim spontan întreg, într-o singură suflare!

Și ca-întreg în Uniune cu Imensul Necuprins,
Suntem Fii de Dumnezeu - prin El infinit extinși.
Creator și Creatură contopite laolaltă,
Construiesc o lume nouă pe cărarea minunată!

Pe drumul desăvârșirii noastre spirituale, cunoaștem două metode de creare a propriului Sine. În primul rând, folosim gândirea, urcând prin selecție de la un gând la altul în funcție de finețea sau subtilitatea apreciate de noi, ca experiență imediată. În acest context, folosim imaginația, voința și efortul îndreptate spre Sinele dorit.

O asemenea practicare cere timp, multă încordare psihologică și somatică, fiind, prin însăși natura ei, anevoioasă. Uitarea și plictiseala, ca stări inerente acestui experiment, le întâlnim adesea pe această cărare, ele întârziind finalul avut tot timpul în vedere ca ideal de atins. De asemenea se mai întâlnesc în cale: neîncrederea și o anume îngrijorare că nu vom izbuti să ne realizăm scopul spiritual anticipat. Se întâmplă astfel, întrucât nu se ivesc efecte imediate, care să ne încurajeze și impulsioneze înaintarea spre descoperirea Divinității, existente în noi.

Toate aceste piedici și inconveniente, adunate laolaltă, ne îndeamnă în mod firesc și legitim să reflectăm la o altă cale, mai rapidă, sigură și eficientă. Aceasta este a doua cale, care se realizează într-un timp record, redus la secundă. Este vorba de „Cunoașterea de sine", realizată cu ajutorul Atenției-Lumină, folosită ca unic instrument cu eficiență sigură, de necontestat, la întâlnirea cu reacțiile minții. Simplitatea întâlnirii dizolvă instantaneu întregul fond mintal, iar în „golul psihic", astfel realizat, suntem stare de „A Fi" „Acum și Aici" sau stare de Pură Conștiință. În acest context, am devenit un întreg funcțional în Uniune cu Sublimul Creator. De-acum, aflați în dimensiunea Absolutului, realizăm deci Natura Reală a ființei noastre, ca Fiu de Dumnezeu, care se învederează ca Iubire necondiționată, ce transformă ins și colectivitate prin forța Sa sfințitoare.

21. DE CE PREOCUPAT DE EU

În întregul Univers nu-i decât o Energie,
Numită şi Dumnezeu, drept perfectă armonie,
Manifestă ca Iubire, Bunătate infinită,
Imposibil de cuprins cu mintea cea mărginită!

Prin extins Imensitate, Ea-i, de fapt, şi Neclintire;
Dar, înăuntru mişcare - prin momente în creare;
Ca Realitate certă, singură Se defineşte
În oricare creatură, ce cu Sine se-ntâlneşte!

În acest Interior şi noi fiinţele-ntrupate
Ne-ncadrăm ca locatari, cu-ale noastre minţi deşarte;
Trăind la acest nivel ne-apreciem: corp şi minte,
Existenţe trecătoare, ca „ego"-uri mărginite.

În acest fel socotit, „eu şi-al meu" apreciat,
A structurat fondul psihic - egoismul consacrat;
Tot climatul de pe Terra, astfel se învederează
Cu efecte pe măsură, care totul degradează.

Rătăcim de multă vreme, prin imbolduri aberante,
Determinate de crezuri şi-nvăţături derutante,
În conflict cu noi şi lumea, chiar războaie sângeroase,
Motivate-n chip emfatic de minţile nemintoase!

E timpul să ne trezim la un alt gen de fiinţare
Şi „Cunoaşterea de sine", cu puteri transformatoare,
Ce ne-ajută să golim - fără vreo dificultate,
Poverile ancestrale - prin timp, spaţiu - înregistrate.

Cu Atenţia lucidă doar privim şi ascultăm
Mecanicitatea minţii - cum, de fapt, reacţionăm.
Astfel de-ntâlniri destramă şi golesc - în mod constant
Toată condiţionarea - „egou" şubred, poluant.

Fără „ego", falsul „sine", ne manifestăm Iubire
Cu-nsuşiri transformatoare - trăitor şi omenire,
Fiindcă noi şi-ntreaga lume suntem chiar Divinitate,
Astfel destinu-mplinit prin fiinţare laolaltă.

În Imensul Necuprins nu există decât o Unică Energie, numită de către oameni în multe feluri, care se manifestă ca Iubire, Frumuseţe, Bunătate şi Armonie desăvârşită. Extinderea Sa infinită îi dă şi calitatea de Neclintire, întrucât nu are limite în exterior. Iar în interior Ea este veşnic mişcătoare şi cuprinde tot ceea ce există în această Imensitate ca Realitate, pe care o numim Cosmosul fizic - văzut şi nevăzut cu ajutorul organelor noastre de simţire.

Din acest Interior facem şi noi parte, drept creaturi fizice. Trăind la acest nivel ne apreciem ca „ego"-uri mărginite, formate dintr-un trup material şi o minte mărginită tempo-spaţial. În această postură dispunem de o existenţă trecătoare. Şi tot ceea ce facem, afirmăm sau gândim la acest nivel, se concretizează în atitudini egocentrice, rezemate pe „eu", ca interes subiectiv, pur personal. Pornind de la aceste atitudini individuale, s-a creat fondul intelectual care alimentează în continuare climatul relaţiilor interumane.

Aşadar, noi, fiecare în parte, într-o măsură mai mult sau mai puţin însemnată, suntem răspunzători de tot ceea ce se întâmplă pe suprafaţa planetei Pământ. Pentru confirmarea acestei realităţi nu este nevoie să recurgem la nici un specialist în domeniul respectiv. Efectele determinate de comportările pământenilor sunt atât de grăitoare, prin ele însele, încât ne scutesc de orice alte comentarii.

Rătăcim de prea multă vreme, dominaţi de imbolduri aberante, determinate de diferite crezuri religioase şi alte concepte derutante, privind abordarea Vieţii. Din cauza unei educaţii greşite, transmisă de la o generaţie la alta, ne aflăm în mod frecvent în conflict cu noi înşine, ca şi cu restul lumii. Pace cu adevărat pe Pământ nu a existat niciodată. Am învăţat prea puţin - sau chiar deloc - din experienţele dureroase ale înaintaşilor noştri.

Purtaţi de furtunile haosului mintal, călătorim de prea mult timp în derivă pe meandrele unei vieţi puţin înţelese. Este timpul să ne trezim şi să încercăm o nouă modalitate de a privi întreaga existenţă de fiinţe întrupate.

În viziunea unui alt mod de trăire, „Cunoaşterea de sine" ne stă la îndemână, ea fiind acceptabilă, ca înţelegere şi aplicare, tuturora, indiferent de pregătirea intelectuală respectivă. Prin cunoaştere am aflat deci că scopul real al întrupării noastre este acela de a goli vasul conştiinţei de acumulările reziduale ale trecutului de fiinţe încarnate - ca greşeli şi păcate - efecte ale necunoaşterii şi ignoranţei comportamentale. Şi toate acestea singure apar ca reacţii mecanice ale minţii la contactul cu mişcarea permanentă a Vieţii.

Cunoscând toate aceste amănunte, iată, în continuare, ceea ce este de pus în aplicare ca experiență directă: Cu ajutorul Atenției lucide și dezinteresate întâmpinăm, pur și simplu, aceste reacții, ca martor sau simplu observator, fără să așteptăm ceva în schimb. Simplitatea întâlnirii dizolvă, destramă, spulberă efectiv și instantaneu, toate aceste deversări ale mintalului. De fapt, aceste apariții haotice pe ecranul conștiinței reprezintă fondul susținător al „ego"-ului care, întâmpinat – așa cum am precizat mai sus – se împrăștie, diminuându-i în aceeași măsură autoritatea funcțională. Iar într-o bună zi – totul depinde de râvna practicantului – structura acestui „sine personal" se fisurează și își pierde energiile susținătoare. Acesta este fericitul fenomen al Eliberării sau Iluminării.

În continuare, ne vom manifesta ca Iubire creatoare sau Divinitate în acțiune creatoare pe clipe în desfășurare. Starea lui „A Fi Aici și Acum" se realizează fulgerător, prin transcendere din dimensiunea relativului în dimensiunea Absolutului. Un astfel de trăitor influențează în mod benefic întregul climat al planetei, ca și al cosmosului fizic, în general.

22. DECONECTAREA DE LEGENDE ȘI MITURI

Multe mii și mii de ani din Veșnicie trecură,
De când Scânteia Divină, ajunsă în om matură,
Corp și minte elevate, au dat forma actuală.
Totuși, calea-i încă lungă spre-mplinirea ideală,

Drumul spre întors Acasă în Corpul Divinității
Cere multă insistență; Schimbarea mentalității
De „ego"-uri posedate de lumesc și-nchipuire,
False sensuri comportării, impuse de amăgire.

Ne-am născut și am crescut influențați de legende,
Atât binele și răul tradus doar prin ce se vede,
De omul încătușat de-a lui condiționare,
Imprimată-n mod mecanic, prin constanta repetare,

De valori închipuite, ce ne stăpânesc frecvent,
Prin reacții posesive. Noi de ele dependenți!
Vedeți oare, ca și mine, care-ncerc să demonstrez,
Trăind în aceeași clipă: cu ce spun și ce creez?

Deconectarea de vechi: experiențe anterioare,
Este cheia ce deschide uși din spații trecătoare,
Spre Eterna împărăție și misterele divine,
De unde cândva-am purces în tainica misiune,

De-a ajuta omenirea – frații neajutorați,
Înglodați în mâzga lumii – fiind de ea încătușați.
Asta-i reala menire a oricărui trăitor,
De-a oferi ajutorul: benevol și iubitor.

Tot ce aflați vă obligă să puneți în aplicare,
Depinde de fiecare și de propria-nclinare,
Fie de-a continua vechiul mit, de iluzii copleșit,
Fie ca descătușat – complet liber, fericit.

Întâlnind pe Cel Ce Sunteți – Omul cel adevărat,
Prin el sincer, drept, cinstit – de „egou" eliberat;
Totul se desăvârșește pe clipe-n desfășurare,
Se moare pentru trecut și-nviază cu ce-apare!

Ritmul Vieții vă obligă la o astfel de-ntâlnire;
Să-i plinim solicitarea, desprinși de închipuire.
Renunțați la rătăcire! Urmați aceste-îndrumări
Pentru propriul interes, cu înalte estimări!

Dumnezeu după ce a creat Universul fizic, s-a împărțit pe Sine în infinite părticele pe care apoi, le-a trimis în lumea materiei. O dată cu trimiterea acestor Particule Divine, li s-a dat și uitarea a ceea ce, de fapt, sunt, în scopul ca prin ele însele, să-și creeze propriul Sine, ca merit al propriilor experiențe.

Iar de atunci au trecut un număr imens de mii de ani, până ce prin îndelungatul proces al evoluției, micuțele Scântei – după ce au parcurs cele trei regnuri din lumea universului fizic – au ajuns la stadiul de făpturi umane. Acum, aflate în noi ca „ego"-uri, aceste Scântei, adică Natura noastră Divină, mai are încă de călătorit până la revenirea în Corpul lui Dumnezeu, ca împlinire a ciclului, programat încă de la începutul coborârii în materie.

Deși suntem ființa cea mai evoluată de pe suprafața acestei planete, totuși noi încă nu am ajuns să ne descoperim Cine Suntem în realitate și să trăim experiența propriului Sine. Deoarece educația greșită, transmisă de la o generație la alta, ne-a împiedicat să cunoaștem

Adevărul. De fapt, noi suntem produsul unor legende şi mituri, care provin din trecutul întunecos al existenţei omului pe această planetă.

Condiţionaţi psihic şi memorial de către acest trecut nebulos, toată educaţia noastră morală şi spirituală este fundamentată pe frică şi dependenţă, manifestându-ne ca reali prizonieri în faţa unei Vieţi neînţelese. Ieşirea din acest impas o putem realiza fiecare ins în parte, prin „Cunoaşterea directă", realizată în mod spontan prin integritatea fiinţei - corp, minte şi Suflet - un întreg funcţional. În această structură de om integral, ne întâlnim cu reacţiile minţii, aşa cum năvălesc ele, determinate de mobilitatea Viului în eterna Lui curgere. Dizolvarea acestor reacţii - care nu sunt altceva decât umbre ale unui trecut trăit cândva, ca experienţă - ne oferă deschideri instantanee către Eternitatea cu care ne contopim pe clipe în desfăşurare. În acele minunate momente, Divinitatea din noi, în perfectă Uniune cu Dumnezeu, realizează omul nou ca Iubire necondiţionată.

Tăcerea, pacea sufletului, independenţa, spontan realizate, reprezintă cheia desprinderii de ceea ce este trecător şi înaintarea rapidă pe calea de întoarcere în Sânul Divinităţii.

Tot ceea ce aflăm ca idee sau concept privitor la rostul adevărat al fiinţei întrupate, ne obligă să trecem degrabă la punerea în practică. Experienţa personală fiind temelia care prilejuieşte demolarea omului vechi, ignorant şi imaginativ şi ne revelează adevărata făptură divină caracterizată ca bucurie, Dragoste, onestitate, potenţialitate infinită şi fericire fără margini.

Experimentul constă în a muri pentru trecut şi a învia ca întreg nou, proaspăt pe parcursul aceloraşi clipe. Viaţa, care este Dumnezeu în acţiune creatoare, ne solicită să realizăm această fulgerătoare deconectare de vechi şi conectarea de noutatea Viului, care se derulează ca noutate permanentă. Aplicarea corectă a „Cunoaşterii directe" ne oferă, încă de la început, rezultate vizibile, evidente şi încurajatoare de autodepăşire a condiţiei umane.

23. DEVENIREA FĂRĂ CONDIŢII

Aşa cum funcţionăm, ca minţi seci - prin timp formate,
Necum laude aducem - nici un fel de-nsemnătate,
Fiindcă toată ştiinţa noastră este veche - perimată,
Iar Viaţa-i un continuu - clipe noi - însămânţate!

Sesizaţi nepotrivirea ce încerc s-o definesc,
Prin cuvinte adecvate, cât mai clar s-o lămuresc?

Înţelesu-adevărat nu-n simboluri se-ntâlneşte,
Ci în profunzimea lor. Doar acolo se găseşte!

Cu aceste precizări să vedem Sacra-împlinire,
Adică a fiinţei proprii, manifestă ca Iubire,
Fără de condiţiuni - impuneri anticipate,
Scop, ideal de atins, prin sensuri imaginate.

Ne-ntâlnim cu fiinţa noastră - stare de Pură Conştiinţă
Văzând, practic, ce nu-i Ea - incompleta neputinţă;
Şi Atenţia e laser, care curăţă, topeşte,
Fără alte intervenţii - ce-n conştient se iveşte.

Iar în „vidul psihologic" - pace, ordine deplină,
Absolutul ne atrage în Măreţia Divină.
Şi, de-acum - Una cu El - trăim clipe-înălţătoare
De Iubire, Frumuseţe - Puritate sfinţitoare.

Astfel de clipe trăite conduc la Eliberare
Din condiţia lumească, ca o binecuvântare;
De fapt, totul s-a-ntâmplat fără efort, siluire
Doar văzând făloasa minte şi a ei închipuire.

Numai murind şi-nviind cu clipele-n derulare
Trăim cu adevărat noul ca evoluare;
De-asta suntem pe Pământ - să golim tot conţinutul,
Ce ne ţine prizonieri - prin închipuiri - ştiutul!

Titlul temei ne sugerează în mod indirect, să luăm contact cu mintea noastră, pentru a-i sesiza modul condiţionat de funcţionare. Simpla conştientizare ne arată în mod evident, că ne aflăm în faţa unor acumulări memoriale vechi, perimate, care încearcă să cuprindă şi să înţeleagă noutatea permanentă a Viului în eterna Lui desfăşurare pe clipe înnoitoare. Cuvintele care năvălesc în prezent, sunt doar simple simboluri şi nu realităţi evidente prin ele însele. Aşadar, la întâlnirea cu noutatea Vieţii, cuvintele constituie un veritabil obstacol. Iar folosirea lor, ca instrumente de apreciere, evaluare sau analiză şi concluzionare, nu fac altceva decât să definească, prin neînţeles, ceea ce este nou, viu şi în permanenţă schimbare.

Văzând toate acestea, realizăm cu ajutorul Atenţiei-Lumină doar starea de „A FI ACUM şi AICI". Iar întâlnirea fulgerătoare cu clipa

face ca gândirea să tacă şi, în „golul psihic" - astfel survenit - noi realizăm spontan Unimea cu Infinitul. În acea clipă Natura noastră Divină este în contact direct cu Adevărul Absolut.

Frecvenţa unor asemenea clipe produce efecte aidoma laserului care curăţă, dizolvă, topeşte tot ceea ce întâlneşte în cale. De fapt, flacăra Atenţiei, prin simpla Ei prezenţă, realizează opera de purificare a reacţiilor automate, ale insului prizonier al trecutului. De fiecare dată, în „golul psihologic" apare Iubirea necondiţionată, adică Natura noastră Divină, care curăţă, transformă, prin simpla Ei prezenţă, omul vechi, creaţie a timpului.

Prin urmare, devenirea sau evoluţia noastră spirituală se realizează în acest mod, fără condiţii sau anticipări indicatoare, ca scop, interes sau ideal de împlinit. „Vidul psihologic", pacea, armonia interioară, starea de totală independenţă se împlinesc deodată, în care activitatea minţii lipseşte cu desăvârşire.

În acele momente de golire permanentă a vasului conştiinţei, se înregistrează concomitent diluarea autorităţii „ego"-ului. Iar, în final, întreaga lui structură se prăbuşeşte, operaţia fiind denumită Eliberare. Acest fenomen apare ca absolută surpriză. Din acea clipă, fericitul trăitor se desprinde - fără voia sa - de credinţa religioasă, concepte filozofice, metode şi orice alte practici ce, eventual, i-au condiţionat activităţile mintale. Toate acestea devin de-acum cu totul inutile, întrucât el abordează Viaţa din starea de „A Fi", ca Divinitate trăitoare care îl conduce prin impulsuri intuitive, sfătuindu-l ce ar trebui să facă şi să aibă în desfăşurarea existenţei sale, legată de corpul fizic.

24. EGALITATEA CU DUMNEZEU

De ce pui la îndoială titlul temei anunţat?!
Asta denotă trecutul, că eşti condiţionat,
De ce-a spus unul sau altul - ca structuri imaginare,
Că noi am fi altceva, decât Fiinţe Creatoare!

Noi suntem chiar Dumnezeu, când vedem propriul „egou",
Care, practic, se destramă cu tot conţinutul său;
El fiind, de fapt, amăgire, nicidecum Realitate,
Ce se cere întâmpinată cu vădita simplitate.

Când dispare îngustul „sine", fără nici o împotrivire,
Noi şi Universul - Una - în perfectă contopire;
Acesta-i rostu-încarnării - să golim vasul conştiinţei
De conţinutul hidos, însumat din neştiinţă.

Nu-i nici o dificultate - drept succes realizat,
Smerenia-i veşnic măsura de-a şti ce-i adevărat
În întreaga existenţă de făpturi încorporate,
Venite c-un singur scop - drept structuri realizate.

Uniunea cu CE ESTE, Adevărul Absolut
Se împlineşte spontan, văzând întregul trecut,
Învederat prin imagini, ceva vechi şi perimat,
Nicidecum Realitate - ca prezent şi-adevărat.

În această conjunctură, „ego"-ul complet dispare;
Şi, de-acum, complet smeriţi, suntem făpturi creatoare,
Construind o altă lume de-Adevăr, cinste, Iubire;
Noi, în fiece moment, fiind această împlinire.

Frecvenţa acestor clipe va conduce, în final,
La Eliberarea fiinţei de fondul său ireal,
Bazat pe acumulări ca „egou" împătimit,
Ce-şi arogă importanţă pe-al său ştiut învechit.

Din clipa eliberării, starea de Divinitate
Devine obişnuinţă, ca certă Realitate;
Nici un fel de diferenţe între insul întrupat
Şi constanta împlinire cu Sublimu-îngemănat.

Vă surprinde, cumva, afirmaţia categorică drept cuprins al acestei teme? Unii s-ar putea să o considere chiar blasfemie! Alţii, să o eticheteze ca inspiraţie venită din partea fictivului diavol! Nimic din toate acestea! Educaţia greşită, care perpetuează din vremuri foarte îndepărtate, de la o generaţie la alta, ne-a prezentat Divinul Părinte ca separat de noi, copiii Săi. Diferitele concepte sau idei, potrivit cărora Creatorul ar fi distinct de creaturile Sale, provine de la necunoaşterea Naturii Divine a fiinţei umane. Şi, atâta vreme cât vom funcţiona la nivel de „sine personal", deci structură relativă, prin excelenţă egocentristă, nu vom putea înţelege relaţia Om şi Divinitate.

„Eu şi Tatăl - Una Sunt" susţinea Isus Cristos în faţa apostolilor săi. Şi un alt citat: „Eu în voi şi voi în Mine"! Nu vă sunt oare suficiente aceste citate?! Divinul mesager a confirmat atât fraternitatea tuturor făpturilor umane, cât şi paternitatea noastră divină. Dar, să nu ne mulţumim cu jumătăţi de măsură şi să extindem investigaţia până la completa elucidare a problemei respective.

Aşa cum arătam anterior, noi, ca fiinţe condiţionate de patina timpului, vedem lucrurile în mod distorsionat. Adevărul este apreciat iluzie, iar iluzia considerată ca certă realitate. Or, ca să corectăm această evidentă răsturnare de valori, nu avem altceva de făcut decât să destrămăm fictivul „sine personal". În acest sens „Cunoaşterea directă" ne ajută să descoperim fondul spiritual al naturii noastre de fiinţe întrupate.

Aşadar, cu ajutorul Atenţiei-Lumină, întâmpinăm în chip global şi dezinteresat, întregul câmp al conştiinţei de suprafaţă, cu toate apariţiile sale din acel moment. Toate acestea, prin simpla lor demascare, dispar în mod fulgerător. Iar, în „golul psihologic", astfel creat, noi realizăm starea de „A Fi" sau starea de Pură Conştiinţă, în care „ego"-ul lipseşte cu desăvârşire. Din această clipă de Unime se înfăptuieşte Unitatea cu Absolutul sau Eterna Energie Cosmică. Astfel ni se revelează că Esenţa fiinţei noastre şi Dumnezeu sunt asemănătoare, perfect identice şi prin simpla manifestare ca Iubire necondiţionată.

Să recapitulăm deci: în clipa în care fictivul nostru „sine" dispare, în pacea şi armonia interioară, obţinută de la sine, treimea - corp, minte şi Suflet - devine Unitate funcţională ca Iubire, Frumuseţe, Bunătate şi Fericire fără margini. În acest context, se produce transcendenţa noastră din lumea finită în Imensitatea Infinitului, când, de fapt, noi şi Tatăl Ceresc - Una Suntem.

Asemenea clipe pot fi întâlnite de către orice trăitor al experienţei „Cunoaşterii directe" a sinelui individual. Frecvenţa unor astfel de clipe va conduce, în final, la fenomenul surpriză: Eliberarea sau Iluminarea. În cazul fericit al Eliberării, acest mod de întâmpinare a Vieţii devine stare permanentă de creaţie şi recreaţie, pe fundalul Iubirii, ca forţă benefic transformatoare.

25. „EGO"-UL

Pe parcurs de trei decenii, prin scris, ca şi prin rostire,
Mi-am batjocorit „ego"-ul cu diverse-învinuiri,
Acuzându-l pe dovezi, de tragedia umană,
Evidentă-n lumea toată, cum pe sine se destramă.

Construit pe „eu şi-al meu" - ca excesiv egoism,
Doar pe el se preţuieşte - un aberant conformism;
Astfel, l-am văzut mereu prin „Cunoaşterea de sine",
Realizată direct cu „A Fi" în Uniune.

Cale dreaptă, cale fulger - fără gândire-împlinită
Şi-n mers cu Iluminarea, deci, cu lumea Infinită,
„Ego"-ul s-a-mprăştiat - tot mai mult rarefiat;
Azi, fiind amintire vagă, ca ceva îndepărtat.

Corpul, mintea şi Sufletul - incluse ca trinitate
Se manifestă frecvent - fără efort - Unitate,
În conjunctură cu Viaţa în a Ei desfăşurare:
Noutate, prospeţime pe clipe înnoitoare.

***

Astfel de-ntâlniri consacră fiinţa ca Divinitate,
Frumuseţe fără seamăn şi eternă Bunătate,
Ca şi Iubire supremă şi Fericire-nsumate,
Fără de condiţiuni - anticipări programate.

Dar, să revenim la „ego"- în lumea sa mărginită.
Are şi el rostul lui - ca energie finită,
Care bine antrenată, dă efecte însemnate
Prin voinţa insistentă, multe lucruri transformate;

Energia folosită chiar pentru-însănătoşire,
Vindecări miraculoase - socotite de gândire,
Deşi nu-s decât o seamă de auto-echilibrări
Între diverse-învelişuri - ca optime ajustări.

Când e folosit „ego"-ul - el fiinţează prin gândire,
Forma iluzionistă - searbădă închipuire.
Şi-n final, tot împlinirea prin „A Fi" „ Acum" prezent
Va desăvârşi trăirea stării de independent.

Pe parcursul a trei decenii, în care am scris şi comentat despre practicarea „Cunoaşterii de sine", am criticat în mod sever, fără nici un fel de menajamente, această alcătuire fictivă, numită „eu personal" sau „egou". Uneori, am fost chiar dur şi batjocoritor, pentru a nu prilejui nici un fel de ambiguitate, pentru cititorul interesat de propria redresare morală şi spirituală.

Urmărind cu perseverenţă această linie de conduită, i-am demascat, fără nici un fel de cruţare: egoismul, sălbăticia, ambiţia, aroganţa, invidia, teama şi ura, care creează, întreţine şi amplifică întregul haos existent pe suprafaţa întregii planete. Prezent, prin manifestări evidente sau cât mai bine cunoscute sub diverse măşti înşelătoare,

derutante, el acționează fără încetare la toate nivelurile sociale. În lumea selectă a intelectualilor, ca și în straturile oamenilor obișnuiți. La nivelul politicienilor minciuna și prefăcătoria au căpătat nuanțe de înaltă subtilitate, sub numele găunos de diplomație.

În lumea diverselor credințe religioase, același „egou" îl găsim ascuns și bine antrenat sub masca fariseismului, care își arogă importanță de știutor al tainelor, privind pe Marele Creator.

La fel de des îl întâlnim și în sânul familiei, unde fiecare ins își urmărește cu îndârjire, propriul interes, dând naștere, nu de puține ori, la conflicte cu urmări adesea imprevizibile. Și, în sfârșit, întâlnim acest „egou", în mod frecvent, manifestându-se și în noi înșine, sub formă de plăcere sau neplăcere, la confruntarea cu permanentele surprize oferite de către Viață, în eterna Ei mobilitate.

Lupta dârză dusă împotriva manifestărilor lui nu face altceva decât să-i întrețină și mai mult autoritatea de conducător conștient sau inconștient. De fapt, el se sprijină pe acumulări intelectuale și reacționează prin automatisme psihologice, la întâlnirea cu noutatea Viului - surpriză de la o clipă la alta. Din această întâlnire a noului cu vechiul, rezultă întreaga confuzie și amărăciune sufletească.

Simpla conștientizare a acestei structuri imaginative conduce la destrămarea ei. Iar în „vidul psihologic", astfel survenit, ni se revelează Natura noastră Divină, manifestă ca Iubire necondiționată, care ne conduce prin impulsuri intuitive, pe calea evoluției spirituale.

Dar, să ne întoarcem la acest „egou" și să-l privim din altă perspectivă. Toate câte există în Imensul Necuprins își au rațiunea lor ca Divinitate sub alt aspect. Prin urmare, acest „egou", ca energie limitată, mărginită, bine antrenat prin voință și eforturi insistente, el poate să producă pe plan fizic efecte benefic transformatoare. În acest sens, amintim cazuri de auto-vindecări sau vindecarea unei terțe persoane, prin folosirea energiei gândirii, care, prin natura ei, este o forță cu efecte transformatoare. Asemenea vindecări sunt apreciate adesea în mod greșit, ca miracole divine, deși nu este vorba decât de simple deblocări și echilibrări a energiilor din corpurile mai subtile, ce dinamizează natura fizică a ființei umane.

Pentru acești vindecători - indiferent sub ce denumire își practică îndeletnicirea - amintim că starea de „A Fi", realizată fulgerător, fără nici un fel de efort, constituie un extraordinar moment de echilibrare a întregului suport psiho-somatic, urmat de efecte de vindecare, tot la fel de rapide. Numai practicarea corectă - începând de fiecare dată cu integritatea ființei, oferă aceste rezultate la care aspiră deopotrivă, operator și pacient.

26. ESTE CEVA DE ÎNVĂȚAT?

Ca să aflăm Cine Suntem - Omul ființa-adevărată
Oare-i ceva de făcut, de învățat - memorie mai bogată?
Să adunăm de prin cărți experiențe străine
Și prin imitări constante, să le-nsușim cât mai bine?

O asemeni-aventură e mișcare egoistă,
Demarată dintr-un centru - structură idealistă,
Care vrea să se-mplinească moral și spiritual
Dintr-un climat egocentric - neștiind ce e real.

Un „egou" ce se frământă să-și împlinească menirea,
De făptură întrupată - unind Viața și trăirea,
Încă de la început săvârșește o eroare,
Socotind că el, prin el, este forță sfințitoare.

Așadar, startul greșit, va fi dup-a lui măsură,
Legând și mai mult făptura prin a lui învățătură;
Căci ce posedăm - posedă - insul tot mai dependent
De ce știe, ce cunoaște - repetat în mod frecvent.

În noi toți se află-înscrisă Marea, Sfânta înțelepciune,
Care, practic, ne așteaptă să fim cu Ea-n Uniune;
Și Ea singură S-afirmă, când mintea noastră-i smerită.
Numai în acest context ființa noastră e-împlinită.

Un întreg funcțional în Uniune cu Toate
Câte-n Univers există - Reală Divinitate,
Ca Imensă Bunătate, Frumusețe și Iubire,
Care toate adunate sunt la fel și Fericire.

Numai în tăcerea minții - Natura noastră Divină
Spontan ni se adresează prin a Ei înțelepciune,
Care ne conduce-n viață cu-ndemnuri revelatoare;
Și nu greșim niciodată, dacă le dăm ascultare.

În final, iată răspunsul privitor la învățat:
Nu-i nevoie de nimic - scop de-atins, acumulat
Pe drumul spiritual - proces de evoluare
Ș de-ntoarcere la Sursă, drept măreție, valoare.

Se priveşte şi s-ascultă tot ce mintea deversează,
Prin reacţii permanente, care pe ins degradează,
În ipostaza de martor, asistăm cum totul piere, se destramă,
Golind de acumulări „eul" şi ştiinţa profană.

Atenţia folosită ca instrument la-ntâlnire,
Care spulberă, dizolvă aberanta înlănţuire,
Ce ne ţine prizonieri din vremuri îndepărtate,
Prin reziduuri ancestrale, zi de zi aglomerate.

Tema în cuprinsul ei, ca întrebare eliptic formulată, se referă desigur, la „Cunoaşterea de sine". Pentru a ne cunoaşte Natura Reală a fiinţei noastre este oare nevoie să ne îmbogăţim capacitatea intelectuală prin acumulări de cât mai multe cunoştinţe? Este cumva imperios necesar să citim cărţi scrise de simpli ştiutori sau de către trăitori, privitor la tema respectivă? Să ascultăm conferinţe şi predici rostite de psihanalişti sau teologi?

Această aventură, care se rezumă doar la acumulări de cunoştinţe, de informaţii în domeniul respectiv, nu face altceva decât să dea amploare şi mai mare „ego"-ului. Simplul ştiut conferă - conştient sau inconştient - importanţă psihologică şi o mai mare autoritate decizională a acestei ficţiuni asupra întregii fiinţe.

Fiecare iniţiativă a acestui „eu" sau „sine personal", porneşte dintr-un centru de interese, care urmăreşte în perspectivă, o satisfacţie pur personală, prin natura ei egoistă. Aşadar, şi experienţele personale, ca şi acumulările de cunoştinţe nu fac altceva decât să ne automatizeze şi mai mult mintalul. Şi tot ceea ce posedăm, în acest fel, ne posedă intelectual şi emoţional, încât în faţa Vieţii ne comportăm ca veritabili handicapaţi, repetând la nesfârşit ceea ce ştim şi am învăţat pe de rost din spusele altora.

Dependenţa noastră de aceste informaţii înregistrate memorial sau orice altceva, din afara fiinţei noastre, ne face cu adevărat prizonieri a toate acestea. Or, dominarea întregii fiinţe de către minte, care reprezintă doar o treime din întregul funcţional, ne demonstrează de la bun început, greşita abordare a Vieţii, prin natura Ei prospeţime înnoitoare de la o clipă la alta.

Confruntaţi cu aceste inadvertenţe, iarăşi ne întrebăm: Ce ar trebui să facem sau să nu facem pentru a ne îndruma viaţa pe făgaşul ei natural? Nu este ceva anume de făcut! Doar privim şi ascultăm greşita funcţionare a minţii, la contactul ei cu Realitatea Existenţei, fără să urmărim ceva ca anticipare sau să aşteptăm vreun anume rezultat.

Simplitatea întâlnirii o împrăştie instantaneu, precum lumina care risipeşte întunericul, doar prin simpla sa prezenţă. Iar în „golul" care se instalează în mod natural, ne realizăm ca Unime - corp, minte şi Suflet - un Tot funcţional, în comuniune directă cu Marele Tot sau Adevărul Absolut.

Numai în tăcerea minţii smerite, noi toţi, ne unim cu Natura noastră Divină, care ne conduce înţelepţeşte prin impulsuri intuitive, ce nu greşeşte niciodată! Prin urmare, pe drumul desăvârşirii noastre morale-spirituale - drept proces al evoluţiei, nu avem nevoie să învăţăm ceva, ci doar să ne întâlnim cu ceea ce nu suntem noi. În cazul de faţă, mintea ştiutoare, ca fragment al întregului.

Dispariţia spontană a acesteia ne oferă ipostaza lui „A Fi", în care realizăm un întreg funcţional în comuniune cu Divinitatea. Numai asemenea întâlniri ne vor conduce, în final, la Eliberarea fiinţei din capcanele minţii ignorante şi deficitare, ai cărei prizonieri suntem din trecutul nebulos al dezvoltării Vieţii pe această planetă.

27. EŞECUL

Cât timp vom acţiona ca „egou" prin timp format,
Viaţa-ntreagă-i o himeră - totul este bulversat;
Succesul, ca şi eşecul - relative şi precare,
Unul şi-altul se răstoarnă, schimbându-se fiecare.

Un anume avantaj, drept succes considerat,
Într-un anumit moment, de minte apreciat,
După trecere de timp - clar eşec se socoteşte;
Satisfacţia - durerea - după cum se preţuieşte.

Asemenea inepţii se-ntâlnesc în mod frecvent
În structura egoistă - insul de timp dependent,
De sfera iluzionistă, socotită ca reală,
Oarbă, surdă-nchipuire, totdeauna ireală.

Dacă vedem rătăcirea prin „Cunoaştere directă"
Starea de „A Fi"-ntâlnită ca împlinire corectă,
Eşecul văzut himeră, va dispare-n mod fatal;
De-acum reconsiderat ca fenomen natural.

Mai mult chiar, e cert succes, acumulat ca trăire
Pe drumul evolutiv, de întoarcere Acasă în Sublima Contopire.

Trăirea atemporală, desprinsă de cunoscut,
E, de asemeni, aventură înspre Cel Necunoscut,

Se moare pentru ce-a fost şi-nviază cu ce vine,
Clipa fiind dimensiunea, ca eternă prospeţime;
Înăuntrul fiinţei noastre aflăm pe Acel Ce Este,
Fără-nceput sau sfârşit, ca şi-ntreaga Lui poveste.

Suntem simple Scânteieri din Făclia Infinită,
De-o potrivă şi-nsuşire ne e firea întocmită;
Noi şi Tatăl - Una Suntem. De reţinut acest fapt!
Şi la El toţi vom ajunge - de la început destinaţi!

Atâta vreme cât vom funcţiona ca „eu", „egou" sau „sine personal" condiţionaţi de timp şi de spaţiu, întreaga noastră viaţă apare ca iluzie ţesută cu temeri şi amărăciuni, care ne traumatizează psihic şi somatic. Eşecul şi succesul, de pildă, apreciate ca atare de către mintea noastră deficitară - îşi schimbă calificativul prin trecerea timpului, fiecare devenind contrariul său. Avantajul, apreciat astfel la un anumit moment, devine eşec în momentul următor.

În existenţa noastră de zi cu zi, ne vom întâlni în mod frecvent cu astfel de estimări eronate, dacă vom continua să întâmpinăm Realitatea Vieţii cu mintea noastră fragmentară, posesivă şi derutantă, care năvăleşte în prezent pe neaşteptate.

Din cele relatate mai înainte, rezultă că problema pe care trebuie să o rezolvăm este chiar mintea. Deoarece cu acest fragment al fiinţei noastre, deşi privim nu vedem, ascultăm şi nu auzim. Or, această orbire şi surzenie nu pot oferi decât înţelesuri răstălmăcite şi nu realitatea obiectivă a faptelor.

Simpla conştientizare a acestor greşite funcţionări, face ca mintea să tacă în chip spontan, iar în „vidul psihologic", astfel obţinut, se realizează Unitatea fiinţei, în care Sufletul îşi împlineşte rolul de stăpân al întregului, perfect funcţional. În această postură suntem fiinţă creatoare, şi în comuniune cu Divinitatea ne împlinim rostul de făpturi întrupate, potrivit evoluţiei noastre spirituale.

Calea „Cunoaşterii de sine", despre care amintim, ne solicită să murim psihologic, pentru tot ce a fost trăiri şi experienţe anterioare - şi dispunând de o minte nouă, să întâmpinăm Realitatea Viului cu care, de fapt, ne contopim.

În sfârşit, să mai amintim cititorului - şi o vom face mereu în mod intenţionat - că noi, oamenii suntem fraţi, ca fii sau vlăstare ale

Unicului Tată ceresc. Iar Scânteia Divină care se află la temelia naturii noastre, face parte din Imensa Flacără Divină. Suntem deci Una cu Tatăl şi dispunem de aceleaşi însuşiri pe care le are El ca Iubire, Frumuseţe, Bunătate, înţelepciune şi Forţă creatoare.

28. EŞECUL ŞI REUŞITA

Eşecul şi reuşita ori succes şi insucces,
Două perechi de cuvinte cu acelaşi înţeles;
Mintea realizatoare cu-nţelesuri relative,
Drept capcane aberante, cu efecte posesive.

Succesul de ieri şi astăzi - mâine pagubă devine,
Fiindcă tot ce-i trecător - praf şi pulbere ajunge.
Viaţa-n veşnica-i mişcare este piatra de-ncercare
Între ce-i adevărat şi minciuna-nşelătoare.

Dar, să privim şi altfel - eşecul, cândva-întâlnit,
Azi, o binecuvântare, ca-mplinire şi profit;
Ăsta-i jocu-în sfera minţii, ca iluzii trecătoare,
Care văzute cum sunt, dau soluţii sfinţitoare.

Nicicând să nu disperăm, dar nici-ntuziasmăm
De reacţiile minţii, când ca „ego" ne aflăm
Pe meandrele Vieţii neînţelese, închipuite,
Drept efecte ca final, de educaţii greşite.

Iar noi toţi şi-n fiecare - fără vreo deosebire
Dăinuie Sublimul Sine, care S-afirmă Iubire;
Lui, pe loc, să ne predăm, fără pic de îndoială,
Simplitatea contopirii curmă fiece greşeală.

De-acum, şi eşec şi reuşită sunt prilejuri minunate
Ca să ne-ntâlnim cu noi, dincolo de trup şi minte;
Liberi şi independenţi trăim clipe nesperate
De Uniune cu Tatăl şi-a Lui adevăruri sfinte.

Practic, se realizează pe momente de trăire,
Atenţia folosită drept Lumină şi-mplinire,
Când imaginarul piere, prin simpla întâmpinare.
Asta-i tot! Nimic în plus! Absentă orice sforţare!

Existența noastră de făpturi întrupate în Universul fizic este testată de o gamă imensă de iluzii, care ne domină uneori, în așa măsură încât adevărata Realitate apare ca ceva irealizabil. În acest sens am abordat eșecul și reușita sau succesul și insuccesul, ambele perechi vizând același lucru. De fapt, în realitate nu există eșec sau reușită, ele fiind doar simple aprecieri relative, date de către mintea condiționată a unui individ. Un alt individ ar putea să aprecieze diferit decât a făcut-o cel dinaintea lui. Cu alte cuvinte, un fapt oarecare este apreciat de un ins ca eșec și de altul drept reușită. Acesta este un aspect.

Într-un alt aspect, succesul de ieri sau de astăzi, prin trecerea timpului, el devine insucces. Lucrurile se petrec în acest fel, pentru că în lumea trecătoare totul este nesigur și într-o perpetuă schimbare.

De altminteri, această minte cunoscătoare, posedată de ceea ce posedă, este prin ea însăși natură și simbol al incertitudinii. Și nici nu poate fi altfel cât timp se manifestă ca simplu fragment al ființei umane. Activitatea ei haotică dă naștere „ego"-ului, structură egoistă, lacomă și posesivă, implicată direct în marea dramă a individului și a colectivității, în general.

Întregul climat politic, economic, social și religios, existent astăzi pe planeta noastră, poartă amprenta acestei structuri fictive caracterizată prin egoismul ei sălbatic. Rătăcirea durează de prea multă vreme. Este timpul să ne trezim la îmbrățișarea unui alt mod, cu totul diferit, de Viață. Schimbarea începe cu fiecare ins în parte. Deoarece în noi toți - fără nici o excepție - se află Sublimul Sine - Natură Divină de aceeași calitate și potențialitate cu Bunul Dumnezeu.

Prin natura noastră suntem deci Iubire Absolută, care în mod firesc - ne atrage în interiorul ființei proprii. Să-i dăm așadar ascultare. Cu ajutorul Atenției - care este chiar Sacrul din noi în acțiune - privim și ascultăm reacțiile minții, ce reprezintă autoritatea „ego"-ului. Simpla deconspirare a acestei activități psihologice o determină să tacă. Iar în liniștea interioară, corpul, mintea și Sufletul se adună formând un întreg, perfect funcțional.

De-acum, Sufletul ne conduce prin impulsuri intuitive. Prin urmare, liberi și cu totul independenți de tarele trecutului, ne manifestăm Iubire necondiționată, în comuniune directă cu Sublimul Adevăr. Aceste clipe de înaltă spiritualitate oferă posibilități certe de evoluție și desăvârșire pe calea de întoarcere la Sursa Divină, de unde am coborât ca să facem experiența a Aceluia Ce Suntem în asociere cu materia brută.

29. EU SUNT ACELA CE SUNT

Eram și sunt, ce-am fost și mai 'nainte,
Un început, făr-de-nceput
Din Veșnicie-n Veșnicie - o aducere aminte
Într-un neclintit „Acum", ce-i continuu refăcut.

Perfecțiune-am fost și-ntotdeauna sunt
Prin clipe succesive - un Sacru recreat,
Nețărmuritul Viu - dorindu-mi și mai mult
Ca împlinire sfântă, în mers mai elevat.

Te miri de Necuprinsul cuvintelor rostite!?
De-o parte lasă-ți mintea, de vrei ca să trăiești
Cu mine laolaltă, îndemnurile sfinte,
Căci Sacrele sclipiri, așa doar le-ntâlnești!

Scânteie ești din Mine - Esență Sacrosantă
Eu și cu tine - Una, ne completăm perfect,
Constantă prospețime - structură integrată
Suntem un Viu suport - realizat concret.

Nu ai vreo altă cale, de-a te-ntâlni cu Mine,
De-a fi o Unitate într-un Sublim Consens,
Precum este ființarea „Cunoașterii de sine",
Când devenim întregul - Nelimitat - Imens!

Suntem Conștiință Pură, prin clipe diferite,
Fără efort sau scopuri înainte azvârlite,
De „ego" nărăvaș - axat pe interes,
Egocentrism nevolnic, meschin și nebulos.

Atenția globală, lucidă, vigilentă
Oferă limpezime și sfântă armonie!
Astfel ajungi la Mine, ca fire inocentă,
În care ființa-ntreagă e numai Bucurie.

De-acum cu Mine - Una - un Tot Universal,
Iluminat prin clipe, ființezi în actual,
Creând și recreând în fiece moment,
Sublimul mai Sublim, constant și consecvent!

În această temă Divinitatea din mine şi pretutindeni se adresează sinelui meu şi cititorului încercând să-şi demonstreze Existenţa, care vine din Veşnicie şi se îndreaptă înspre aceeaşi Veşnicie. Iar momentul „Acum" mereu înnoitor, este acela care leagă tot ceea ce a fost mai înainte, cu ceea ce va fi în misteriosul viitor. Fiecare mişcare a Imensului Viu se înscrie ca proces etern de creare, şi recreare pe fondul nemărginit al evoluţiei, cu înscrisuri tot mai elevate. Pentru a mă înţelege pe mine Acela Ce Sunt, ca şi pe tine, care eşti la fel ca şi mine, trebuie să lăsăm de o parte mintea, deoarece ea este şi rămâne întotdeauna o structură mărginită, deci incapabilă să cuprindă şi să perceapă Nemărginirea. Eu şi cu tine suntem Scântei desprinse din Imensa Flacără a Marelui Tot - întregul Necuprins din care toate provin şi înspre care se întorc, adică Sursa Surselor a toate cele văzute şi nevăzute.

În scopul înţelegerii corecte se recomandă „Cunoaşterea de sine" - nu doar conceptuală - ci prin trăire a experienţei propriu-zise, în care, practic, devenim Ceea ce Suntem, adică Dumnezeu în plină creaţie.

Realizarea întregului se obţine prin starea de „A fi Acum şi Aici" drept Pură Conştiinţă pe clipe în continuu mers înspre Eternitate. Practicarea „Cunoaşterii directe" se obţine fără efort sau siluire şi în absenţa „ego"-ului. Nu se urmăreşte scop şi nu există fenomenul de aşteptare a ceva, ca finalizare a practicii respective.

Iar această plenitudine, spontan realizată, confirmă prin ea însăşi, temeiul aplicării corecte a experimentului Unimii cu Marele Tot Universal. De asemenea, o dată cu ea se înscrie ca un perfect buchet: Armonia, Iubirea, Frumuseţea, Bunătatea, Bucuria fără margini - toate exprimate prin ele însele ca energii sfinte şi sfinţitoare. În acest sublim context, Perfecţiunea se perfecţionează mereu, în mers ascendent, spre forme tot mai subtile, dându-i valenţe corespunzătoare în raport cu Măreţia Infinitului.

30. EU VORBESC, DAR NU M-AUZI!

Legat de acest Pământ, prin el însuşi întrupat,
Incontestabil destin, chiar de mine programat.
Am fost de la început confruntat cu insuccese,
Şi-am înţeles mult mai mult, că ele-s de fapt, succese.

Cu îndemnuri minunate de-a afla ce-i important
În viaţa trecătoare - când, de fapt, eşti ignorant;
Din insuccese aflăm, că totul e trecător,
Insul ajuns pe planetă, ca evident infractor.

În vieţile dinainte a comis multe erori:
A ucis şi-a fost ucis, apreciate orori,
Din ignoranţă şi teamă multe fapte-ncriminate,
Care conştientizate, sunt, de fapt, eliminate.

Puritatea sufletească revelându-i propria sa calitate,
Natura lui cea Reală, care e Divinitate.
Scriu de câteva decenii şi, în fapt, mă străduiesc
Să ofer întregii lumi soluţii care sfinţesc.

Eu vorbesc, fiind îndemnat de Natura mea Divină,
Să împrăştii Adevărul - fiecărui la-ndemână,
De a-L întâlni, spontan, în fiecare moment,
Când cu „sine" se-ntâlneşte în mod cert şi evident.

Datoria mea-mplinesc, când cu Dragoste-ţi vorbesc
La ce tu doreşti să afli, când cu tine te-ntâlneşti.
Oare, tu - la fel ca Mine - mă auzi în mod real,
Sau posedat de-al tău „sine", eşti stăpânit integral?

Numai de tine depinde! Eu doar simplu semnalez
Ce anume întâlneşti, când, de fapt, te integrezi,
Ca natură tripartită - Unită cu Dumnezeu.
Rostul tău în lumea asta: Să-ţi vezi şubredul „egou"!

Întâlnirea ta cu tine îţi destramă tot trecutul
Şi spontan devii un Tot - Una cu Necunoscutul,
Sursa de unde-ai venit, să-ţi împlineşti propriul rost.
Asta-i tot! Nimic în plus! Demolat „ego"-ul prost!

În general vorbind, fiecare dintre noi coboară la reîncarnare potrivit unui program de la început stabilit şi întru totul acceptat. Aflat „acolo", în dimensiunile mai subtile, avem întreaga viziune a trecutului cu şirul de întrupări anterioare acestuia.

De asemenea, aflaţi în acea dimensiune, cunoaştem cu exactitate toate faptele săvârşite şi evaluate în raport de Legea Cauzalităţii - oferită de către creator o dată cu crearea Universului fizic. Gândul, vorba şi fapta sunt energii creatoare, care produc prin însăşi natura lor, o seamă de consecinţe sau urmări. Şi, în funcţie de aceste efecte, se creează destine, care trebuie ispăşite în aceleaşi condiţii, adică în asociere cu trupul carnal. Aceste afirmaţii sunt, pentru mine certitu-

dini fundamentate pe experiențe astrale de dedublare - fenomen cu totul inedit, practicat mai bine de opt ani, fără să fi avut cunoștințe despre acea lume, cât și posibilitățile de contactare respective.

După aceste considerații de ansamblu, utile și edificatoare, să revenim la tema propriu-zisă. O bună parte din viața mea nu a fost marcată de împliniri, pe care și le dorește orice pământean obișnuit. Două insuccese - profesional și familial - mi-au provocat multă amărăciune și tristețe, aproape zilnic alimentate ori de câte ori mă comparam cu alții din preajma mea. Mai târziu, însă, am descoperit că lecțiile oferite de către Viață au fost o adevărată binecuvântare. Cum aș fi putut altfel, să-mi îndrept toată energia, elanul și interesul înspre valorile eterne, nepieritoare? în viețile anterioare am ucis și am fost ucis de nenumărate ori, împletindu-ne existența din ignoranță și teamă cu tot felul de orori.

După ce am aflat că într-una din vieți am ucis un om, mi-a venit mult mai ușor să suport încercările acestei vieți. Și după o perioadă de luptă înverșunată cu mine însumi, am ajuns la acea stare de „A Fi" sau Conștiență Pură, în care Divinitatea din mine s-a statornicit, dirijându-mi întreaga activitate, pentru a fi de folos tuturor acelor semeni interesați de valori nepieritoare.

Scriu de câteva decenii despre „Cunoașterea de sine" și în aceeași perioadă m-am pus la dispoziția semenilor și cu explicații prin contact direct și conversații. Nu am refuzat pe nimeni și nu am cerut nimănui ceva în schimb. Am făcut totul ca o datorie a mea față de toți semenii indiferent de etnie, credință, concept de viață etc.

Titlul temei nu este deloc un reproș, ci o altă modalitate de a ajuta pe cel care mă ascultă. Îndemnul de a discuta cu semenii, îmi vine ca o poruncă sau îndemn insistent din interiorul meu, cu scopul de a face cunoscut Unicul Adevăr. Și susțin cu fermitate și convingere, că orice om poate să realizeze întâlnirea cu sine, fără nici un fel de efort.

Misiunea mea este aceea de a semnala și explica pe înțelesul tuturora această practică de demolare a „ego"-ului, în care nu trebuie să facem nimic deosebit. Simpla conștientizare a reacțiilor minții, fără să urmărim scop, interes sau ideal, face ca acestea să se destrame în lumina Atenției globale și lucide.

Iar în „golul psihologic", care se instalează de la sine, ne adunăm întreaga ființă și, ca un Tot Unitar, descoperim Divinitatea din noi, ce se exprimă ca Iubire, Frumusețe, Bunătate, Armonie și Bucurie fără margini. Frecvența acestor clipe oferă Eliberarea din cătușele „ego"-ului și inevitabilul salt pe drumul mereu ascendent al evoluției noastre spirituale.

În sfârșit, să mai precizăm că, scopul absolut al acestui mod de viață este acela de întoarcere în Sânul Tatălui, de unde am fost trimiși, ca să trăim marea experiență din Universul fizic.

31. EVOLUȚIA - UN PROCES CONSTANT

Evoluția se-nscrie ca mișcare ascendentă spre mai bun ,
    mai elevat
Insul, legat de un trup, se dezvoltă-n mod constant,
Prin calități însumate - tot mai perfecționate;
Munca, truda susținută, drept efecte-nregistrate.

Cunoașterea, armonia - scop benefic urmărit,
Cât mai des și-n mod temeinic „Acum și-Aici" e-ntâlnit;
Cinstea sau onestitatea, drept totală transparență,
Sieși singur își demască păguboasa ignoranță.

Urmărite-n mod expres darurile oferite de către Divinitate,
Energia creatoare, înțelepciunea activă, Dragostea
    ca puritate,
Toate astea aplicate, înscriu certe împliniri,
Drept însușiri sfințitoare - adică desăvârșiri.

Gândul, exprimarea, fapta sunt energii creatoare,
Care, atent împlinite, pe clipe înnoitoare,
Înscriu salturi inerente în raport de opțiune,
Insistența și fervoarea sau frecventa pasiune!

A fi conștient de gând, la fel conștient de vorbă
Și de fapta săvârșită - Energia tot rezolvă;
Viața astfel întâlnită e o veșnică încântare,
Prin voi înșuși Dumnezeu își vădește-a Lui
    grandoare.

Cu înțelepciune blândă, suntem clară armonie,
Care ne înveselește prin impulsuri de Iubire,
Chemată-n vremuri de criză, întâlnim Realitatea;
Adică sacrul din noi, altfel spus - Divinitatea.

Dragostea Pură din noi e Sublimul Creator,
El e-n noi și noi în El - ca un Tot cuprinzător.

Inima şi-ntreaga fiinţă îi sunt loc, ca împărăţie.
De-nţeles şi reţinut că-nnoită – Ea-i Izvor de Apă Vie.

Toate astea laolaltă dau fireasca acţiune,
Cu inerentele-nscrisuri, de-nvederată sfinţire,
Clipele în derulare fiind locul de contopire
Şi-mplinire totodată cu Sublimul în Uniune.

Evoluţia morală şi spirituală se caracterizează ca mişcare ascendentă, de la ceva mai puţin pur, corect, cinstit, la altceva nuanţat ca fiind mai elevat. Fiecare ins în parte, prin muncă, trudă susţinută îşi dezvoltă calităţi şi însuşiri care-i îngăduie o totală transparenţă, faţă de colectivitate.

Cu ajutorul „Cunoaşterii de sine" fiecare practicant ia contact, în mod firesc, şi în orice împrejurare, cu însuşirile deja existente în el. Or, pentru aceasta avem nevoie, drept instrument inerent experienţei, de Atenţia lucidă şi globală, care ne ajută să ne întâlnim cu reacţiile minţii, adică omul vechi fundamentat egocentric.

Simplul contact cu aceste reacţii, face ca ele să dispară, o dată cu energiile fragmentare susţinătoare. Iar în locul rămas liber, apare Iubirea, adică Natura noastră Divină care, prin simpla Ei prezenţă, curăţă şi transformă întregul fond memorial, ce ne-a adus la reîncarnare.

O dată cu dizolvarea acestor reziduuri, se înregistrează procesul de evoluţie care, în final, ne va readuce ca Spirit Pur în Sursa Surselor, de unde am fost cândva trimişi în Universul fizic, pentru a face experienţa Vieţii în asociere cu materia.

Experienţele noastre de întâlnire cu Sacrul existent în noi, ne ajută să conştientizăm orice gând, imagine, dorinţă, ce apar pe ecranul minţii şi care eliminate de flacăra Atenţiei, dispar instantaneu. În acest fel este destrămat omul vechi şi înlocuit cu altul, având însuşiri distinct-superioare, care înscriu procesul de evoluţie constantă, potrivit frecvenţei acestor întâlniri.

Să mai precizăm, că îndelungatul urcuş pe scara evoluţiei spirituale se realizează pe clipe de existenţă de către noi ca Scânteie Divină în colaborare cu Dumnezeu.

Aşadar, Natura noastră Divină se află într-un permanent parteneriat cu Adevărul Absolut, privind îndumnezeirea, a tot ceea ce este legat de Universul Relativităţii. Iar clipa „Acum" în eterna Ei desfăşurare constituie locul de întâlnire, în care se înscrie acţiunea benefic transformatoare a tot ceea ce există.

32. FOLOSIREA LIMITATĂ ŞI ÎNŢELEGEREA INTEGRITĂŢII

Aşa cum funcţionăm ca structuri prin timp formate,
Ne comportăm ca fragmente şi nu fiinţe-adevărate,
În unitate perfectă a celor trei elemente:
Corp fizic, mintal şi Suflet – ca Unime pe momente.

Aşadar, ne integrăm, descoperind limitarea,
Firea noastră egoistă, neputinţa, posedarea,
Care ne pune-n conflict cu noi şi cu lumea-n întregime,
Fiind făptură incompletă, fără de înţelepciune.

Pentru buna integrare nu-i nimic de-ndeplinit,
Urmărind un ideal – ca ceva prestabilit,
Mintea veche fiind prezentă pe formule perimate,
Incapabilă să afle fapte certe, adevărate.

Simpla conştientizare a văditei neputinţe,
Aceasta pe loc, dispare, cu-ale sale consecinţe;
De-acum, liberi de trecut – om complet independent,
Funcţionăm ca întreg – prin „Acum", etern prezent.

Noi şi Viaţa-n Uniune - în tot timpul prospeţime,
Una cu Divinitatea – suntem Pură Acţiune,
Iubirea şi Bunătatea, Fericirea drept esenţă,
Ne statornicesc valoarea în acord cu Existenţa.

Numai ca făpturi complete ne-mplinim al Vieţii rost,
Pe clipe-n desfăşurare, desprinşi de trecutul mort;
În constantă recreere pe calea desăvârşirii,
Către Infinita Sursă - Veşnica Dumnezeire.

În măsura în care ne mulţumim să funcţionăm la nivel de intelect, pe fondul unei minţi condiţionate temporal, nu ne vom putea înţelege nici pe noi înşine şi nici întregul Vieţii, în eterna Lui mobilitate. Deoarece mintea reprezintă doar un fragment din întregul tridimensional, care alcătuieşte unitatea fiinţei noastre. Aşadar, noi ne considerăm om complet când se întrunesc cele trei elemente constitutive: corp, minte şi Spirit. În această structură Spiritul sau Sufletul ne conduce întreaga fiinţă şi El nu greşeşte niciodată – impulsurile intuitive fiind

îndemnurile Sale în perfectă concordanţă cu realitatea absolută a fenomenelor.

Existenţa noastră funcţională la nivel de minte, ne scoate în evidenţă latura noastră lumească, ca „sine personal" sau „egou", cu inevitabila pletoră de confuzii, stări conflictuale şi amărăciuni. Iar la nivel de fiinţă unitară - funcţionând în dimensiunea Absolutului - ne manifestăm ca Divinitate, în care suntem şi ne manifestăm Iubire în comuniune cu Sublimul atotcuprinzător.

În această ultimă ipostază realizăm Uniunea cu Viaţa, pe care O numim şi Dumnezeu - într-un permanent prezent, realizat în eternul „Acum" înnoitor de la o clipă la alta. Numai în aceste condiţii suntem şi ne manifestăm fiinţe creatoare, însoţite de bucurie, Iubire, frumuseţe şi independenţă totală.

Să mai precizăm că, nu întâmplător am ajuns să cunoaştem asemenea lucruri. Sacrul din noi ne-a oferit această şansă, cunoscând şi aceea că noi dispunem şi de maturitatea spirituală capabilă să şi trăiască efectiv, experienţa de Dumnezeu, în actuala întrupare.

De asemenea, să nu uităm că chiar numai simpla cunoaştere în acest domeniu al spiritualităţii, ne obligă să facem şi să ne comportăm diferit decât am făcut-o mai înainte. Neglijenţa, comoditatea sau respingerea, pur şi simplu, a ceea ce aflăm în această privinţă, ne va costa la părăsirea trupului: regrete, amărăciuni şi multe suferinţe, determinate de autoreproşuri, că nu am făcut sau am făcut prea puţin din ceea ce trebuia pe drumul evoluţiei noastre spirituale.

33. IDEAL ŞI IDEALIST

Doamne, câtă rătăcire este-n noi şi lumea toată
Când ne conduc idealuri! Mintea-ngustă tulburată
Se închide în tipare şi prin imagini, gândire totu-i vis şi amăgire,
Viaţa distorsionată de-amărăciuni, siluire.

Un astfel de trăitor lui îşi e propriu-duşman,
Socotindu-se tot timpul, prin idealuri, titan,
În luptă cu e şi Viaţa şi semenii laolaltă,
Nicicând nu cunoaşte pacea, nici trăirea-adevărată.

Cum apare rătăcirea? Cine oare-i vinovat
De întreaga vânzoleală şi-un asemenea climat?
Este, cumva, mintea noastră ca „egou" infatuat,
Care-şi ţese pânza vieţii devenind un posedat!?

Mintea e răspunzătoare de întreaga aventură,
Când, de fapt, nu se cunoaşte în micuţa ei postură;
Astfel, ea vizează ţeluri, care nu pot fi atinse,
Tulburându-şi existenţa prin eşecuri şi ponoase.

***

Când această minte tace, fiindcă-şi vede neputinţa
Suntem spontan trinitate, însumând întreaga fiinţă;
De-acum, Sinele conduce prin îndemn intuitiv
Şi nu greşim niciodată - mereu proaspăt şi activ.

Asta ne pretinde Viaţa, care-i mereu schimbătoare
De la o clipă la alta – Veşnicie – înnoitoare;
Să-i răspundem de-o potrivă – creier proaspăt, minte nouă
În măsură să-i percepem propria Ei noutate.

Iar Atenţia activă este unic instrument,
Ce ne-aduce-n actual, în eternul viu prezent;
Doar aşa-mplinim destinul de fäpturi încorporate
Risipind prin întâlnire reziduurile-ncriminate.

Idealul este energia investită într-un scop precis determinat ca finalizare supremă. Natura idealistului îmbracă o gamă vastă de aspecte, fie cu caracter lumesc, fie moral sau spiritual. Când acest ideal este urmărit de către minte, ea ne închide în tipare convenţionale, care, prin însăşi natura lucrurilor, oferă stări amăgitoare. În acest caz, idealistul se autoapreciază ca autoritate în domeniul abordat, drept expert. În această ipostază, idealistul se găseşte în permanenţă încordare, luptând atât cu propriile înclinaţii psiho-somatice, cât şi cu restul semenilor care, la rândul lor, îşi urmăresc propriile idealuri distincte de ale lui.

Prinşi în capcanele idealului şi văzându-i inconvenientele, nu este greu să ne întrebăm: Cine este vinovat de întreaga frământare şi ce anume ar trebui făcut, ca să punem capăt rătăcirii? Toată vina cade în sarcina minţii fragmentare, care judecă, apreciază şi trage concluzii, potrivit unor tipare convenţionale irelevante.

Numai când această minte tace smerită, deoarece singură îşi dă seama de propria neputinţă, devenim dintr-o dată trinitate în Unime. În acest context, Sufletul devine conducătorul întregului funcţional, în perfectă uniune cu mişcarea Vieţii pe clipe înnoitoare, într-o eternă succesiune.

Acest mod de funcționare - ne este impus chiar de către Viață, pentru corecta Ei înțelegere. În acest scop vom folosi ca instrument însoțitor Atenția activă, dezinteresată și atotcuprinzătoare. Numai abordând această modalitate de funcționare, realizăm în mod constant, fără să greșim, dizolvarea deșeurilor memoriale, care ne-au adus la noua încarnare. Corecta aplicare a „Cunoașterii de sine" și insistența mereu împrospătată, ne oferă încă de la început, dovezi clare că drumul ales este cel mai rapid și benefic transformator.

34. IERTAREA

Prin încălcare de legi și de îndrumări morale,
Au loc diverse discuții și susțineri ideale
Despre adevăr și fals pe șubrede înțelesuri,
Fiecare susținându-și subiective-adevăruri.

În final, înscris verdictul, drept pedeapsă-nvinuire,
Ostracizarea severă dup-a celor mulți-gândire,
Vinovatul pus la zid, și-ntr-un fel crucificat,
Pentru ce-a zis sau făcut pe fondul său degradat.

Un alt fenomen apare, drept calitate divină,
Iertarea de tot ce-a fost, cu justificarea deplină
Că nu omu-i vinovat, ci un satan implicat
În ispitirea umană - insul fiindu-i posedat.

***

Totul este ficțiune, insul „ego" vinovat de întreaga-nvinuire,
Drept satan prin timp format cu totala lui gândire.
Iertarea - altă fațetă a acestui „eu" meschin,
Ce pe sine se socoate, de-acum, generos - divin.

În întregul Univers nu-i decât o Energie
Manifestă-n Tot și Toate - Dragoste și Bucurie;
Și-atunci, cine pe cine condamnă și impune sancțiuni
Dumnezeu prin El ca-întreg, noi diverse porțiuni?

Corpul Divin suntem noi - și toate câte există în Imensul
    Necuprins
Oare-nțelegem eroarea în acest complex extins?
Marele Necunoscut nu-și aduce-nvinuiri și nici forme de iertare
El fiind veșnică Iubire, Puritate și Grandoare.

Imensa Lui bunătate copleșește și destramă
Orice greșeli sau păcate - însumate - de făptura cea umană;
El, ca Tată - noi, copii - ne vrea pe toți fericiți,
Reveniți în Sânul Său - încontinuu contopiți.

Iertarea este o afirmare mintală, prin care o persoană este scutită sau absolvită de o pedeapsă sau învinuire, față de încălcarea unei norme de conduită socială sau morală prestabilite, în interesul bunei conviețuiri din interiorul unei colectivități. Ea apare ca un act de clemență în care se are în vedere îndreptarea celui care a greșit.

Fenomenul iertare, la care ne referim, este acela în care oamenii se confruntă prin divergente păreri, privind propria condiționare subiectiv-morală. Faptul incriminat este pus adesea pe seama ispitirii unei entități fictive, numită diavol. Aici infractorul apare în postura de victimă a ispititorului și, ca atare, ar trebui iertat. Acest mod pieziș de a ieși din încurcătură, aruncând vina pe altcineva, are o vechime de mii de ani. O asemenea justificare este întreținută și chiar amplificată de către unele credințe religioase, în care interese meschine omenești își găsesc un câmp vast de împlinire.

Nu există entitate diavol, ca ceva separat de om. În fiecare făptură umană există ambele ipostaze: Divinitate și lumesc. Divinitatea din noi se afirmă prin sentimentul Iubire, iar latura lumească se exprimă, din ignoranță, prin egoism, lăcomie, ambiție, aroganță, ură și violență.

În dimensiunea astrală am întâlnit doar înfățișări umane, având aceleași comportări și atitudini din perioada ultimei lor întrupări. Această comportare, apreciată negativ, caracterizează ființa umană, aflată la un anumit stadiu de evoluție spirituală. Cândva, toate făpturile umane își vor descoperi propria lor Natură Divină și se vor întoarce în Imensa Flacără, de unde cu toții ne tragem originea.

Un alt aspect al iertării - atât de des comentat de către diverse religii - este atribuită Marelui Creator, căreia i se adaugă și rolul de Suprem judecător. Așadar, ne aflăm în fața unui înalt diriguitor a toate câte se întâmplă pe planeta noastră, care ne vede și, potrivit gândurilor, vorbelor și faptelor noastre, ne judecă și ne condamnă la chinurile iadului sau ne răsplătește, oferindu-ne fericirea raiului.

Ne întrebăm, nu fără justificare: Care este realitatea? în întregul Univers nu există decât o Unică Energie, pe care o numim și Dumnezeu. Iar noi, oamenii, suntem copii Lui, cu însușiri și asemănări potrivit perfecțiunii Sale. Am fost trimiși de El în Universul fizic, prin divina Sa înțelegere dându-ne și uitarea a Ceea Ce Suntem, în scopul de a ne recrea și, prin eforturi individuale să ne redescoperim urmând

îndelungatul proces al evoluției: Cine suntem noi ca Esență? Și, urmărind această înlănțuire logică, rațională, o nouă întrebare se impune: Cine pe cine judecă? Tatăl - întregul - și noi, Suma de Părticele Divine care îi formăm Corpul Său?!

Marele Necunoscut nu-și aduce Lui însuși învinuiri și forme de iertare. El în Imensul Necuprins nu este decât Iubire, Puritate și Măreție. Infinita Sa Bunătate copleșește toate greșelile și păcatele omenești. Scopul Suprem fiind acela de a ne readuce în Sânul Său, de unde am fost trimiși să facem experiența propriului Sine în asociere cu Universul fizic. El ne vrea pe toți fericiți și în fiecare clipă ni se adresează prin îndemnuri intuitive.

Prin urmare, datoria noastră a fiecăruia - aflați în diferitele stadii de dezvoltare - să-I dăm ascultare necondiționată. Și cum anume vom lua contact cu El? „Cunoașterea de sine" ne oferă toate amănuntele în acest sens. Nu este nimic de făcut, nici de imaginat! Ni se cere să ne întrebăm mereu, orișiunde ne-am afla: Suntem noi cu întreaga ființă „Acum și Aici"?

Fiecare întrebare ne oferă starea de „A Fi" sau Pura Conștiință, în care se manifestă în mod spontan Divinitatea din noi ca Iubire, Frumusețe, Bucurie, Bunătate și Fericire necondiționată. În această ipostază suntem și ne manifestăm ca atare în dimensiunea Absolutului.

35. IGNORANȚA

Omul, ca stăpân al Terrei, trăind propriul său destin
De făptură întrupată, nefuncționând deplin,
Nu-i decât un ins fragment, văduvit de înțelepciune,
Tot ce vede și aude îi conferă - amărăciune.

Amăgiri și neînțelesuri îi marchează existența,
Teama, ca însoțitoare - în tot timpul ca prezență,
Fac din el un ignorant și veșnic nemulțumit
Cu-nregistrări pe potrivă, drept jalnic deznodământ.

În acest context confuz au apărut profitorii:
Filozofi, învățători, teologi - ca-ndrumători,
Afirmând că-n viața noastră neștiutul e normal,
Drept tulburări just impuse de divin în chip real.

S-a născocit blasfemia, chiar prin simpla afirmare
Privind anumite taine despre alte existențe sau vieți anterioare;

Inchiziția prin ruguri, oamenii crucificați - sunt prin ele relevante
Doctrina religioasă - un exemplu grăitor de comportări aberante.

Politica, alt exemplu, ca despotism, tiranie
A impus prin legi severe aceeași anomalie;
Răsturnare de valori - adevărul luat minciună, iar minciuna adevăr,
Iar supușii obligați ca să-l rostească, de nu, pedepsiți sever.

Și în alte ipostaze, tot la fel de concludente,
Răstălmăcit adevărul prin formulări indecente;
Ignoranța, deci, impusă de oameni interesați,
În a lor scopuri meschine - aserviți și degradați.

Când trăim în Adevăr - Dragostea-i esențială.
Ea afirmă libertatea, independența totală;
Ființa e perfect deschisă și exprimarea deplină,
Nici un fel de reticență în om - structură divină.

Ea-și afirmă propriul gând, rostind fiece cuvânt,
Propriul adevăr trăit - în întreg și-n amănunt;
N-avem nimic de-învățat! Știm totul de la-nceput,
De nimeni n-avem nevoie! în noi e-întregul știut!

Amintirea-i necesară despre Cine Suntem noi,
O Particulă Divină - deci Dumnezeu amândoi.
Orice alte informații contrastează Existența,
Originea noastră comună, atestă, practic, Esența.

Omul, stăpân incontestabil al planetei Pământ, urmărindu-și propriul destin, prin întrupare în acest plan fizic, întrucât nu funcționează ca om întreg, ci doar ca un simplu fragment, acesta nu-i poate oferi decât o viață plină de contradicții, confuzie și amărăciuni. La temelia întregii sale suferințe se află ignoranța, alimentată zi de zi de o educație greșită, care s-a perpetuat ca moștenire transmisă de la o generație la alta.

Natura noastră Reală este Divinitate funcțională, fără nici un fel de întrerupere, în comuniune permanentă cu Sublimul Creator. Iar întâlnirea cu această realitate se concretizează numai înăuntrul ființei noastre proprii. Așadar, numai intrând în profunzimea ființei noastre, ne întâlnim cu noi ca Esență Divină în Uniune cu Adevărul Absolut.

Lipsa acestei Uniuni a prilejuit apariția profitorilor, care-și arogă importanță de conducători spirituali cu denumirea de maeștri, filozofi, învățători, teologi, predicatori. Datorită acestora s-a acreditat conceptul că Divinitatea dispune de anumite taine, la care oamenii nu au acces. Și simpla vorbire sau informare despre aceste taine ar atrage sancțiuni severe. În acest sens amintim epoca Inchiziției cu toate ororile, care au marcat istoria omenirii o bună bucată de vreme.

Activitatea politică este un alt exemplu, tot atât de grăitor, privind ignoranța oamenilor, în care un alt gen de conducători s-au străduit și o fac cu prisosință și în prezent, de a răstălmăci adevărul. Minciuna este apreciată și impusă autoritar ca adevăr și adevărul este socotit minciună. Istoria omenirii, pe întregul ei parcurs, a fost marcată de perioade în care despotismul, tirania și-a impus autoritatea, prin legi severe și aberante, în care supușii au fost obligați - sub amenințări de sancțiuni severe - să rostească lucruri cu totul contrare adevărului.

În general vorbind, oamenii în viața lor cotidiană, au fost și continuă să fie și în prezent nevoiți să răstălmăcească adevărul, cu formulări cu totul indecente. Și o fac, fie la îndemnul unei minorități - sub a cărui autoritate își duc existența - fie condiționați de împlinirea unor scopuri personale cu totul meschine.

Abordarea existenței la nivelul Adevărului Absolut - accesibilă fiecărei făpturi umane - se realizează numai pe fondul Dragostei necondiționate. În această fericită ipostază, trăitorul dispune de o totală libertate și independență interioară, de asemenea, el se afirmă cu deschidere totală, cinste desăvârșită, afirmate în gândire, rostirea fiecărui cuvânt și acțiune în perfectă concordanță cu realitatea. Ființând ca un întreg descoperim că nu este nimic de învățat. În noi se află întreaga știință, încă de la început. Prin urmare, nu avem nevoie de nimeni și de nimic! în această ipostază de trăire în „Acum și Aici", ca un întreg - prezent la prezent - întâlnim pe Acela ce Suntem, adică Esența noastră Divină ca înțelepciune desăvârșită.

36. ILUZIA NEVOINȚEI

Nevoința strict legată de anumit rezultat,
Ca scop final urmărit, într-un fapt determinat;
Tot ce-am făcut în trecut, cuprins ca experiență
Și tot ce-i legat de clipă, din această existență

Au rădăcina înfiptă în acest concept nativ,
Atrăgând a noastre gânduri - insistent și posesiv.

În Univers nu există nici un fel de nevoință,
El fiind de fapt rezultat - făr-anume năzuință.

Nici Dumnezeu nu așteaptă ceva, ca dorinț-anume!
Și de la cine s-aștepte asemenea opțiune?
El ca Unică Prezență, ce-a ființat dintotdeauna,
Care este și va fi absolut, constant întruna!

Tot la fel este și Viața - Viul Ei fiind Dumnezeu,
Înlocuirea de termeni, dă Tot Conținutul Său!
Nici Viața, așadar, n-are nici o nevoință,
Care-așteaptă rezultat prin fireasca-i neputință.

Și de unde-ar lua Viața lucrul cel solicitat,
Când Ea este peste tot cu Sublimu-îngemănat;
Drept urmare, Universul, Dumnezeu și Viața - laolaltă,
N-au nevoie de nimic! Nevoința-i, deci, deșartă!

Cum stă cu ființa umană? Poate fi ea diferită?
Nicidecum! Fiindcă-n noi e Dumnezeu ca Viață infinită,
Încontinuu îngemănați suntem un mic univers;
Noi și-întregul Necuprins, într-un permanent consens.

În această ipostază, Fericirea fără margini, necum condiționată,
Se afirmă-n mod firesc, prin trăire adevărată,
Ca-nsușire intrinsecă, însoțită de Iubire,
Frumusețe, Bunătate, Bucurie într-o perfectă unire.

Prin nevoie înțelegem o stare de necesitate sau trebuință legată de existența noastră. Așa fiind, chiar de la începutul apariției sale, nevoia este strâns legată de un anume rezultat, ca ideal sau finalitate anticipate. Prin urmare, Nevoia este o creație a omului impusă de acumulările memoriale, determinate de experiențe personale. Acest trecut, care domină făptura umană este, de fapt, o iluzie ce impune anumite atitudini și care împiedică înțelegerea faptică a realității din momentul respectiv.

În Universul Vieții nu există nici un fel de nevoință. Nici Dumnezeu nu așteaptă ceva, drept împlinire a unei dorințe. Și de la cine să aștepte El acea realizare, câtă vreme El reprezintă Tot ceea ce a fost, Ceea ce Este și ceea ce va fi vreodată?! Ca Existență Unică în întregul Univers, Dumnezeu prin însăși Natura Lui nu are nevoie de nimic.

De asemenea, nici Viața, care este însuși Creatorul în eterna Lui mișcare, nu întâlnește asemenea nevoie. Și de unde ar lua Ea lucrul solicitat?! În concluzie, Dumnezeu, Universul și Viața nu au nevoie de nimic.

Dar să vedem ce se întâmplă în cazul nostru al oamenilor. Poate fi altfel decât în celelalte ipostaze? Desigur că nu! Deoarece, Esența ființei noastre este chiar Divinitatea, pe care O întâlnim când funcționăm ca întreg: corp, minte și Suflet. În această postură suntem și ne manifestăm Dumnezeu încarnat.

Să vedem cum a apărut totuși această nevoie. În epoca primitivă individul fiind confruntat cu durerea și nefericirea, neavând capacitatea de a le înțelege rostul, a încercat să le acopere cu ajutorul sentimentului de plăcere. Desigur că și plăcerea ca produs imaginar, nu i-a rezolvat problema, ea însăși prilejuind alte iluzii. Totuși, iluzia nevoinței are rostul și importanța ei. În existența noastră de zi cu zi - confruntați cu o gamă variată de evenimente și întâmplări simțim nevoia, conștient sau inconștient, să apelăm la diverse soluții măsluite tot de către mintea știutoare. Însă, mai devreme sau mai târziu ne vom da seama că mintea nu-și poate aduce sieși transformări radicale, ci doar simple schimbări cosmetice, de suprafață.

„Cunoașterea de sine" ne oferă calea rapidă și eficientă de a ieși din încurcătură. Și iată cum: Cu ajutorul Atenției lucide și atotcuprinzătoare, văzând iluzia nevoinței ca iluzie, aceasta dispare în mod spontan. Iar în „golul psihologic" noi, ca ființă unitară întâlnim Iubirea, Frumusețea și Bunătatea care operează transformări benefice radicale, fără nici un fel de efort.

În sfârșit, să mai subliniem că iluzia nevoinței are însușiri de prioritate în viața omului și o întâlnim în toate iluziile confecționate de către capacitatea noastră intelectuală.

37. INTERDICȚII ȘI CERINȚE

Încă din copilărie suntem vârâți în tipare
În mediul de existență pentru zisa-educare:
Familia - mama, tata - primii noștri-ndrumători,
Prin cerințe și apeluri, ca supuși și-ascultători.

Ei oferă ce-au primit de la-naintașii lor,
Generații numeroase prinse-ntr-un calculator,
Tipizarea dând soluții de minți condiționate,
Ce răspund automat, prin reacții programate.

La primele noțiuni de rigidă temelie,
Școala și-ngusta credință măresc prin-anomalie,
Printr-un egoism sălbatic - psihic, un ins temător,
Neînțelegând Viața, nici mediu-înconjurător.

Timorat la orice pas, de o Viață neînțeleasă,
Prin el însuși prizonier, captiv în propria-i plasă,
Neștiind ce-i Dumnezeu, nici Natura lui Divină,
De ființă nemuritoare și-înțelepciune deplină.

***

Evoluția pe Terra - ajunsă la un liman,
Ne silește, ne obligă să vedem ce-i șubred, van
În comportarea umană și, prin salt calitativ,
Să urcăm pe altă treaptă la nivelul respectiv.

Iar „Cunoașterea" e calea ce se cere aplicată
Pentru marea împlinire de trăire-adevărată,
În Uniune cu Tatăl și-întreaga Infinitate;
Noi, ca simple părticele în Uniune cu Toate.

De-acum fiind numai Iubire, în întreaga comportare,
Făr-credințe, interdicții, cu prezentu-în derulare,
Vom clădi o altă lume - în perfectă Unitate,
Armonia, Bunătatea - calități însămânțate.

Nu-i nevoie de nimic: scop, ideal de atins,
Simpla conștientizare dizolvă „ego"-ul mic, Noi, la Infinit extins,
Trăim clipe minunate în eternă recreere.
Rațiunea întrupării stă-n această împlinire.

Încă din primii ani ai existenței noastre de Suflete nou întrupate, am fost vârâți în diferite tipare educațional-morale de către mediul familial și social în care am apărut. Părinții, educatorii și învățătorii ne-au oferit ceea ce ei la rândul lor au primit de la generațiile anterioare. În acest fel s-au format mințile noastre, care întâmpină noutatea și prospețimea Vieții - în eterna Ei desfășurare - prin reacții mecanice incontrolabile.

La temelia acestei educații a fost implantat, încă de la început, interesul personal egoist și temător. Or, construiți pe un asemenea fundament, nu vom putea înțelege cu adevărat: nici Natura noastră Divină, nici a celorlalți semeni, ca și a întregului mediu înconjurător.

Rezultatul acestei greşite educaţii îl putem uşor evalua prin efectele care ne afectează zilnic, în relaţiile cu noi, cu semenii şi restul lumii. O privire atentă şi obiectivă, de simplu observator, ne dezvăluie că toată tragedia acestei lumi - evidentă prin stări tensionale, contradicţii şi conflicte cu urmări dezastruoase pentru individ şi societate - îşi are izvorul în această educaţie eronat concepută.

Acest început de mileniu, obligă omenirea să treacă la un alt mod de abordare a Vieţii, în ansamblul desfăşurării acesteia. Din punct de vedere tehnic, s-a înregistrat un salt calitativ care, în urmă cu un secol, nici cea mai fantezistă minte nu şi-l putea imagina; în schimb, pe plan moral şi spiritual pământenii se află într-un profund primitivism.

Aşadar, starea de dezvoltare din lumea exterioară, ne atrage atenţia că trebuie să facem altceva - diferit de ceea ce am făcut până în prezent - privitor la lumea noastră interioară. Iar „Cunoaşterea de sine" ne stă tuturora la îndemână, oferind solicitanţilor posibilităţi egale de aplicare, în orice condiţii de existenţă s-ar afla cineva. Ea nu este nici teorie, metodă şi nici credinţă religioasă - toate astea fiind însoţite în mod constant de o seamă de interdicţii şi cerinţe cu obligaţii corespunzătoare, impuse practicantului.

„Cunoaşterea" apare ca un răspuns autentic la mişcarea şi noutatea Vieţii, care ne solicită să-i acordăm toată atenţia, pentru a O putea înţelege şi trăi în folosul individual, ca şi al colectivităţii. Să reţinem deci, că întâmpinarea Vieţii ne solicită să-i acordăm toată atenţia şi respectul cuvenit! Şi nu o putem face dacă nu suntem un Om întreg, cu o minte nouă, proaspătă de la o clipă la alta.

Or, omul vechi, sprijinit pe imagini seci - umbre ale trecutului - care năvăleşte în prezent prin reacţii mintale, reprezintă un obstacol de netrecut, atât la întâlnirea cu noul, adus de mobilitatea Viului, cât şi ca înţelegere a acestuia. Problema de rezolvat este deci omul vechi şi reacţiile sale derutante şi obsesive. Totul dispare în mod spontan, doar prin simpla conştientizare a acestor apariţii intempestive. Altfel explicat: Noi suntem doar un simplu observator sau martor care doar vizualizează ceea ce apare pe ecranul conştiinţei proprii. Concomitent cu dispariţia respectivă, apare pacea, armonia şi independenţa totală a Sufletului.

În acest „gol" sau „vid psihologic" fiinţa noastră trinitară se uneşte într-un Tot funcţional într-un etern prezent - la prezent - ca stare de „A Fi" sau Conştiinţă Pură, în care apare Iubirea necondiţionată, când noi în Unime cu Sublimul creator, punem temelie unui Om Nou, prin salt calitativ pe scara evoluţiei.

38. INTRĂ GRABNIC ÎNĂUNTRU

Prietene, amic de drum înspre cele sufleteşti,
Stai o clipă şi reflectă: ce faci, spui şi ce gândeşti!
Şi la urmă te socoate pe concluzii - rezultate,
Au în ele vreo valoare, drept efecte aşteptate?

Ai realizat tu pacea, armonia sfinţitoare
Cu urmări avantajoase în a ta evoluare?
Sau, din contră, cele-nscrise: temeri, griji şi supărări
Îţi sunt cert dăunătoare, prin ale lor degradări?

Rezultatul e firesc, când din start, l-ai programat,
Fiindcă ai pornit cu mintea, ca „egou" infatuat,
Având suportu-în afară, lumea cea exterioară,
Prin natura sa incertă, fictivă, imaginară.

Ca să înţelegem Viaţa în perpetuă mişcare,
Cu surprize inerente în a Ei desfăşurare,
Ea solicită, obligă să-i ieşim la-ntâmpinare
Cu o minte clară, lucidă - la fel de înnoitoare.

Vom porni deci, cu „A Fi", stare de Pură Conştiinţă,
Un întreg cuprinzător - cu întreaga noastră fiinţă;
Din această perspectivă, programăm şi-activitatea,
Prin trăire adecvată - Una cu Realitatea!

În acest context Divinul - existent în fiecare,
Ne inspiră şi conduce spre ţeluri înălţătoare;
Intuiţia e-îndemnul care ne călăuzeşte,
Care nicicând nu ne-nşală, niciodată nu greşeşte!

***

Intră grabnic înăuntru, cât mai des, cu insistenţă!
Aici se află înţeleptul - smerit în a Lui prezenţă.
Îl consulţi în orice vreme - şi grabnic îi dai urmare.
El nu-nşală niciodată, şi în nici o împrejurare.

Acesta-i drumul direct al „Cunoaşterii de sine";
Cale sigură, rapidă - consecventă acţiune,
Uşor de verificat cu fiecare-ntâlnire,
Căci de fiecare dată te descoperi ca Iubire!

Şi tot ce gândeşti - exprimi - sau activ, îndeplineşti,
Poartă pecetea sacrală de-nsuşiri dumnezeieşti;
Libertatea dinăuntru şi a ta independenţă
Îţi relevă-n orice clipă pe Acela care eşti:
Minunata Esenţă.

Explicarea acestei teme fiind atât de clar redată cu ajutorul versului mă scuteşte să aduc alte comentarii. Şi totuşi, o fac, folosind aceeaşi simplitate şi precizie pentru cititorul care nu agreează îndrumarea versificată. Iar ca bun început, mă adresez tuturora cu câteva întrebări: Credinţa, metoda, practica pe care, eventual, o folosiţi vă aduce sau nu roadele avute în vedere? Pacea, armonia, independenţa, ordinea interioară şi Iubirea le realizaţi efectiv în preocupările dumneavoastră pe acest drum al evoluţiei morale şi spirituale? Şi dacă nu sunt roade, de ce continuaţi?

Atenţie la aspectele amăgitoare, de suprafaţă, adică la măştile sub care vă camuflaţi urâciunea interioară a manifestărilor „ego"-ului. Orice metodă care îşi are punctul de sprijin în afara fiinţei nu poate înregistra decât frustrări, amărăciuni, tristeţe şi o mare pierdere de vreme şi de rătăcire pe drumuri ce nu duc nicăieri!

În „Cunoaşterea directă" se porneşte de la realitatea faptelor. Viaţa - care este Dumnezeu în proces continuu de creaţie - ne solicită să O întâlnim în mod corespunzător. Adică, noi ca un întreg - perfect funcţional - prezent la prezent - să ne contopim cu mişcarea Viului, curgând împreună către Veşnicie, murind şi înviind pe parcursul unei clipe. Altfel exprimat: murim pentru trecut şi înviem în pragul clipei următoare.

Nu vom greşi niciodată întrebându-ne dacă suntem „Acum şi Aici" prezent la prezent. Starea de „A Fi" este ipostaza Divinităţii a Ceea ce Suntem în Uniune cu Eternul Necuprins. Din această perspectivă noi cunoaştem ceea ce este de spus şi de făcut pentru fericitul rezultat al evoluţiei spirituale. Intuiţia, ca îndrumare a Esenţei noastre Divine, ne conduce spre culmile nebănuite şi neimaginate ale Supremului Adevăr.

Drept urmare, să intrăm grabnic înăuntrul nostru, adică în împărăţia Cerurilor, căci numai din această perspectivă, realizăm acţiunea sfinţitoare când noi suntem şi ne manifestăm ca flacără a Iubirii care, prin simpla Ei prezenţă, curăţă şi transformă omul vechi, fundamentat pe acumulări memoriale - deşeuri ale trecutului, ce ne-au adus la reîncarnare.

39. INTRĂ ÎNĂUNTRUL TĂU!

E un sfat, o îndrumare dată, cumva, la-ntâmplare,
De un ins care pretinde, cu vădită-nfatuare,
Că ar fi misionar, înăuntrul unei secte sau credinţe,
Care urmăreşte adepţi - bazat pe-a lor neputinţe?

Nici o grijă, bănuială! Aici, totu-i diferit!
Cel ce scrie şi îndeamnă e un om obişnuit,
Nu se socoate maestru, guru sau învăţător,
Nu vrea-n jurul său discipoli, ci e simplu-ndrumător,

Pentru cei ce vor să afle: rostul ca fiinţe-ntrupate;
De există, cumva, moarte pe suporturi revelate
Sau e doar o amăgire - când Viul de corp desprins,
Îşi continuă trăirea într-un mediu mai extins.

***

Ca să afli tu, prin tine, cine eşti cu-adevărat,
Intră grabnic înăuntru, altfel rămâi un ratat,
Rătăcind prin nefiinţare, într-o lume neînţeleasă:
Suferinţe, griji şi temeri te vor prinde ca-ntr-o plasă.

Şi cum se intră-năuntru? Simplu şi cuprinzător!
Pur şi simplu: tacă mintea! Tăcutu-i revelator,
În tăcere îţi descoperi Sinele-n Sufletul tău,
Un Întreg complet unit cu Sublimul Dumnezeu.

Bucuria, Frumuseţea, Fericirea şi Iubirea
Toate la un loc unite, demonstrează revelarea:
Fiinţa ta-i nemuritoare - n-are-nceput, nici sfârşit,
Odată ce-ai întâlnit Sinele desăvârşit.

Nu mai ai nici o nevoie de nimeni şi de nimic,
Şi vei îndrăgi-ntâlnirea dincolo de fondul psihic.
Tăcerea, pacea profundă, vor fi de-acum îndrăgite,
Ca fiind singurul refugiu la momente potrivite.

Aşa-ţi descoperi Natura de Sacră Divinitate
Manifestă ca Iubire, ce le cuprinde pe toate,
Fără vreo discriminare - oameni şi vieţuitoare,
Precum şi tot ce-ntâlneşti în lumea-nconjurătoare.

Intrarea înăuntrul ființei noastre, având o importanță cu totul deosebită în practicarea „Cunoașterii directe", ea s-a impus - prin acea inspirație spontană - în două teme, nuanțate prin îndemn și explicare.

Dacă sunteți cu adevărat însetat de a vă cunoaște propriul Sine, adică Natura Divină - aflată ca Esență în fiecare făptură umană - nu aveți nevoie de nimeni și de nimic în mod special. Deoarece în noi toți există elementele necesare care, prin ele însele, ne asigură realizarea, reușita incontestabilă. Începutul corect al acestei practici, vă asigură rezultatul final, întrevăzut o dată cu startul. Și iată câteva amănunte, cărora trebuie să le acordați întreaga importanță:

Acumulările memoriale - mintalul sau intelectul - care funcționează prin replici sau reacții necontrolate, constituie un impediment sau obstacol care face imposibilă practicarea „Cunoașterii". Să mai reținem că intelectul nu reprezintă decât o treime din ființa noastră și, ca atare, ea este incapabilă să cuprindă și să înțeleagă întregul vieții. așadar, tacă mintea încă de la începutul experimentului.

Atenția lucidă, globală și dezinteresată este singurul instrument de care avem nevoie tot timpul la întâlnirea cu noi înșine. Ea este chiar Sacrul din noi în acțiune. Nu se urmărește scop, interes sau ideal ca proiecție mintală anticipată.

Spiritul sau Sufletul nostru intră înăuntrul ființei constituind un întreg - corp, minte, Suflet - ca perfectă Unime. Să ne întrebăm: Sunt eu cu adevărat „Acum și Aici"? Această stare de „A Fi" ne transcende în Absolut - cu care ne contopim.

Astfel de clipe ne dezvăluie pe Acela ce Suntem cu adevărat - Divinitate întrupată, care se manifestă ca Iubire, Frumusețe, Bunătate și Bucurie laolaltă. În acest context au loc transformări radicale, o dată cu golirea vasului conștiinței de reziduurile ancestrale care ne-au readus în dimensiunea Universului materiei brute.

În ipostaza treimei - Unitate - suntem un simplu observator sau martor care, doar conștientizează ceea ce apare în oglinda conștiinței ca gânduri, imagini, dorințe, sentimente etc. Simplitatea vizualizării acestora le destramă instantaneu, lăsând poarta deschisă către Marețiile Infinitului, cu care ne cuplăm și decuplăm, murind pentru tot ce-a fost și înviind în aceeași clipă, pentru a întâmpina noutatea Vieții în eterna Ei desfășurare.

Să mai arătăm că practicarea corectă a întâlnirii cu noi înșine oferă rezultate pozitive chiar de la început, care ne încurajează în mod frecvent, grăbind astfel întoarcerea la Sursa Surselor de unde, cândva,

în trecutul foarte îndepărtat, am acceptat să facem experiența recreației în asociere cu materia brută.

40. INTUIȚIA

Capacitate-înnăscută de profundă contemplare,
Existentă-n orice om, și la fel, revelatoare,
Prin care avem acces la sacra Realitate,
Adevărul Absolut - văzut cu exactitate.

Prin ea Spiritul S-afirmă. Exclusă orice eroare!
N-are nici o legătură cu mintea cea știutoare,
Bazată pe-acumulări sau cunoașteri prin trăire,
Experiențe frecvente cu a lor acoperire.

Intuiția S-afirmă prin impuls fulgerător,
La fel ca o scânteiere cu îndemn sfătuitor,
De-a urma anume cale și a rezolva conflicte,
Ce nu-și găsesc descifrarea pe cărări obișnuite.

Ea năvălește-n conștiință într-o clipă de tăcere
Și îndată și dispare - fără ecou ca urmare;
Nu ne punem întrebări și nu facem analize,
Toate-s fără de folos - aberante și confuze.

Mintea prin a ei natură de timp condiționată,
Ne abate de la calea cea de Spirit revelată,
Care-adesea, permanent, pare irațională
Și, bazat pe argumente, insul cade în capcană.

Mintea, cu-a ei rațiune - mereu veche, perimată,
Iar surprizele Vieții, totdeauna noutate,
N-avem cum a le-nțelege și rezolva adecvat,
Decât ascultând de Suflet - cu El mereu în contact!

Să intrăm, deci, înăuntru în a Lui împărăție,
Cât mai des, perfect atent, și, pe-a minții sărăcie
Sau smerenie tăcută. Să-i dăm toată ascultarea
Intuirilor subtile, care ne scot din impas -
urmărindu-le îndrumarea.

Intuiția este o funcție a sufletului, la care are acces fiecare făptură umană, indiferent de capacitatea intelectuală. Experiența îndelungată ne-a demonstrat un fapt logic, rațional: Că în măsura în care mintea este prea împovărată de acumulări memoriale, împiedică apariția Intuiției. Deoarece Intuiția nu apare decât în „golul" minții, fenomen mai greu de realizat, când capacitatea intelectuală ne domină autoritar, prin știutul ce dă buzna în prezentul viu, activ al mișcării Vieții.

Numai când mintea tace, Sufletul ne oferă unica soluție de rezolvare, în chip fericit, a oricărei probleme legată de propria existență. Dar tace mintea la simpla noastră dorință sau comandă? Nicidecum! Și dacă insistăm prin concentrare asupra ei, nu realizăm adevărata pace, ci o stare de încordare - care este tot o stare a minții - și nu acea armonie sau relaxare interioară ori independență totală.

Pentru a realiza acea liniște interioară ne folosim de flacăra Atenției care, prin simpla Ei iluminare cu reacțiile minții, face ca acestea să dispară instantaneu. Iar în „golul psihic", astfel creat, ceea ce rămâne este chiar Esența ființei noastre - Scânteia Divină ca stare de Pură Conștiință. În acea clipă de profundă armonie, Spiritul ne transmite ceea ce avem de făcut.

Scânteierea Intuiției dispare spontan, fără să producă ecouri sau replici. Nu se fac comentarii asupra îndemnurilor Sale, ci le aplicăm de-ndată. Atenție însă, că la scurt timp, primim o nouă sugestie, oferită de această dată de către „egou". Îndrumarea lui este mai lentă și, partea curioasă constă în aceea că este însoțită de argumente, care ne duc în eroare. Prinși în capcanele „ego"-ului sau a minții știutoare, ne vom da seama imediat, că am ratat îndrumarea divină. Cu alte cuvinte, trădăm pe Dumnezeu, dând ascultare lumescului confuz și aberant al minții obtuze, meschine și înșelătoare.

Prin urmare, pentru a întâlni noutatea permanentă a Vieții, ca și înțeleptele Ei îndrumări este absolut necesar să ființăm ca Om întreg - condus de Suflet și nu de mintea știutoare, care prin însăși natura ei, este veche, fondată pe imaginea unor trăiri anterioare a căror apariție în prezent, întunecă vederea clară și contactul nemijlocit cu Viul în desfășurare.

Să rămânem deci înăuntru, adică în împărăția Cerurilor - de care amintea divinul trăitor al Cunoașterii Sublimului, Isus Cristos - în contact cât mai des cu Esența ființei noastre, perfect atenți și pe a minții sărăcie sau smerenie. Și să dăm întreaga ascultare îndemnurilor intuitive. În acest context nu vom greși niciodată și întreaga noastră viață va fi însoțită de o permanentă bucurie.

41. IMPERFECȚIUNEA LUMII

Lumea în ansamblul ei ca gând, vorbe și-acțiune
Se manifestă sectar, vădită diviziune,
Creată prin timp și spațiu - certă relativitate;
Ea se comportă haotic în a ei activitate.

Să-i detaliem aspectul, seaca imperfecțiune,
Care oglindește Viața în eterna-i prospețime.
Noi formăm această lume - fiecare ins în parte,
Îi creăm întreg climatul prin manifestări deșarte.

Fiecare component - un „egou" strict prizonier,
Prin ce are și cunoaște se socoate giuvaer;
Lacom, dur, interesat de propria importanță,
În final, defecțiune - drept meschină aroganță.

Cu astfel de elemente - nedesăvârșiri vădite,
Cum putem crea o lume pe adevăruri consfințite?
Așadar, de noi depinde să-i dăm reala valoare,
Prin atitudini corecte și de lume creatoare.

Iar „Cunoașterea" e baza sacrelor desăvârșiri,
Căci noi toți divini suntem prin a noastre însușiri;
Asta e natura noastră - Reală Divinitate,
Evidentă ca Iubire, pe fond de Integritate.

Simpla stare de „A Fi" ne unește cu Sublimul,
În „Acum și-Aici" prezent, noi cu toții fiind doar Unul,
Singura Realitate în întregul Univers;
Noi, cu Ea-n Comuniune suntem în perfect consens.

Pentru sacrul înțeles, încă-n plus, o precizare:
Real, noi toți pământenii suntem făpturi creatoare;
Ne creăm și recreăm în fiecare moment,
Când devenim Unitate și total independent.

Dacă intrăm înăuntrul ființei noastre și de acolo, ca simplu observator, privim lumea înconjurătoare - din imediata noastră apropiere sau extinși ca privire de ansamblu la nivel mondial - ne dăm seama cu multă ușurință, de imperfecțiunea relațiilor inter-umane, ca și de efectele evidente pe care acestea le prilejuiesc. Vedem cum mintea

sau intelectul condiţionat tempo-spaţial, divizează omenirea prin diverse crezuri şi concepte religioase, etnice, poziţii sociale, interese pur egoiste, individuale sau de grupuri sociale, politice, economice etc.

Noi, toţi oamenii, formăm întregul acestei lumi şi comportarea fiecăruia dintre noi statorniceşte întreg climatul psihologic comportamental al colectivităţii, în general. Or, dacă noi ne rezumăm la micuţul nostru „egou" - al cărui prizonier suntem şi ne manifestăm ca: lăcomie, ambiţie, duritate, aroganţă, teamă, ură şi violenţă - cum altfel ar putea arăta societatea din care facem parte?! Ea, fiind produsul activităţii noastre, va fi - la nivelul respectiv - esenţa dominantă a ceea ce suntem noi în mică măsură.

Acum, pentru că ştim mai multe decât înaintaşii noştri, venim cu inerente întrebări, punându-le, mai întâi, nouă înşine: Ce ar trebui să facem sau să nu facem pentru a îndrepta lucrurile? Şi, în general, cum anume s-ar putea crea o lume nouă, în care să domine: cinstea, onestitatea, buna cuviinţă, compasiunea şi Dragostea?

Îndată ce am aflat că în noi toţi există acele însuşiri dumnezeieşti, ştiutul ne obligă, pe fiecare în parte, să le descoperim şi să le aplicăm zilnic, făcând din ele obişnuinţă comportamentală. În acest sens, iată ce ar fi de făcut. Mai întâi, noi descoperim că în prezent funcţionăm potrivit mecanicităţii minţii condiţionată de către educaţia greşită, care ne-a format actualul „sine personal" cu al său egocentrism sălbatic. Aşadar, primul lucru ce se impune a fi rezolvat este destrămarea acestei înlănţuiri a noastră - adică omul vechi.

Începutul este uşor de pus în practică, chiar foarte uşor. Ne vom întreba cât mai des: Sunt eu un întreg, adică aici îmi este corpul, împreună cu mintea şi Sufletul? Simpla întrebare, pusă nouă înşine, ne oferă, fără nici o dificultate, starea de „A Fi" „Acum şi Aici". În această ipostază noi transcendem din lumea finită în dimensiunea Absolutului şi în Uniune cu Sublimul şi Marele Tot, ne manifestăm Iubire creatoare. Această experienţă, cât mai des realizată, ne schimbă pe noi înşine, ca şi întreaga comunitate, deoarece în acele clipe suntem fiinţe creatoare şi activ transformatoare, în ascensiune constantă pe scara evoluţiei spirituale.

42. IPOSTAZA JUDECĂRII

Aberante comportări, stări de „egou" nărăvit,
Care vede şi socoate după-ngustul său gândit:
Oameni, întâmplări şi fapte de Viaţă derulate
Prin mişcarea Sa firească de sensuri însămânţate.

Judecat chiar Dumnezeu - prin păcat originar,
Impus fiecărei fiinţe, ca înscris deficitar,
Fiindcă Adam şi Eva au încălcat porunca sacră,
Mâncând fructul cel oprit - faptic, plăcere lumească.

Prin gândirea omenească, bazată pe vechi înscrisuri,
În timp-spaţiu adunate şi infectată de sensuri,
Tulbură şi degradează: ins şi lumea laolaltă,
Ca şi-întregul Univers - drept molimă debordantă.

Aşadar, mintea hoinară, pătimaşă şi sectară,
Prinsă-n iluzionare, e profund deficitară;
Real, nimic nu-înţelege când cu Viaţa se-ntâlneşte,
Fiindcă Viaţa-i mereu nouă - în ea, vechiul străjuieşte.

Mintea-veche - noutatea în clipa când se-ntâlnesc,
E precum un orb şi-un surd, ce descriu şi povestesc
Propriile înţelesuri în prezent desfăşurate:
De o parte şi de alta faptele denaturate.

***

Prin acest mod de fiinţare şi mai mult ne pervertim,
„Sinele" nostru vremelnic, s-adânceşte-l consfinţim;
Îl putem oare, privi - cum ne-am privi în oglindă?
Totul este accesibil cu atenţia lucidă!

Astfel întâlnit dispare! Noi extinşi la Infinit
Cu întregul suntem Una, deci cu Tatăl contopit.
E o simplă observare - faptul - fapt, aşa cum este,
Fără vreo apreciere - consemnat înţelepţeşte.

Întreaga noastră comportare de făpturi umane, conduse de către un intelect îndoctrinat prin tipare educaţional morale şi spirituale, transmise de la o generaţie la alta, a făcut din noi nişte simple automatisme comportamentale. Tot ceea ce observăm sau auzim este trecut prin furcile caudine ale acumulărilor noastre memoriale. Astfel judecăm, apreciem şi, pe loc, condamnăm: oameni, întâmplări, evenimente şi fapte aduse de către mişcarea permanentă a Vieţii în eterna Ei desfăşurare.

Mai mult decât atât, noi judecăm chiar pe Dumnezeu, în legătură cu păcatul originar, despre care am aflat de la teologii care ne-au făcut

educația. Ei pretind – și noi am luat ca adevărată și reală pretenția lor – că ar ști de toate prin harul divin cu care sunt înzestrați. Așadar, ei ne spun că strămoșii noștri Adam și Eva au fost izgoniți din rai și li s-a confiscat nemurirea, pentru faptul că au mâncat fructul oprit din pomul cunoașterii – de care primise poruncă să nu se apropie. Iar noi, urmașii lor, am fost de asemenea condamnați pentru greșeala săvârșită de către străbunii primordiali.

Ce am putea înțelege din această relatare, prezentată ca autentică, fiind sprijinită pe așa-zisul har al credinței creștine? Cum ar putea Divinul Creator să fie atât de aspru și neîndurător față de propriile creaturi? Și în ce constă logica sau rațiunea, prin care au fost condamnați și toți urmașii celor care au păcătuit?

Iată ce a putut să născocească mintea relativă a omului oferindu-ne prilejuri de teamă, asociată cu judecări și condamnări iresponsabile. Prezentarea unui asemenea dumnezeu a condus, în mod firesc, la imitarea modelului de către oameni.

Cum am putea oare întâlni prospețimea Vieții în desfășurare – care este realmente Dumnezeu în proces continuu de creație cu mintea noastră condiționată, așa cum am arătat mai sus?

O asemenea minte care ar vrea să întâlnească Viața o comparăm cu orbul și surdul care descriu o poveste de fapte și întâmplări din propria lor existență. În acest context, și de o parte și de alta, lipsa totală de înțelegere conduce, în mod inevitabil, la denaturări inerente.

Dacă vom continua să ne ducem existența în aceleași condiții, degradarea psihologică și spirituală va lua noi proporții, amplificând – conștient sau inconștient - în aceeași măsură înlănțuirea noastră de bezna lumescului.

În continuare, să încercăm soluția care ne va scoate din impas, oferindu-ne în schimb, un alt comportament în relațiile noastre cu semenii, cu evenimentele, faptele sau Viața, în general. Folosindu-ne de flacăra Atenției globale și lucide, vom privi mintea așa cum ne-am privi chipul într-o oglindă, fără să facem nimic altceva. Simplitatea întâlnirii dizolvă, destramă, spulberă în mod spontan, tot ceea ce apare pe ecranul minții.

Iar în „golul" ce survine, se realizează de la sine, integritatea ființei, care se extinde la Infinit. În această clipă, noi, ca întreg funcțional, suntem Una cu Tatăl Ceresc și tot ceea ce observăm este apreciat așa cum se definește prin însăși realitatea sa. Faptul, întâmplarea spun ceea ce sunt, ca reală existență și nu adăugăm nimic la ceea ce se revelează de la sine.

43. IMAGINAȚIA

Capacitate umană cu-nsușiri miraculoase,
Vechimea și importanța împreună înțelese;
Ea-i bătrână precum omul, prin trăirea lui firească,
Cu defecte, calități pe structura sa lumească.

La-nceputurile sale, viața grea – mediul ostil,
Și-a pus mintea la-ncercare, construind ce-i e util;
Cât mai bună adaptare și-o mai mare siguranță
Prin ciocnirea-a două pietre a descoperit focul –
de extremă importanță

Apoi, și-a cioplit cuțitul – drept o armă și obiect uzual;
Mai târziu, inventă roata și un anume vehicul, ca mijloc esențial
De deplasări greutăți prin simpla rostogolire,
Care, pe-același principiu, s-a tot perfecționat prin
continuă-înnoire.

În deplasare pe râuri, mări, ca și oceane își imagină plutirea,
Construind bărci pe măsură cu rame de deplasare;
Mai apoi, pânzele, vântul – forța cea eoliană
Le chemă în ajutor – prin dotarea sa umană.

Într-o vreme, mai recentă - aburul și-a lui putere,
A prilejuit explozii în tehnica deplasării pe sol, apă și în aer.
Să ne mulțumim cu-atât, din lumea exterioară,
Oferite drept exemple de forță imaginară.

Dar, să revenim la temă - la fireasca însușire personală,
Structura noastră morală ca formulare ideală,
Încorsetată de crezuri sau concepte mărginite,
Care pretind, prin ce știu, c-ar fi adevăruri sfinte!

Ființa cu imaginarea nu poate-ntâlni, percepe
Adevărul Infinit, care-i dincolo de minte și de tot ce
ea concepe;
Infinitul și finitul nu fac împreună casă și se exclud
reciproc;
Când e unul, celălalt nu e absolut deloc!

***

Ín „Cunoaşterea de sine" pe calea cea indirectă
Această imaginare, temporar e folosită
Urcând de la o stare la alta, superior nuanțată,
Văd minciuna, degradarea şi mă urc pe altă treaptă!

Folosind constant gândirea, ca formulă mai aleasă,
Repetată, permanent - drept impunere-nțeleaptă,
Cu credința neclintită în forța ei sfințitoare
Întâlnim starea de „A Fi" şi completa Integrare,

În Uniune cu-întregul - „ego" complet se topeşte,
Fără efort, siluire - cu tot ceea ce gândeşte,
Prin ştiut şi-acumulări - adunate laolaltă,
Estimate drept comoară de mintea cea posedată.

O asemenea metodă o socotim mult prea lentă-anevoioasă,
Mintea-adesea plictiseşte, devine chiar anxioasă;
Calea dreaptă-i calea fulger, ce-i desprinsă de gândire!
O realizăm spontan prin „A Fi Acum şi Aici" - cu Tatăl în Contopire.

Imaginația este o însuşire a ființei umane, estimată cu vădită îndreptățire ca forță miraculoasă. Ea este atât de veche precum omul, ca făptura cea mai evoluată de pe suprafața planetei.

La începutul existenței sale, omul a fost nevoit să trăiască într-un mediu ostil, printre animale superioare lui ca forță şi în condiții climatice, de asemenea, neprielnice. Forțat deci de împrejurări, el şi-a pus mintea la contribuție, inventând tot felul de ustensile, atât pentru uz personal, cât şi pentru supraviețuirea sa.

Prin ciocnirea a două pietre, a descoperit focul, apoi cuțitul, ca armă şi obiect de uz casnic. Mai târziu, a inventat roata, pentru deplasarea de greutăți, prin rostogolire. Pentru deplasarea pe râuri şi oceane a inventat barca şi pânzele folosind forța eoliană.

Mai recent, a descoperit forța aburului, care la rândul său, a prilejuit o adevărată explozie de alte şi alte descoperiri ce-au pus temelie deplasării tot mai rapide pe sol, apă şi aer.

Tot la fel de însemnate au fost şi descoperirile mai subtile din alte domenii ca studierea ființei umane, ca şi a materiei în intimitatea ei subnucleară. Să ne mulțumim cu aceste generalități, şi să revenim la tema propriu-zisă, privind studierea Sufletului omenesc. Şi să-i descoperim capacitatea sa de funcționare, în raport de natura sa morală, fondată pe imaginație şi aspirație ideală. Ne referim desigur,

la omul obişnuit din zilele noastre, a cărui minte este condiționată de către mediul de dezvoltare: familial, social, religios etc. Acest ins pretinde, potrivit crezurilor şi conceptelor de viață care l-au format, că ele ar fi adevăruri sfinte, incontestabile, mulțumindu-se doar cu ştiutul, fără a face altceva în plus. Or, mintea - cu toate câte ştie prin înregistrare, ca zestre memorială - nu poate întâlni şi percepe ceea ce se află dincolo de dimensiunea respectivă. Lucrurile se petrec în acest fel, întrucât mintea cu înregistrările sale face parte din dimensiunea finitului. Ea, trăind zi de zi în interiorul acestei dimensiuni, află că există şi dimensiunea Infinitului despre care memorial a înregistrat mai multe informații, fără a face experiența acestora prin trăire personală. Dar, simplul ştiut privind Infinitatea, este şi rămâne o vorbă goală, care degradează moral când ştiutorul îşi atribuie importanță psihologică.

Finitul şi Infinitul nu se pot întâlni niciodată şi în nici o împrejurare. Când există unul, celălalt lipseşte cu desăvârşire din mintea prezumțioasă a individului.

În „Cunoaşterea de sine" pe calea cea indirectă este folosită în mod frecvent imaginația, urcând de la o stare anume conştientizată la o altă stare, apreciată moralmente, ca superioară. De pildă: îmi văd minciuna sau o altă slăbiciune ori defecțiune omenească şi tot cu ajutorul imaginației, mă urc pe o altă treaptă, înlocuind minciuna cu ceea ce socotesc că ar fi adevăr sau o altă formulare mai deosebită. Iar repetarea de formule imaginare ne va schimba treptat modul actual de gândire, dominat de omul vechi. În această practică, credința transformării constituie pivotul în jurul căruia se învârteşte imaginarul. Această practică o socotim mult prea lentă, de lungă durată, plicticoasă şi anevoioasă.

În „Cunoaşterea directă" se porneşte din starea de „A Fi" - ca trăire „Acum şi Aici" - ca un întreg perfect lucid şi independent. Asemenea întâlniri dezagregă, în mod fulgerător, omul vechi, ca „egou" condiționat temporal şi, în locul lui, apare Omul nou în Uniune cu Sublima Energie pe clipe reale de existență.

44. ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

Este-n noi în fiecare şi ne-aşteaptă s-O întâlnim
Şi-împreună cu-întregul pururea să viețuim;
Aici este Casa noastră - Sursa de unde-am pornit,
Cândva, foarte de demult, ca-întrupați pe-acest Pământ.

În această împărăţie, noi, Particule Divine - la fel cu Tatăl - Iubire
Nici un fel de ierarhie - toţi la fel, gând şi simţire;
Acesta-i destinul nostru de Dumnezeu întrupat
Şi numai de noi depinde de-împlinit cu-adevărat.

Fiindcă Tatăl e Iubire şi noi, tot la fel, îi suntem, fără condiţionare
Asemănători îi suntem prin a noastră comportare.
Experienţa Iubirii e totală şi completă. În a Ei dimensiune
Nu e mică şi nici mare, măsurată, cântărită - ci globală-n acţiune.

Mediul de manifestare poate fi deosebit, dar nicicum calitativ,
Fiindcă Ea-i Imensitate în omul deplin şi-activ!
Aşadar, ca Om întreg nu distribuim Iubire - suntem Ea-n totalitate
Asta fiind Natura noastră - Imensă Realitate!

Suntem, am fost şi vom fi entităţi nemuritoare,
Fără-nceput sau sfârşit, Veşnicie-înnoitoare,
Cu clipele-n uniune, construim o nouă lume,
Prin proprie transformare - încontinuu prospeţime.

Creator şi Creatură nu-s ceva deosebit, ca Esenţă şi fiinţare.
Educaţia greşită este astfel demascată, prin această afirmare,
Chiar de Dumnezeu făcută în a omului sfinţire;
Fenomenul confirmat şi prin propria trăire!

Creatorul e Natura fiinţei proprii şi-ntâlnit de fiecare,
Prin „Cunoaşterea de sine" pe clipe-n desfăşurare.
Ipostaza de „A Fi" - stare de Pură Conştiinţă,
Ne dezleagă tot misterul - noi, fiind El cu-întreaga fiinţă.

Această împărăţie se află în noi, adică în fiecare făptură umană. Aici este Casa noastră şi noi - ca trăitori în afara Ei - rătăcim prin bezna timpurilor şi coclaurilor unei existenţe cu totul neînţelese. Lipsa de siguranţă, teama, amărăciunea şi o permanentă tristeţe ne vor însoţi paşii în zecile sau sutele de întrupări, petrecute în această dimensiune a Universului fizic.

Noi ca Particule Divine, asemenea Tatălui Ceresc, avem sfânta datorie de a reveni la Izvorul Vieţii Veşnice, de unde, de fapt, ne tragem originea. Şi revenirea numai de noi depinde - ajutaţi desigur la cererea noastră şi de către Bunul Dumnezeu. Or, ca să revenim Acasă ni se cere să ne descoperim, prin muncă individuală Cine

Suntem noi cu adevărat. Ştim cu toţii că Dumnezeu este Iubire Absolută, necondiţionată şi ca să revenim la El, noi avem datoria sfântă, să ne descoperim această natură a noastră, care este acoperită - ca să zic aşa de - norii ignoranţei. De fapt, este vorba de către o parte din întregul fiinţei noastre şi anume de minte, care se autoapreciază, susţinând că ar poseda misterul Vieţii.

Simplul ştiut, însoţit de aroganţa autoevaluării, reprezintă, de fapt, obstacolul care ne împiedică să ne revedem adevărata noastră entitate de Divinitate încarnată pe această planetă.

Din acest imperiu al întunericului vom scăpa numai într-un singur fel şi anume: prin „Cunoaşterea directă", ea fiind cea mai rapidă şi sigură cale de realizare. În acest sens avem nevoie de un singur instrument Atenţia-Lumină, aflată la îndemâna fiecărei fiinţe umane. Aşadar, cu ajutorul acestei Atenţii, vom întâmpina activitatea minţii, care năvăleşte în prezent prin reacţii memoriale ce întunecă, practic, frumuseţea şi realitatea Vieţii, aflată într-o continuă mobilitate.

În faţa Atenţiei aceste reacţii dispar instantaneu şi în „golul psihic", astfel instalat, ni se revelează Iubirea atotcuprinzătoare şi dezinteresată. Ea este la fel în toţi cei care au descoperit-O şi de aceeaşi dimensiune cu a Tatălui Ceresc. O putem numi şi Adevărata noastră Natură, care ne uneşte cu toţi semenii noştri, ca şi cu toate câte le întâlnim în Universul fizic şi, desigur, cu Marele Tot şi cuprinzător a Toate câte există.

Prin urmare, fiind în totală contopire cu această Imensă Iubire, vom trăi clipe înnoitoare şi construim o lume nouă, cu totul diferită decât cea actuală de făpturi condiţionate psiho-somatic. În ipostaza de creator, noi nu suntem separaţi de ceea ce creăm în Uniune cu Viaţa - Viului în neostoită transformare. Să ne reamintim mereu, că adevărata întâlnire cu noi înşine, o dată cu integritatea fiinţei, se realizează pornind de fiecare dată din starea de „A Fi" sau Conştiinţă Pură, ceea ce înseamnă, de fapt, chiar Dumnezeu în acţiune.

45. ÎNDEMNUL MEU

Când Viul din noi revelă fapte mai deosebite
Datori suntem să le facem semenilor cunoscute,
Fiindcă toţi formăm un Suflet, ca Lumină din Lumină,
Scânteieri din Marea sursă - Realitatea Divină.

Mai întâi, să nu vă temeţi de aşa-pretinsa moarte,
Ea nu-i decât o himeră pentru fiinţele-ncarnate,

Coborâte-n trup carnal în scop de evoluare,
Legea Cauzalității - drept prilej, justificare.

Ea ne obligă și-ndeamnă să golim vasul conștiinței
De reziduuri ancestrale, ce-nscriu neputința ființei,
Ca-n final, eliberată, să se întoarcă Acasă,
În Imensa Energie, prin puritate atrasă.

Iar „Cunoașterea de sine" este calea de urmat,
Impusă de justa lege, pentru bunul rezultat.
Practic, cum realizăm această sfântă golire?
Rezultatul - fiind test sigur - când noi devenim Iubire!

Nu-i nimica de făcut, prin gândire, anticipare,
Cu Atenția lucidă și atotcuprinzătoare,
Demascăm mișcarea minții - haotică și flecară,
Ce ne rupe de prezent - Viața evidentă, clară.

Întâlnirea o destramă, și-n loc, liniște deplină;
În această conjunctură, atrași în Sfera Sublimă,
Trăim clipe minunate, de Viaț-adevărată
Cu înscrisuri de-o potrivă, de făpturi evoluate.

Așadar, nu pierdeți vremea în lumea exterioară!
Împărăția Cerească e-n lumea interioară!
Ea oferă garanții de reală-înnobilare,
Împlinind destinul propriu - ca o binecuvântare.

Existența mea legată de această întrupare, a fost marcată de o seamă de revelații cu totul inedite, începând cu al treizeci și treilea (33) an al vieții. Iar faptele în sine îmi impun obligația de a le aduce la cunoștința semenilor, cunoscând că noi toți - fără nici un fel de excepție - suntem și formăm Un Singur Suflet ca o Scânteiere, desprinsă din Imensa Lumină numită Dumnezeu. În continuare, iată aceste dezvăluiri, toate fundamentate pe experiențe directe, necontaminate în nici un fel de cunoașteri anterioare.

Mai întâi de toate, vă dau asigurări că nu există moarte ca dispariție propriu-zisă. Cu ocazia acestui fenomen, noi, Viul nepieritor ne desprindem de haina trupului, devenită inaptă continuării acestei asocieri, în care prin naștere am coborât doar ca locatar în scopul evoluției spirituale. După ce vom goli vasul conștiinței de reziduurile

acumulate din necunoaștere și teamă, ne vom întoarce în Sânul Tatălui Divin, adică la Izvorul Perfecțiunii.

Asocierea cu trupul carnal a fost determinată de Legea Universală a Cauzalității. Legați de un trup omenesc am încălcat această lege, prin greșeli și păcate, în aceleași condiții va trebui, deci, să și ispășim.

„Cunoașterea directă" este cea mai rapidă modalitate de a atinge, într-un timp foarte scurt - fulgerător - descoperirea Naturii noastre Divine, manifestă ca Iubire necondiționată față de toate câte ne ies în cale. În această practică nu avem nevoie decât de Atenția lucidă și globală, care ne oferă dovezi sigure de golire și descătușare de poverile trecutului.

Realmente, nu avem nimic de făcut, ci doar să privim și să ascultăm deversările memoriale, ce ne domină autoritar prin automatisme înlănțuitoare, care fac imposibilă relația noastră cu Viața, în eterna Ei desfășurare și noutate de la o clipă la alta.

Dispariția mecanicității mintale ne prilejuiește pacea sufletului, integritatea ființei și contopirea cu Adevărul Absolut, în care Iubirea - prin însăși prezența Ei - operează transformări sfințitoare asupra noastră și prin noi, asupra întregii umanități.

În sfârșit, îndemnul meu, ca trăitor consecvent a ceea ce scriu, este să nu vă pierdeți vremea sprijinindu-vă pe lumea exterioară - indiferent de promisiunile și asigurările care le însoțesc. Totul este amăgire și timp irosit zadarnic.

Numai și numai înăuntrul nostru se află împărăția Cerurilor și Eternul Conducător care ne dirijează prin impulsuri intuitive înspre Mărețiile Infinitului.

46. ÎNDEPLINIREA SAU REFUZUL DORINȚEI

O lăuntrică tendință de-mplinirea unui fapt,
Un lucru ce ne lipsește - imaginar căutat;
O mai numim năzuință, poftă, aspirație sau vrere;
Asta e de fapt dorința, pe care „ego"-ul ne-o cere.

Ea-i proiecție mintală aruncată înspre mâine,
Ce se vrea realizată prin a noastră acțiune;
Este sau nu necesară o astfel de-nchipuire
Și ce efecte produce în fireasca viețuire?

Legați de acest Pământ, în actuala întrupare,
Avem firești obligații, ce-și vor a lor abordare:

Hrană corespunzătoare corpului nostru carnal,
Pentru buna sănătate în acest context dual;

La fel, o îmbrăcăminte, în funcţie de climat,
Şi un bun acoperiş - loc odihnă-asigurat.
Cu aceste trei condiţii - Viaţa curge-n mod normal,
Necesaru-asigurat, putem trăi-n actual,

Una cu realitatea - Viaţa-n scurgere reală,
Clipa - orologiu Vieţii, plinind ordinea totală;
Dacă ne-ncadrăm în clipă - uniţi cu ea-n mod real,
Acceptăm cu bucurie să trăim atemporal,

Cu Dumnezeu împreună - ca un Tot funcţional;
Nici un fel de diferenţe: amănunt - esenţial.
Când funcţionăm ca „ego" - trup şi minte laolaltă,
Viaţa-i veşnic brambureală - funcţiune - ideală.

Ficţiunea ne conduce, posedant şi incisiv,
Suntem în dizarmonie - trăind imaginativ,
Prin dorinţe-n confruntare, care-aspiră la-mplinire,
Fiecare-n a ei parte, socotită cu imensă preţuire.

Acesta-i omul de rând, prin timp-spaţiu posedat,
De trecutul său himeric - pe imagini structurat.
„Cunoaşterea" ne ajută să destrămăm amăgirea
Şi să ne întâlnim cu-întregul - confirmând Dumnezeirea.

Starea pură de „A Fi Acum şi Aici" prezent,
Ne oferă Absolutul şi-n El ca independent,
Dorinţele nu-şi au rostul - fiind structuri conflictuale,
Ce ne desprind de prezent, prin imbolduri ireale.

Dorinţa sau năzuinţa este o aspiraţie imaginativă, privind un fapt, un lucru a cărei împlinire sau posedare reprezintă pentru noi o anumită importanţă. Întrucât este vorba de o proiecţie mintală, îndreptată înspre un viitor previzibil, ne aflăm în sfera de activitate a finitului, ca manifestare a „sinelui personal" sau a „ego"-ului a cărui activitate se sprijină pe voinţă şi efort, impulsionat de interes sau scop egocentric.

Confruntaţi cu această temă, apare fireasca întrebare: Este sau nu este necesară o asemenea închipuire şi ce efecte produce ea asupra cursului normal al existenţei pe plan fizic şi spiritual?

Coborâţi la reîncarnare în Universul fizic, avem anumite obligaţii a căror împlinire este absolut necesară. Pentru o bună sănătate şi condiţii optime de funcţionare avem nevoie de trei lucruri: o hrană corespunzătoare, îmbrăcăminte şi un acoperiş pentru a ne proteja de intemperiile vremii şi loc de odihnă. Toate aceste necesităţi asigurate, ne putem dezvolta în mod natural în contact direct cu Realitatea Vieţii în scurgerea Ei neîncetată, cu surprizele respective. Clipa fiind evaluată ca orologiu al Viului, ne solicită contopirea noastră cu ea, când, de fapt, realizăm „Cunoaşterea" prin trăire directă - stare de atemporalitate.

În această ipostază noi, în Uniune cu Marele Adevăr realizăm Experienţa de Dumnezeu întrupat, iar Viaţa devine o constantă bucurie. Când, însă, funcţionăm la nivel de trup condus de către mintea condiţionată de timp - adică la nivel de „ego" - întreaga existenţă fiind pur imaginativă, deformarea ne însoţeşte la tot pasul, cu efectele ei inerent dăunătoare. Aceasta este, de fapt, comportarea omului obişnuit, posedat în mod categoric de către ceea ce posedă.

„Cunoaşterea de sine" este cea mai rapidă şi eficientă modalitate de a destrăma amăgirea şi a întâlni - fără nici un fel de efort - Unimea cu întregul Existenţial, numit Dumnezeu. Împlinirea acestui deziderat - solicitat chiar de către Viaţă - are loc fără dorinţe, ci numai prin simpla conştientizare a reacţiilor minţii, cu ajutorul Atenţiei lucide, globale şi dezinteresate.

În postura de simplu observator sau martor la ceea ce apare pe oglinda conştiinţei, noi realizăm starea de „A Fi" sau Pură Conştiinţă, în care Sufletul în uniune cu mintea şi corpul - ca Unime perfect funcţională - se manifestă ca Divinitate în acţiune. Numai în acest context, se concretizează procesul evoluţiei, menit să ne ducă în Sânul Tatălui Ceresc ca supremă împlinire.

47. ÎNLOCUIREA ILUZIILOR CU TRĂIREA ADEVĂRULUI ABSOLUT

Ce-i iluzia-n ansamblu, ca şi-n al ei amănunt?
Căci doar cunoscând-o bine, ca fond şi fictiv veşmânt,
Aflăm cine suntem noi - Natura noastră Divină,
O Particulă din Tot, prin manifestări deplină.

Iluzia-i înşelare, denaturând ce-i real, obiectiv,
Aparentă ficţiune socotită ceva sigur, efectiv,
Amăgire şi visare, speranţe neîntemeiate,
Vastă irealitate cu efecte obsedante.

Când iluzia-i văzută şi-nţeleasă-n mod real,
Instantaneu ea dispare şi-n loc, omul-integral;
Aşadar, ea ne ajută să aflăm Realitatea,
Cine Suntem noi de fapt - Una cu Divinitatea.

Spaţiul şi natura clipei, îi sunt cadru de-mplinire,
Aici murim şi-nviem cu spontana ei sclipire,
Ca desprinşi de tot ce-a fost - drept trăiri anterioare
Şi-ntâlnim Noul Vieţii în eterna Lui mişcare.

Astfel se evoluează, pe clipe-n desfăşurare,
Creier nou şi minte nouă sunt aduse la-ntâlnire,
Permanente noutăţi, cu-a Viului prospeţime;
Altă cale nu există spre progres, spre înălţime.

Practic, nu-i nimica de făcut prin efort sau siluire,
Nici nu s-aşteaptă ceva: scop, ideal, izbăvire;
În această nemişcare, falsul se evaporează
Şi din profunzimi apare Sacrul ce Se revelează.

În final, „Nimicul psihic" - Pace sau Pură Conştiinţă
Implică starea de „A Fi", ce redă reala Fiinţă,
Măreţie şi grandoare, bunătate fără margini,
Bucurie, Fericire, Iubire făr-de imagini.

În existenţa noastră de făpturi întrupate, nu vom putea niciodată să abordăm trăirea Sublimului Adevăr, dacă nu cunoaştem în ansamblu şi amănunt realitatea iluziilor care, de fapt, ne domină întreaga viaţă, trăită la nivel de „sine personal". Aşadar, să vedem ce este iluzia şi cum anume ia naştere şi se dezvoltă, impunându-şi prezenţa derutantă şi obsesivă.

În decursul mileniilor, fiinţa umană din ignoranţă şi teamă şi-a creat a doua natură, fondată pe ceea ce se vede şi percepe cu ajutorul simţurilor, adică pe aspectele trecătoare ale sale: corp şi minte. Şi tot ceea ce a clădit pe acest fond fictiv şi derutant, nu i-au adus decât rezultate amăgitoare şi consecinţe pe potriva lor.

În acest fel lipsa de înţelegere şi degradare s-au statornicit şi transmis apoi de la o generaţie la alta, până în epoca pe care o străbatem. Cu asemenea efecte iluzorii ne întâlnim la tot pasul şi evidenţa lor - concretizată prin stările tensionale - ne scuteşte de alte comentarii. Văzând toate acestea, ne întrebăm: Ce ar trebui să facem pentru a depăşi impasul, care ne traumatizează întreaga existenţă? Orice apariţie imaginară dispare în mod sigur, dacă îi conştientizăm prezenţa şi o apreciem aşa cum este, adică iluzie.

Întâlnirea în câmpul conştiinţei cu reacţiile minţii, acestea vor dispare instantaneu. Este vorba de o simplă vizualizare, fără să aşteptăm ceva. Lumina Atenţiei globale îndreptată asupra acestor apariţii intempestive, le dizolvă pe loc. Iar în „golul psihologic", astfel obţinut, întâlnim Realitatea fiinţei noastre, ca un întreg viu, activ - în comuniune cu mişcarea Vieţii, pe clipe în desfăşurare.

Frecvenţa unor asemenea clipe, determină în mod treptat, golirea vasului conştiinţei de suprafaţă şi, o dată cu eliminarea acestor rămăşiţe, „ego"-ul îşi pierde autoritatea decizională. Iar rolul de conducător al fiinţei noastre îi revine Sufletului, care reprezintă Divinitatea, existentă în fiecare făptură umană. În urma acestei înnoiri, creier nou şi o minte nouă intră în funcţiune, care oferă înţelegerea perfectă a Viului în eterna Lui operă de creaţie, ca prospeţime de la o clipă la alta.

În concluzie, starea de atentă neclintire, la întâlnirea cu reacţiile memoriale, face ca acestea să dispară în chip fulgerător. Iar în „vidul psihologic", astfel instalat, ni se revelează Natura Reală a fiinţei noastre ca Bunătate, Frumuseţe, Bucurie şi Iubire fără margini. Realmente, Esenţa fiinţei noastre este Iubire creatoare şi atotcuprinzătoare.

48. ÎN NOI SE AFLĂ IMENSUL NECUPRINS

În noi toţi şi pretutindeni în Imensul Necuprins,
O Sublimă Existenţă ce-aşteaptă pe orice ins,

Să-i descopere prezenţa şi-n Ea să se integreze,
Viaţa să-şi desăvârşească şi lumea să progreseze.

Ca individ, fiecare ne-am născut pe-acest Pământ,
Legea Cauză-Efect, fiind firescul legământ,
De-a epuiza trecutul de reziduuri ancestrale,
Adunate cu migală de-ale noastre minţi duale.

Aşadar, din nou veniţi, în actuala întrupare,
Ni se pune-n mod direct, următoarea întrebare:
Vrem sau nu vrem să aflăm: cum să ne eliberăm,
Punând capăt rătăcirii şi-al ei fond să-l dizolvăm?

Acceptarea hotărâtă şi firea complet cinstită
Reprezintă primii paşii înspre sacra reuşită;
Mintea absolut tăcută – în smerită inocenţă,
Nimic nu se urmăreşte. Suntem doar simplă prezenţă!

În ipostaza de martor şi tăcere absolută
Sfânta stare de „A Fi" – Conştiinţă Nemărginită,
În Uniune cu-întregul, fiinţă nouă renăscută,
Efectiv, Divinitate şi Iubire Infinită.

Astfel de simple-ntâlniri curăţă, golesc, destramă
Vasul propriei conştiinţe şi-n acelaşi timp transformă
Omul vechi în timp format prin neştiinţă, ignoranţă,
Dominat de egoism, fariseism şi-aroganţă.

Aşadar, ferm hotărâţi, să ne dezvelim Comoara,
Existentă-n profunzime, ce conferă integrarea,
Unirea noastră cu Tatăl – Adevărul Absolut;
Noi, prin El, din Veşnicie! Asta trebuie văzut!

În fiecare fiinţă umană, indiferent de gradul său de înţelegere intelectuală, se află – drept suport, esenţă – o Scânteie Divină cu însuşiri asemenea Neclintitului Creator a Toate câte există, văzute şi nevăzute. Iar această Sublimă Existenţă ne îndeamnă în mod insistent, să O descoperim şi împreună cu Ea să ne uşurăm calea de întoarcere la Sursa de unde cândva, în trecut, am coborât în Universul fizic pentru a trăi experienţa în asociere cu materia brută.

În această ultimă întrupare, noi, ca individ, ne-am născut potrivit Legii Universale a Cauzalităţii, fiecare fiind, realmente, factorul determinant al cauzei respective. Aşadar, în noi se află înscrise cauzele care ne-au readus în trupul de pământean, sub forma aglomerărilor memoriale, drept reziduuri înregistrate din necunoaştere şi comportări neadecvate naturii proprii.

Iată-ne aici, faţă-n faţă cu ceea ce autorul încearcă să ne demonstreze asupra rostului acestei întrupări. El ne spune – din proprie experienţă – că Esenţa fiinţei noastre nu ne-a părăsit niciodată şi că

întreaga perioadă, Ea ne-a dat în mod permanent sugestii, ca să O descoperim cu scopul de a grăbi procesul de evoluţie şi întoarcere în Corpul Divinităţii.

Acum, după ce am aflat toate acestea ce anume hotărâm? De noi şi numai de noi depinde, dacă vom continua să ne ducem existenţa ca până acum – când nu ştiam nimic din toate tainele Vieţii – sau să trecem la un alt mod de abordare a Ei.

Primul pas pe calea desăvârşirii noastre morale şi spirituale este hotărârea fermă şi aplicarea corectă a fenomenului „Cunoaşterii de sine". În acest scop, pentru a evita orice eventuale stări amăgitoare, este bine să mai aflăm că mintea, cu aglomerările sale memoriale, nu numai că nu ne ajută în acest experiment ci, mai mult decât atât, ea constituie un obstacol de netrecut, care obstrucţionează buna desfăşurare a „Cunoaşterii reale".

Prin urmare, mintea trebuie să tacă necondiţionat! Dar, tace ea oare la simpla noastră dorinţă sau comandă? Desigur că nu o va face! Şi iată ce strategie folosim faţă de comportarea vicleană a acestei minţi sau „egou" împătimit. Cu ajutorul Atenţiei lucide şi globale întâmpinăm reacţiile acestei minţi – în măsura în care ele apar – ca răspuns la provocările permanente ale Vieţii. Nu se urmăreşte scop, ideal şi nici nu se aşteaptă vreun anume rezultat.

Simplitatea întâlnirii destramă, dizolvă, spulberă instantaneu aceste fictive apariţii. Iar în „golul" care se instalează de la sine ca pace, ordine interioară, armonie şi totală independenţă, ne întâlnim cu minunata stare de „A Fi", noi fiind în acea clipă Divinitate în ipostaza de creare a omului nou sau Om-Iubire.

Asemenea întâlniri golesc vasul conştiinţei de toate poverile trecutului şi, concomitent, trăim din plin momente de indescriptibilă fericire, necontaminate de vreun suport material sau de altă natură din dimensiunea finitului.

În sfârşit, să reţinem că acest experiment începe de fiecare dată, din interiorul fiinţei, noi funcţionând ca un întreg, pe clipe înnoitoare, murind pentru tot ce a fost şi înviind ca nou, proaspăt, capabil să întâlnim noutatea permanentă a Viului.

49. ÎNTÂLNIREA MEA CU TINE

Doamne, dă-mi îndemn şi grijă, să-mi amintesc permanent
De-ntâlnirea mea cu Tine, cât mai des, în mod frecvent,
Ziua, noaptea fără preget, tot timpul să fiu cu Tine,
În perfectă Uniune, renunţând la propriul „sine".

De fapt, asta ne cere Viața, să devenim, clar, Iubire,
Lipsită de motivații sau anume îndreptățire;
În această ipostază au loc sacre transformări,
Trăitor și lumea-ntreagă înscriu certe-înnobilări.

Vinovată este mintea, prin timp-spațiu programată,
Rătăcind de multă vreme dintr-o greșală în alta;
Mediul meu de dezvoltare, practic, condiționat,
Mi-a impus diverse reguli - aspre, dure - de urmat,

Cu asigurări bizare c-aș putea să Te-ntâlnesc,
Prin eforturi disperate, Dragostea să mi-o-nsușesc;
Amăgit în multe feluri prin practici nesăbuite,
Din ignoranță și teamă, zeci de vieți chinuite.

Și-n final, ajuns aici prin Sacra dezvăluire;
Meritul îți aparține la a mea înfăptuire!
Totuși nu sunt mulțumit. Vreau mai multă permanență
În contactul meu cu Tine-în Eterna Ta prezență.

Acum asta urmăresc, deci, mai multă apropiere,
Mai multă desăvârșire a mea și-a lumii sfințire!
Zilnic, mă predau total! Fă-mă după a Ta vrere
Ca să vin grabnic Acasă - în Imensa Contopire!

În această temă autorul se adresează Sublimului, rugându-L să-i dea îndemnul și permanenta grijă de a-și aminti cât mai des de El, în vederea unei cât mai frecvente întâlniri, atât ziua, cât și în timpul nopții, oferindu-i în schimb, renunțarea la propriul „sine". Această permanentă dăruire ne este solicitată chiar de către Viață - care este de fapt, Dumnezeu în proces continuu de creație.

Or, Viața nu poate fi întâlnită în mod corespunzător decât prin sacrificarea omului condiționat tempo-spațial și descoperirea naturii proprii, manifestă ca Iubire necondiționată. Numai în această ipostază vom putea pune temelie omului nou, cu influențe benefice asupra întregii colectivități.

În acest sens, autorul ne mai precizează că, urmând căile dure, cu reguli aspre de luptă cu pornirile lui ancestrale și alte practici nesăbuite, a rătăcit sute de vieți, până ce în final, a ajuns aici la sacra dezvăluire a „Cunoașterii directe". Mai afirmă că această reușită îi revine tot Marii Iubiri - adică lui Dumnezeu.

În continuare, ne mai destăinuie, că deși a întâlnit fenomenul Eliberării, el totuși nu este și nici nu poate fi complet mulțumit. Setea și foamea desăvârșirii spirituale se vrea și mai completă Unime, prin trăire cu întregul Universal, ca și o mai frecventă trăire a fericitului fenomen.

Și, în final, el ne mai amintește de acea predare totală la dispoziția Sacrului, prin renunțarea completă la falsul „sine", în scopul grăbirii călătoriei sale de întoarcere Acasă în contopire cu Eterna Realitate.

50. ÎNTÂLNIREA CU LOCATARUL INTERIOR

Viața, ca un râu imens, ce curge fără oprire,
În continuă mișcare și la fel înnoitoare,
De la o clipă la alta, care, ne cere, pretinde
Să-i ieșim la-ntâmpinare: aici, acum și oriunde,

Cu aceeași prospețime și ca ființă unitară.
Dar, cine e trăitorul - Unitatea trinitară!
Un Suflet nemuritor, aflat într-un trup carnal,
La rândul său înzestrat cu un corp numit mintal.

Pentru a-nțelege lumea - fondul nostru planetar,
Intrăm înlăuntrul nostru - la eternul Avatar,
Coborât la reîncarnare, împlinind propriul destin,
De recreare constantă de la Sublim, mai Sublim.

Evoluția începută pe-nscrisuri elementare,
Particule din Dumnezeu în eternă transformare,
N-are-n sine un final - totul se-ndumnezeiește,
Cu Viața-n derulare, fiecare se sfințește.

***

În ce fel se întâlnește minunatul locatar?
Simplitatea-i tot secretul. Observat gândul hoinar,
Ce destramă Unitatea și se rupe de prezent,
Alergând spre ieri sau mâine - conștient - inconștient.

Simpla conștientizare spulberă, pe loc destramă
Nefireasca hoinăreală cu fictiva panoramă,
Iar în „golul" ce survine, noi extinși la Infinit,
Ființăm ca Tot în Toate, într-un chip desăvârșit.

Evoluția noastră și-a lumii se unesc și-nscriu efecte
În întregul Univers, prin impulsuri inerente,
De Frumusețe, Iubire – Bunătate infinită!
Orice știut clar-obligă aplicarea potrivită!

Viața în ansamblul desfășurării Ei, este aidoma unui fluviu imens care curge cu vadul plin și într-o continuă mișcare și inerentă împrospătare de la o clipă la alta.

Cunoscându-i aceste caracteristici, noi nu O putem întâmpina și înțelege decât în condiții asemănătoare. Adică, să-i ieșim în întâmpinare ca om complet – trinitatea-unitară – cu o minte nouă, necontaminată de înregistrări anterioare. Dar, să vedem cine este trăitorul acestui experiment și cum îi descoperim existența de către noi înșine și nu după spusele altora.

Iată începutul și totodată temelia experimentului propriu-zis! Așadar, ne întrebăm în mod simplu și cuprinzător: Sunt eu om complet – corp, minte și Suflet – „Acum și Aici"? Starea de „A Fi" confirmă atât Unitatea ființei, cât și transcendența din dimensiunea finitului în dimensiunea Infinitului, în care mintea ca „egou" lipsește cu desăvârșire.

De asemenea, mai conștientizăm că suntem în interiorul ființei în contopire directă cu Divinitatea, în ipostaza de Suflet încarnat în constantă creare și recreare de la Sublim la mai Sublim. În această clipă de trăire se operează de la sine procesul de evoluție, în care individul și colectivitatea înscriu efecte clare de îndumnezeire.

O altă modalitate de a întâlni locatarul din interiorul ființei, constă în simplitatea întâlnirii prin observare directă a fiecărui gând ordinar care, de fapt, destramă unitatea noastră funcțională, atrăgându-ne înspre trecutul perimat sau se proiectează într-un viitor, pe suportul unei imagini la fel de ireală, rupându-ne astfel de prezentul viu și activ în permanentă schimbare.

Simpla conștientizare a acestei hoinăreli nefirești, face ca ea să dispară. Iar în „golul psihic", astfel concretizat, noi înfăptuim Unitatea ființei și de-acum, ființăm ca un Tot în Uniune cu întreaga Existență. Această clipă de înaltă spiritualitate operează prin simpla ei prezență transformări radicale de evoluție sfințitoare ca Frumusețe, Bunătate, Bucurie și Iubire atotcuprinzătoare.

Cunoașterea și transmiterea intelectuală a acestor dezvăluiri, făcute de către un trăitor, obligă pe simplul știutor să le pună, la rândul său, în aplicare.

51. ÎNSEMNĂTATEA CORPULUI FIZIC

Trupul nostru, cel carnal, o parte a trinității,
Fiind asociat cu mintea și Sufletul – Esența Vieții;
În această-asociere noi funcționăm normal,
Dacă fiecare-n parte e perfect funcțional.

Sănătatea – corp și minte – condiție inerentă,
Pentru buna dezvoltare cu pacea constant prezentă,
La întâmpinarea Vieții, încontinuu noutate
De la o clipă la alta, cu-nscrisuri adevărate.

Lăcaș sacru pentru Suflet, partener la reîncarnări,
Cu el ne-am creat destin, prin diverse întrupări,
Și tot cu el destrămăm: reziduurile adunate,
Ignoranța și cu frica – drept cauze-ncriminate.

***

Acum, iată, știm mai multe, Viața-i veșnică școală,
Ea ne-arată amăgirea, ca și fapta cea reală;
În ce fel îngrijim corpul ca să fie performant,
Ca însoțitor de drum, spre finalul sacrosant?

Să-i dăm hrana potrivită și odihna necesară,
După cum singur ne-arată – când tace mintea hoinară.
Mintea nicicând în măsură să-i dea pacea cuvenită,
Fiindcă prin a ei natură e stresantă-nchipuită.

Trupul – partener de drum – datori suntem să-l iubim,
Iar atunci când o ia razna, în mod blând, să-i amintim
Rostul acestei Vieți: de progres, desăvârșire,
Prin trăire sfințitoare în gând, spuse și simțire.

Corpul nostru fizic reprezintă a treia parte din unitatea ființei, care asociat cu mintea și Sufletul – Esența Vieții – constituie laolaltă Unitatea. Așadar, noi, ca făptură umană tridimensională, funcționăm pe trei trepte: corp fizic, minte și Spirit. Dar, ca să putem înțelege complexitatea Vieții în permanenta Ei desfășurare de la o clipă la alta suntem obligați să funcționăm ca un întreg, sub directa conducere a Sufletului.

Numai în aceste condiții, Viața, care este, de fapt, Dumnezeu în proces de creație, poate fi înțeleasă prin trăire directă a experienței

respective. În acest fericit context, sănătatea corpului fizic şi a minţii sunt asigurate şi se întrunesc condiţii inerente pentru buna desfăşurare a întregului funcţional.

Corpul - ca lăcaş sacru şi partener la reîncarnare - reprezintă condiţii optime de împlinire a destinului determinat de Legea Universală a Cauzalităţii. Împreună cu trupul am greşit şi păcătuit, încărcând vasul conştiinţei cu reziduuri împovărătoare şi tot cu el suntem obligaţi să eliminăm aceste determinări cauzale.

Acum fiindcă ştim mai multe decât în acele întrupări, marcate de ignoranţă şi temeri, să vedem ce ar trebui să facem, legaţi de acest trup carnal, pentru a fi cât mai performant pe cărarea inevitabilă de revenire la Sursa originară a Naturii noastre Divine. Mai întâi, să-i oferim hrana potrivită structurii sale fiziologice şi, apoi odihna necesară, inerentă procesului de metabolizare şi refacere a întregului organism.

De asemenea, ni se cere să-i întâmpinăm cu Dragoste propriile solicitări. Iar atunci când o ia razna să-i amintim cu blândeţe rostul acestei existenţe de progres spre desăvârşire prin gândire, simţire şi afirmare calitativ sfinţitoare.

În sfârşit, să reţinem că mintea - prin natura ei hoinară, stresantă şi adeseori obsesivă - nu este în măsură să ofere trupului pacea, odihna, atât de necesare bunei sale funcţionări.

52. ÎNŢELEGEREA INTELECTUALĂ

Un cumul de informaţii pe pelicula astrală,
Determină însuşirea - starea intelectuală;
Marea lor majoritate sunt descoperiri străine,
Adunate de prin cărţi sau cu alţii-n convorbire.

În această conjunctură suntem doar repetitori,
Minţi de timp robotizate şi nicidecum, creatori;
Aşadar, cât timp rămânem doar la simpla repetare
Suntem deci maimuţăreală, în astfel de comportare.

Practic, de ce prin ştiut ne supraevaluăm!?
Şi nu încercăm de-ndată, noi prin noi, totul s-aflăm,
Dacă ştiutu-i real sau e simplă falsitate,
Susţinută de o minte, prinsă în dualitate?

Multe informări greşite - inepţii, prin timp rostite,
Ne marchează existenţa cu rezultate cumplite:

Amărăciuni şi tristeţe, contradicţii şi conflicte;
Aroganţa şi trufia, în acest mod însuşite.

***

Nimic să nu acceptaţi - nici măcar pe autor,
Decât prin verificări - voi înşivă trăitor;
Căci, Sublimul Adevăr doar aşa e confirmat
De fiecare în parte, prin trăitul consecvent,

Când micuţul nostru „eu" năvăleşte în prezent,
Cu-a lui mecanicitate, turbulent în mod frecvent,
Simpla conştientizare îl destramă integral,
Fiindcă-s umbre-amăgitoare - nu ceva solid, real.

Iar în „golul", ce s-aşterne, noi şi Tatăl ne unim.
Şi-acum, cu Divinitatea, altă lume construim,
Unde pacea şi Iubirea străjuiesc în mod constant,
Transformând climatul Terrei, agresiv şi arogant.

Capacitatea noastră intelectuală de înţelegere pe plan fizic este fundamentată pe acumulări memoriale, înregistrate, de fapt, în corpurile mai subtile (astral, mintal etc.) care se suprapun şi înfăşoară creierul material. Marea majoritate a acestui capital informaţional este format din descoperiri străine, adunate de prin cărţi sau convorbiri inter-umane. În acest context, noi suntem şi ne definim ca atare, drept simpli imitatori sau minţi robotizate, datorită numeroaselor repetări a unuia şi aceluiaşi lucru.

Or, dacă totul este o adevărată maimuţăreală, de ce oare ne supraevaluăm? Şi - urmărind practica interogaţiei - este firesc să ne întrebăm iarăşi: De ce nu încercăm prin noi înşine să aflăm dacă aceste afirmaţii străine sunt ele sau nu sunt ele întemeiate? Nu ar putea fi ele simple inepţii, pe care noi le-am adoptat cu prea multă uşurinţă - împreună cu riscurile ce le însoţesc?

Prudenţa, şi nu numai ea, ne îndeamnă să nu acceptăm nimic! Nici chiar susţinerile autorului acestor teme ci, grabnic, să trecem la verificarea a ceea ce susţine că ar fi adevăr incontestabil. Dacă cineva susţine că a ajuns la înţelegerea Adevărului Absolut, asta confirmă că fiecare făptură umană dispune de aceeaşi capacitate de realizare.

În continuare, iată care este experienţa menită să confirme realitatea respectivă. În clipa în care micuţul nostru „ego" năvăleşte în prezent, ca reacţie a minţii, doar îi conştientizăm mişcarea, folosind în acest scop Atenţia lucidă şi dezinteresată. Simpla noastră întâlnire cu

această ficțiune, o destramă instantaneu. Iar în „golul psihologic" - care se instalează în mod natural - noi devenim un întreg și ne contopim cu Imensitatea Infinitului. În această integrare spontană - nedorită și neimaginată - mintea („ego"-ul sau intelectul) este inexistent.

Așadar, verificarea Adevărului Absolut are loc numai și numai când noi înșine - desprinși de mintea știutoare - ne aflăm în dimensiunea Absolutului și trăim direct experimentul propriu-zis al acestei Realități. În această Sublimă Existență suntem Iubire necondiționată care, prin însăși prezența Sa, se înregistrează transformări benefic-radicale, cu efecte înnoitoare atât asupra trăitorului, cât și a colectivității, în general.

53. ÎNVĂȚAREA

Învățarea, instruirea - un proces de-acumulare
De cunoștințe și tehnici, privind Viața-n derulare,
În acest Univers fizic - noi fiind legați de Pământ,
Drept făpturi încorporate ca firesc deznodământ.

Legea Cauzalității, cândva, de noi încălcată,
Conștient, inconștient - ne-a înscris prezenta soartă;
Astăzi, loc de ispășire, prin efecte adecvate,
Consecințe naturale, necum pedepse-aplicate!

Din efecte învățăm cât de mult noi am greșit,
Abordând ansamblul Vieții în chip neîngăduit.
De Legea Universală - de Dumnezeu stabilită,
Perfecțiunea vizată, tuturora destinată.

Atât greșeli și păcate - stări complet amăgitoare;
Văzându-le precum sunt, cu Lumina-înnoitoare,
Ele de-ndată dispar. Iar noi liberi în prezent,
Suntem doar Pură Conștiință, în acest Sublim moment!

În asemenea sclipiri ne creăm și recreăm,
Cu Divinul laolaltă - noi în Tot ne integrăm:
Asta ne pretinde Viața, să-i ieșim la-ntâmpinare,
Așa precum este Ea - nouă și-constantă-mprospătare.

Creier nou și minte nouă - desprinsă de tot ce-a fost,
Care schimbă om și gloate - întregul climat anost.

Vremurile o impun! Rătăcirea-i mult prea veche, prin milenii
adunată,
Și numai de noi depinde, de-a fi, pe loc, spulberată!

Când rătăcirea dispare, ființa e independentă;
Tot la fel e și Iubire și-înțelepciune completă.
În Ea toată știința lumii, care-i, pe loc revelată!
Învățarea-și pierde rostul, când e Totul arătat!

Învățarea sau instruirea constă în acumulări de cunoștințe și tehnici, legate de activitatea individului întrupat în dimensiunea Universului fizic. Trăind în această dimensiune, ca ființe întrupate, mintea și corpul - ca elemente trecătoare - pentru propria existență sunt nevoite să facă ceva în acest sens. Cum ne-am putea câștiga cele necesare acestei conviețuiri decât practicând o meserie - de pildă - în interiorul societății în care ne ducem existența?! Iar contribuția noastră la buna desfășurare a societății este compensată cu ceea ce societatea ne oferă în schimb - potrivit aceluiași interes vital.

Prin urmare, în postura de ființe întrupate, suntem obligați să învățăm de la alții cele necesare existenței, pentru a ne putea descurca în condiții cât mai bune, în câștigarea celor strict necesare, la acest nivel de existență.

De asemenea, mai aflăm că nimic nu este întâmplare, hazard sau coincidență în tot ceea ce ne scoate în cale Viața, în eterna Ei mobilitate. Practic, noi întâlnim și trăim efecte ale unor cauze în care noi am fost factorul determinant. Și care ne este atitudinea când aflăm că tot ceea ce ne aduce Viața, zi de zi, clipă de clipă, este pentru noi, în folosul nostru și cauzat de noi?

Întâmpinarea corectă a acestor efecte înseamnă destrămarea lor, odată cu factorul cauzal determinant, Legea Cauzalității fiind o lege dreaptă, stabilită de către Creator atunci când a creat Universul fizic. Cunoștințele noastre despre această lege, ne obligă să dăm toată atenția la ceea ce gândim, exprimăm și înfăptuim. De-acum, preveniți asupra responsabilității ce ne revine, desigur că alta ne va fi comportarea. În caz contrar, numai un ignorant își bate cuie în tălpi sau în cap, când știe dinainte care sunt consecințele unei activități mintale responsabile.

Pentru a întâmpina corect surprizele vehiculate de către Viața cotidiană, iată ce ne oferă „Cunoașterea de sine", ca practică individuală. Cu ajutorul Atenției lucide și globale întâmpinăm orice reacție a minții la provocările Vieții. Mintea - astfel întâmpinată - se

destramă instantaneu, iar în „golul psihic", astfel creat, nu rămâne decât Sacrul din noi, care se contopește cu Imensa Divinitate.

În această fericită ipostază apare Iubirea care, prin însăși prezența Ei, determină transformări sfințitoare asupra trăitorului, cu influențe asemănătoare și asupra colectivității umane, ca și a toate câte există în Imensul Univers. Trăind la acest Sublim nivel, nu avem nimic de învățat, fiindcă în noi toți, fără nici o excepție, se află Divinitatea completă prin Ea însăși.

54. ÎNVĂȚĂTURI DERUTANTE

Doamne, iartă-mi neputința de-a reda cu-ndreptățire
Adevăruri clar văzute prin observare - gândire,
Privind lumea actuală, legată de-acest Pământ,
Venită la reîncarnare cu-al său tainic legământ.

Neputința omenească, mintea cea neputincioasă,
Neînțelegând Absolutul, L-a cuprins în a ei plasă,
Dându-i nume și-nsușiri, după propria-i structură;
Și de-aici au purces toate: haos, temeri, zbucium, ură!

Iată câteva din ele ca-învățături derutante:
Oamenii, făpturi create - de creator separați;
Unele credințe oarbe susțin numai o-ntrupare,
Reîncarnarea privită ca erezie și severă condamnare;

Dumnezeu apreciat precum orice muritor:
Egoist și fără milă, sever și răzbunător.
El judecă și condamnă ca durată-n veșnicie
Focul iadului sortit prin a lui nimicnicie;

Existența unui diavol - un înger zis-decăzut,
Care-atrage, prin ispită, cete-n jurul său smintit,
În confruntări permanente cu Eternul Dumnezeu
Și armata Lui de îngeri, ca cert ajutor al Său.

Între om și Dumnezeu, o întreagă ierarhie de natură preoțească,
Ce-și arogă importanță și puteri ca să sfințească
Și să ierte de păcate: păcătoși și păcătoase,
Impunându-le canoane, ca și anumite taxe.

Iadul și raiul fiind locuri de ispășiri și răsplată,
Unde fiecare-n parte va fi-n lumea cealaltă;
Toate simple amăgiri, ce derutează-ngrozesc
Pe cei care nu cunosc, ce-i Adevăr și firesc.

***

Iată și realitatea faptelor enumerate,
Care, prin experiențe, mi-au fost mie revelate:

Creatura - Creatorul - Una Sunt și de-aceeași calitate;
Reîncarnarea-i un fapt cert, de vieți nenumărate,
Lung proces evolutiv, legat de descoperire
A „Cunoașterii de sine" - legat de corp și de fire.

Dumnezeu e doar Iubire, Frumusețe, Bunătate,
Nicidecum judecător - fiind prezent în Tot și Toate;
Raiul - iadul - nu există-n mod real
Sunt vădite-nchipuiri de ins imaginativ dual.

Nu am văzut făpturi diavoli în lumile paralele
În cele patru decenii de dedublări ale mele!
Omul, prin el însuși diavol - atitudini-comportare
Gândirea, vorba sau fapta îi dau acea definire.

Ierarhia preoțească e structură omenească,
Legată de interese! Nicidecum dumnezeiască!
Iertarea cea de păcate nu-i decât o amăgire și prilej de-navuțire
Ale unor slujitori, prinși de-a lor închipuire.

În sfârșit, iată ce este Natura noastră Reală:
În întregul Univers - doar un Suflet omenesc,
El cuprinde-n El pe Toate: știință, glorie, putere,
Are totul, nici nu uită, nici nu doarme, nu are nici o nevoie.

Este-n fond Unicitate și smerit, ca-nfățișare
Existență infinită, ca număr de indivizi cu aspecte trecătoare;
La fel fii de Dumnezeu cu însușiri similare,
Văzut și în orice semen, și înțeles ca atare.

Nu rămâneți cu știutul! Acum pus în aplicare!
Când atent priviți finitul, el de-ndată și dispare;
În „gol" suntem Absolutul - Frumusețe și Iubire,
Care curăță, dizolvă ancestrala-împătimire.

Omul, încă de la începuturile sale de făptură întrupată în Universul fizic, a încercat să descifreze tainele Adevărului Absolut, ca şi ale Vieţii, în general. În acest scop, el a folosit capacitatea sa intelectuală, adică mintea personală, neavând altceva la îndemână.

Aşadar, pentru propria înţelegere, el a coborât Infinitul la dimensiunea minţii sale, dându-i însuşiri asemănătoare cu ale lui.

Acest început, cu totul eronat, a generat întregul climat de confuzie şi haos care, între timp, s-a amplificat mereu prin învăţături tot mai derutante. Iată câteva dintre aceste învăţături false: Creatorul este separat de creaţia Sa. Fiinţa umană dispune doar de o singură încarnare. Pluritatea încorporărilor este apreciată erezie. Dumnezeu are drept însuşiri, calităţi şi defecte aidoma omului: este aspru, dur, gelos şi răzbunător. El, ca judecător suprem, condamnă pe cei păcătoşi la suferinţele veşnice ale iadului; iar pe oamenii care îi fac voia Lui le oferă fericirea veşnică a paradisului.

O altă idee năstruşnică este fictivul Satan, ca adversar al lui Dumnezeu. El este un înger răzvrătit, care are în jurul său o armată întreagă de adepţi. Acest Satan cu armata lui de draci, se află în permanentă confruntare cu Dumnezeu şi armata Lui de îngeri.

Între om şi Dumnezeu, mintea omului a pus la punct o ierarhie preoţească bine organizată, care îşi arogă importanţă şi puteri sfinţitoare. Această instituţie, fondată pe interes pur egoist, are capacitatea de a ierta pe păcătoşi şi păcătoase, impunându-le o seamă de canoane, însoţite şi de anumite taxe şi avantaje, ca preţ al ispăşirii respective. Raiul şi iadul fiind locuri unde fápturile încarnate se vor duce la sfârşitul existenţei lor de pe Pământ. Toate acestea şi multe altele, sunt creaţii imaginative, care derutează şi îngrozesc pe toţi aceia care nu-şi cunosc Adevărata Natură de fiinţe divine nepieritoare.

În continuare, iată care este Realitatea de fapt, a acestor mistificări - aşa cum rezultă din investigaţii, descoperiri şi revelaţii personale. Creatorul şi Creatura au însuşiri comune, după cum un întreg este aidoma unei părţi desprinsă din El. Reîncarnarea este un fapt cert ca Realitate şi ca număr de reveniri în lumea materiei. Scopul lor fiind legat de descoperirea a Acelui Ce Suntem în asociere cu trupul şi mintea.

Dumnezeu este numai şi numai Iubire şi se manifestă ca atare, drept Perfecţiune, Bunătate şi Frumuseţe la dimensiunea Infinitului. El nu judecă pe nimeni. Şi pe cine ar putea să judece El fiind prezent în toate câte există peste Tot şi în Toate!

Raiul şi iadul nu există în mod real, decât în mintea oamenilor condiţionaţi de către educaţia deficitară susţinută şi în continuare de către o credinţă imaginară, bazată pe interese meschine omeneşti.

În peste patruzeci şi doi de ani (42) de dedublări în lumea astrală, nu am întâlnit entităţi diavoli, ci doar făpturi omeneşti, care au părăsit pământul prin zisa-moarte şi îşi continuă existenţa în acea lume cu negativismul respectiv. Aşadar, fiecare om - la nivel de „ego" - este diavol prin ce gândeşte, afirmă şi înfăptuieşte.

Ierarhia preoţească este structură pur lumească, fiind legată de interese meschine omeneşti în care, o bună parte dintre aceşti slujitori chiar se socotesc drept intermediari între Dumnezeu şi enoriaşii săi.

În continuare, amintim o seamă de însuşiri ale Esenţei noastre Divine - ca fiinţă întrupată. Noi, toţi oamenii - indiferent de rasă, culoare, etnie, pregătire intelectuală - avem un Suflet Comun, Suflet omenesc. El cuprinde în Esenţa Sa toată ştiinţa, gloria şi puterea. Este nemuritor! A fost, este şi va fi în veşnicie într-un Proces de permanentă creaţie! Nu doarme niciodată şi nu-i lipseşte nimic! Este în fond Unicitate, sub un număr infinit de individualităţi, încorporate cu înfăţişări trecătoare! Este - dacă vreţi o comparaţie - „Un Pic de Dumnezeu", la fel cu întregul Dumnezeu, având aceleaşi însuşiri cu Tatăl Ceresc!

Când îl descoperim în noi prin sacra stare de „A Fi" „Acum şi Aici", îl vedem în fiecare semen la fel, fiindcă noi - Tatăl Divin şi aceşti fraţi ai noştri Una Suntem. Îndată ce am aflat acest Adevăr avem datoria ca ceea ce cunoaştem să şi punem în aplicare, trăind astfel, în mod individual Experienţa Dumnezeire. Frecvenţa unor asemenea clipe curăţă, transformă tot ceea ce este lumesc în noi, trăitorul şi cu repercusiuni asemănătoare asupra întregului mediu din imediata noastră apropiere, ca şi a întregului Univers.

55. JUDECAREA

Judecarea, drept nărav, înscris prin memorizare,
O putem numi chiar boală - psihic - condiţionare,
Care-apreciază fapte, oameni, întâmplări,
Ce prin repetări constante, înscriu certe degradări.

În raport de-învinuire, ea îmbracă două aspecte:
Unu-i clar, necontestat, fiind întemeiat pe fapte;
În al doilea aspect, nu-i decât o vorbă goală,
N-are faptic un suport, ci e doar o bănuială.

În ambele ipostaze, cel incriminat s-agită, enervează
Şi răspunde pe potrivă, celor care-l denigrează;
Apoi, de la simple vorbe, totul se-nrăutăţeşte:
Dispute, ceartă, insulte - violenţa mai mult creşte,

Sălbăticia din om şi instinctele primare
Sunt finalizate adesea în loviri vătămătoare,
Şi chiar răniri grave - privind rude şi prieteni,
Nu arareori se-ntâmplă şi ucidere de semeni.

***

Iubirea şi judecata, nicicând nu merg împreună
Când e una, cealaltă e absentă-n întregime,
Căci dimensiuni distincte le separă întotdeauna.
Iubirea e Absolutul, judecata dăinuie-n această lume.

În mod greşit educaţi, cum că Bunul Dumnezeu
Ar fi un judecător - pedepsind tot ce e rău.
Iadul, loc de ispăşire, pentru greşeli şi păcate,
Iar raiul - dar oferit pentru cinste, bunătate.

Întrucât El e Iubire pe nimeni nu pedepseşte.
Iartă tot ce am greşit şi ne-ajută părinteşte,
Să revenim cât mai grabnic în Corpul Său cel Divin,
De unde am fost desprinşi - drept plinire de destin.

Judecarea, asociată în mod frecvent şi cu o apreciere, drept condamnare, este un nărav sau chiar boală psihică - determinată, întreţinută şi permanentizată de către fondul acumulărilor noastre memoriale. Aşadar, folosind capacitatea noastră intelectuală apreciem: fapte, întâmplări, evenimente, oameni care, prin însăşi natura lor mecanică, ne degradează moral şi spiritual.

În raport de învinuire, judecarea îmbracă două aspecte şi anume: există judecare, fundamentată pe fapte certe şi simple bănuieli sau păreri subiective. Persoana incriminată se enervează, se agită şi răspunde - de obicei, celor care-l denigrează - fie negând, fie aducând la rândul său, acuze asemănătoare. Şi astfel, de la simple vorbe, pro sau contra, totul degenerează în dispute, ceartă, insulte şi violenţă, atingând chiar parametrii sălbăticiei. Nu de puţine ori asemenea incidente au o finalizare dramatică precum: dezmembrarea unei familii, destrămarea unei prietenii sau chiar răniri grave ori ucideri.

Judecarea şi Iubirea nu se pot întâlni niciodată, deoarece dimensiuni diferite le separă. Iubirea face parte din dimensiunea Absolutului, în care mintea cunoscătoare a individului lipseşte cu desăvârşire, iar judecata îşi are domeniul de apariţie în relativitatea lumescului.

Această mentalitate - atât de înrădăcinată în relaţiile inter-umane - este rezultatul educaţiei greşite, care s-a transmis de la o generaţie la

alta din vremuri foarte îndepărtate. Cândva, individul, aflat într-un stadiu de profund primitivism spiritual, neînţelegând fenomenele naturii şi-a imaginat existenţa unei forţe supranaturale, pe care a coborât-o pe pământ şi i-a dat însuşiri potrivit înţelegerii sale limitate. În acest fel a făcut din Dumnezeu un judecător aspru, neîndurător, care judecă şi condamnă oamenii, potrivit modelului său subiectiv de gândire. Şi, la fel cum judecă acest fictiv dumnezeu, aşa o face şi insul ca fiinţă întrupată.

Deoarece noi astăzi ştim mai multe decât acei străbuni îndepărtaţi, nu vom coborî pe Dumnezeu la nivelul minţii individuale, ci ne vom ridica noi potenţialul de înţelegere, prin ieşirea din capcanele mărginite ale intelectului şi Uniunea cu Adevărul Sublim. Când mintea smerită tace - pentru că şi-a înţeles neputinţa - în „golul psihologic" noi ne întâlnim cu Esenţa fiinţei proprii, concomitent cu întregul Existenţial şi întâlnim Iubirea necondiţionată. Ea, Iubirea nu judecă pe nimeni şi nimic, ci doar înţelege faptele ca fapte, aşa cum sunt ele aduse de către mişcarea permanentă a Vieţii.

Funcţionând la acest nivel de înaltă spiritualitate, în care Intuiţia ne dirijează comportamentul, vom găsi întotdeauna soluţia înţeleaptă de a ajuta semenii în orice grad de dificultate s-ar afla, la un moment dat. În orice împrejurare ne-am afla să ne întrebăm: Cum să judecăm şi să ne condamnăm semenul când noi şi el Una Suntem? Şi încă o întrebare: Ce ar face Dragostea în această situaţie?

Descoperindu-ne Natura noastră Divină ca fiind Iubire, vom vedea că Ea ne oferă fericita soluţie de a fi utili semenilor, aflaţi într-un impas oarecare.

56. LEGENDA ORIGINARĂ

Legenda-i o povestire, fantezist-misterioasă,
Fondată pe elemente mistice-religioase;
Vine din neguri de vremi, de milenii măsurată,
Ca tradiţie transmisă - de la o generaţie la alta.

O asemenea legendă este cea originară, privind natura umană,
Adam şi Eva - perechea creată de Dumnezeu,
Ca făpturi nemuritoare, după propriul Său model,
Perfecţiunea inclusă în comportamentul patern.

Aşezaţi în Paradis trăiau ca doi fericiţi,
Aveau totul la-ndemână, orice dorinţă-mplinită,

Fără efort, siluire se simţeau desăvârşiţi.
Totuşi existenţa lor era precis îngrădită.

În acest Eden de vis se afla un pom plantat,
Al Cunoaşterii numit, ce e bine şi ce-i rău,
Şi celor doi, clar-poruncă li s-a dat: Că n-au voie să consume
Fructele acelui pom! Incriminaţi cu asprime,

Căci porunca-a fost călcată! Ei gustând fructul oprit!
Şi Dumnezeu furios le-a confiscat nemurirea şi-n afar-i-a izgonit!
A condamnat şi urmaşii la suferinţe şi moarte,
Judecata fiind corectă faţă de cele-ntâmplate.

Legenda mai aminteşte că Eva a fost real ispitită
De un anume Satan, ce-a dus la fapta smintită,
Atrăgând şi pe Adam la a ei nesăbuinţă,
La fel implicat şi el – drept efect ca neputinţă.

Despre Satan se mai spune, c-ar fi înger decăzut,
Izgonit de Dumnezeu din a Lui împărăţie, pentru marele păcat
De-a se fi apreciat tot atâta de puternic
În cer ca şi pe pământ, urmând ţelul său netrebnic.

***

Totu-i mit şi amăgire, de minţi greşit informate,
Care în a lor orbire şi cărări întortocheate,
Au însămânţat mistere pe fonduri vădit reale,
Creând haosul din lume, cu înscrisurile sale.

Dumnezeu e doar Iubire, manifestă pretutindeni în a Lui împărăţie
Ce-i în plus – păreri deşarte, socotite inepţie,
Omul fiind măsura-n toate prin greşita cugetare.
Să-i observăm neputinţa şi meschina abordare!

Văzând falsul precum este – piere-ntreaga lui poveste,
Iar în „golul", ce rămâne, fiinţa noastră se-ntregeşte!
Şi cuprinşi în Necuprins ne aflăm Divinitatea,
Natura noastră Sacrală – Una cu Realitatea!

Legenda este o poveste fantezistă, misterioasă, fundamentată pe elemente de mistică religioasă. O astfel de poveste se referă la perechea

primordială: Adam şi Eva, creată de Dumnezeu, care stă la temelia rasei umane.

Ni se spune că la început aceşti străbuni erau nemuritori şi că ei au fost aşezaţi în grădina Paradisului, unde trăiau fericiţi, având totul la îndemână. Simpla dorinţă era de-ndată împlinită, fără să facă nici un fel de efort în această privinţă. Totuşi existenţa lor era îngrădită de o anumită restricţiune: în acea minunată grădină exista un pom al Cunoaşterii (binelui şi răului) de fructele căruia nu aveau voie să se atingă.

Iată însă că Eva, fiind ispitită de Satan, calcă porunca divină şi se înfruptă din roadele acelui pom, îndemnându-l şi pe Adam să facă acelaşi lucru. În urma acestei fapte incriminate, ni se mai relatează că Dumnezeu furios şi răzbunător le-a confiscat celor doi nemurirea. Apoi i-a izgonit din acel pământ al tuturor posibilităţilor, condamnându-i, atât pe ei, cât şi urmaşii lor, ca să-şi câştige existenţa cu sudoarea frunţii şi să fie muritori.

Despre Satan se spune că el, de fapt, ar fi un înger izgonit din cer, pentru că s-a răzvrătit împotriva Creatorului. Şi că acesta, ajutat de către numeroşi diavoli, se află în permanentă confruntare cu Dumnezeu şi cetele Lui de îngeri.

Toate aceste născociri sunt creaţii ale minţii omeneşti, învinuită şi – pe bună dreptate – de întregul haos, existent atât de vizibil pe întreaga suprafaţă a Terrei. La temelia acestei minţi năucitoare se află ignoranţa şi teama sau frica de necunoscut, care oferă totdeauna soluţii potrivit tulburării ce o caracterizează.

Or, Dumnezeu în Esenţa Lui este Numai Iubire necondiţionată, care cuprinde atât Universul fizic, cât şi toate celelalte din Sublima Imensitate. Tot ceea ce se afirmă în plus despre El sunt şi rămân condamnabile inepţii, omul fiind măsura împlinirii acestora prin greşita cugetare, care-l caracterizează ca „egou" sau „sine personal".

Redresarea omului deficitar, subiectiv şi egocentric, poate fi uşor realizată, fără să facem ceva în mod deosebit. Şi iată în ce fel: Folosindu-ne, drept instrument, Atenţia lucidă şi dezinteresată, doar conştientizăm activitatea acestui „egou", care funcţionează fragmentar şi posesiv. Simplitatea întâlnirii îl dezagregă instantaneu. Iar în „golul psihic", astfel instalat, apare Natura noastră Sacrală, care face masă compactă cu Imensul Necuprins.

În această fericită conjunctură, ne manifestăm ca Iubire necondiţionată, cu determinări fireşti de sfinţenie şi progres spiritual pe calea evoluţiei, privind întoarcerea la Sursa de unde am coborât pentru a experimenta fenomenul Viaţă în asociere cu relativitatea Universului fizic.

57. LIBERTATEA

Libertatea țel suprem ca-mplinire și trăire,
Necesară tuturora, de-a afla ce e Iubirea,
Calitate intrinsecă, pe ea însăși rezemată,
Ca o binecuvântare de Adevăr consacrată.

Orișiunde e Viață - Viul în a Lui mișcare,
Își reclamă cu vigoare în a Ei desfășurare,
Existență-n libertate, ca mijloc de împlinire,
Devenirea urmărită cu aprigă îndârjire.

Să ne rezumăm la noi - ființa cea mai elevată
Mintal și spiritual, absolut necontestată,
Ce-și urmărește destinul, tuturora rezervat,
Drept final, a lor sfințire, în Absolut integrat.

În esență Libertatea este Dragoste-afirmată,
Cu efecte sfințitoare - tuturora destinată;
Ea transformă ins și gloate, prin a Ei seninătate,
Care spulberă, dizolvă comportări incriminate.

Nimeni nu ne-O poate da - gratis sau împrumutată
Sau chiar ca târg prețuită, și astfel adjudecată;
Comoară neprețuită, Ea se află-n fiecare,
Înăuntru ființei proprii, pururea în așteptare.

Să intrăm deci, înăuntru - fiecare pentru sine,
Altă cale nu există, făr-această opțiune!
Iar „Cunoașterea" e cheia de-acces spre Eternitate,
Unde toți avem ca Tată - unica Divinitate.

Numai liberi înăuntru și total independenți,
De ce este trecător - fiind cu clipa-acum prezent,
Întâlnim Esența ființei - ce s-afirmă ca Iubire,
Bunătate fără margini și reală Fericire.

Libertatea sau independența este acea însușire, absolut indispensabilă, pentru a putea întâlni, înțelege, cunoaște și trăi ca experiență directă Natura noastră Divină, adică Iubirea necondiționată și atotcuprinzătoare care, de fapt, ne caracterizează.

În general vorbind, acolo unde există Viață, adică Viul în permanenta Lui mișcare și împrospătare de la o clipă la alta, Libertatea este factorul esențial, inerent unei bune desfășurări a acestui fenomen.

Dar, să revenim la noi, oamenii - făpturile cele mai evoluate din punct de vedere intelectual și spiritual de pe această planetă - care ne urmărim în mod consecvent călătoria de întoarcere la Izvorul Divin, de unde am pornit pentru a face experiența în asociere cu materia. În clipa în care trăim în mod conștient, ceea ce numim Libertate, descoperim singuri - prin noi înșine - că, în lipsa a orice altceva, noi cunoaștem prin trăire chiar fenomenul Dragoste care Se afirmă de la sine. Iar efectele Ei sfințitoare își învederează roadele atât asupra trăitorului, cât și asupra mediului înconjurător.

Dată fiind importanța acestei atitudini, să vedem în continuare, cum anume o putem realiza, menține și utiliza în experiența noastră cotidiană. Mai întâi, o precizare: Nimeni din această lume trecătoare și nesigură, nu ne-O poate oferi, fie gratis sau cu împrumut, fie în schimbul unei valori, mai mult sau mai puțin corespunzătoare. Libertatea fiind o comoară inestimabilă, nu este în nici o altă parte întâlnită decât în interiorul ființei proprii. Ea ne așteaptă de un șir imens de secole să O descoperim și să-i dăm întrebuințarea de drept, ce i se cuvine.

Prin urmare, cât mai grabnic, să intrăm în interiorul ființei noastre - fiecare pentru sine - în completă și atentă cunoaștere ca unică opțiune. Iar „Cunoașterea directă" este calea cea mai rapidă, care nu ne solicită nici un fel de efort sau siluire. Ea reprezintă cheia de aur care ne deschide, de fapt, poarta înspre Eternitate, unde toți practicanții ne vom întâlni cu Tatăl Ceresc - Unica Divinitate.

Așadar, numai ca oameni liberi înăuntru și total independenți de tot ce este lumesc și trecător, avem posibilitatea să contactăm Ceea Ce Este fără început și fără sfârșit - Veșnicia sfințitoare. Și această Pură Prezență singură își confirmă prezența ca Iubire, Frumusețe, Bunătate, Bucurie fără margini de nimeni și de nimic condiționată.

58. LIPSA DE UNITATE

În stare de trinitate, noi funcționăm haotic,
Una urmărește corpul, mintea alta, pe fond psihic,
Iar Sufletul altceva și cu totul diferit;
În acest context confuz, nimic demn de împlinit.

Universul, dispus veșnic să ne-ajute,
Când funcționăm ca-ntreg - scopuri precis definite;

Aici, nimic nu-nțelege, din energii discordante,
Care tulbură climatul pe disfuncții aberante.

Când citiți aceste rânduri, înțelegeți propriul „sine",
Proasta lui funcționare, nu așa cum se cuvine,
La întâmpinarea Vieții - un întreg funcțional,
Clipa - veșnic noutate - în momentul actual?

A fi-întreg cu întregul Vieții e fenomen natural,
Ce ne desprinde de haos, în momentul actual;
Iar în acea Scânteiere de totală negândire
Noi și Tatăl - Una Suntem - în manifestări, Iubire!

Astfel e-mplinit destinul de făpturi încorporate,
Golind lumescul din noi - reziduuri adunate,
Prin neștiință-ntunecime, din vieți anterioare,
Posedați de trup și minte - senzații și-nfatuare.

Ca ființe eliberate, suntem factori de progres,
Căci lumea prin ins se schimbă, ca și-ntregul Univers;
Altă cale nu există, ca semn de evoluare,
Decât Unitatea ființei și Sublima Integrare.

Noi, oamenii, suntem, de fapt, un întreg format din trei ființe și anume: corp, minte și Suflet. O bună parte din încarnările noastre anterioare le-am petrecut fără să ne dăm seama de întregul mănunchi funcțional. Ne-a dominat fie fragmentul trup carnal - petrecând o existență bazată pe senzații primitive - plăcerea simțurilor constituind ideal suprem căutat cu îndârjire; fie la nivel de minte științtoare, evaluată la dimensiunea aroganței și trufiei.

Și într-un caz, ca și în altul, Viața în eterna Ei mobilitate, a rămas un mister de neînțeles.

Iată-ne însă ajunși aici, după multe rătăciri, însoțite de confuzii, amărăciuni și temeri, când aflăm că noi, de fapt, suntem o trinitate. Al treilea fragment fiind Sufletul de esență Divină, fără început și fără sfârșit.

Pentru a întâlni și înțelege cu adevărat Viața, Ea - Viața - ne obligă să-i ieșim în cale ca trinitate-Unitară. Numai astfel noi, ca un Tot Unitar, putem aborda Viața care este, în totalitatea Ei, chiar Dumnezeu în proces de creație. Să mai precizăm că în acest context, noi suntem un Mic Univers, capabil să înțelegem - prin trăire directă -

Experiența de Dumnezeu în creație, funcționând în contopire cu Sublimul Inexprimabil.

A fi în Unime cu întregul Vieții acesta este un fenomen natural și realizabil de către fiecare ins în parte, în care Iubirea creatoare este singura în măsură să determine transformări sfințitoare, atât asupra trăitorului, cât și asupra întregii colectivități.

În ipostaza de „A Fi" sau Pură Conștiință - în care mintea științtoare tace smerită - noi, extinși la Infinit, suntem Una cu Tatăl Ceresc, într-un proces continuu de evoluție spirituală, grăbindu-ne pe calea de întoarcere la Sursă. Numai în aceste condiții se golește de la sine, vasul conștiinței de reziduurile îngrămădite în viețile anterioare, când am funcționat haotic, săvârșind acte condamnabile, sub influența minții și a corpului.

Să reținem deci, că în postura de Unime a trinității, în care Sufletul ne conduce, putem să ne manifestăm Adevărata Natură de făpturi divine nemuritoare. Și, o dată ce am ajuns să ne descoperim pe Acela ce Suntem cu adevărat, înseamnă că am atins acel nivel de maturitate, care ne obligă să-i împlinim solicitudinile respective prin Sublima Integritate funcțională.

59. LUMEA ESTE AȘA CUM ESTE!

Lumea e așa cum este - produs al celor de-o seamă,
Prin gândire, vorbe, fapte - drept confuză panoramă;
Iluzia, amăgirea folosită-n mod frecvent,
La întâmpinarea Vieții în fiecare moment.

Mintea veche, perimată cu-ale ei imagini moarte,
Întâlnește prospețimea, absolută noutate;
De-aici naște tot misterul vieții cea conflictuală,
Care-mbracă existența în formula actuală.

Vechimea ei are-n urmă șir imens de generații,
Sute și chiar mii de ani, cu imense complicații,
Ne-au lăsat, drept moștenire, lumea pe care-o vedem
Și noi, fiecare-n parte, îi dăm girul și-o-ntărim.

Ce zici frate, vezi a lumii greșală, ca și a ta personală?
Și ești decis să o schimbi chiar în clipa actuală?
Fiindcă transformarea lumii începe cu fiecare în parte.
Altă cale nu există de-împliniri adevărate.

Renunţă la explicaţii şi argumentări savante,
Cum că Bunul Dumnezeu ar fi singur creatorul acestei lumi ignorante
Sau că fictivul Satan ar fi real vinovat de întreaga nebunie
De pe întreaga planetă, dată lui ca-mpărăţie.

***

Iată minunata cale, privind Sacra împlinire:
Nimic nu s-anticipează ca scop, drept închipuire,
Simpla conştientizare a reacţiilor minţii,
Acestea spontan dispar în „golul psihic" al fiinţei.

De-acum uniţi cu întregul - Imensa Divinitate,
Ne contopim cu Iubirea şi a Ei Sacralitate,
Care curăţă, transformă firea noastră pământească,
Prin timp-spaţiu degradată de mintea conflictuală, ignorantă
şi vicleană.

Tot ceea ce putem afirma despre această lume, este să o lăsăm pe ea să se afirme aşa cum este ea - noi fiind doar un simplu observator sau martor obiectiv, imparţial. Iar cuvintele cu ajutorul cărora încercăm să-i descriem realitatea vor fi cât mai simple şi atotcuprinzătoare, pentru înţelesul persoanelor care solicită, explicaţiile respective.

Prin urmare, lumea este produsul colectivităţii care funcţionează la nivel de gânduri, vorbe şi fapte - drept conglomerat personal - în care iluzia sau amăgirea este folosită în mod frecvent la întâmpinarea permanentă a Viului în eterna Lui derulare. În această conjunctură, mintea veche - dominată de imagini ale trecutului perimate prin reacţii mecanice - întâlneşte prospeţimea Viului ca absolută noutate.

Din această întâlnire a vechiului cu noul - prospeţimea Vieţii - ni se revelează întregul mister al existenţei conflictuale, atât de evident prin el însuşi, pe întreaga suprafaţă a planetei Pământ. Vechimea acestei minţi are în urma sa un şir imens de generaţii, măsurat în sute şi chiar mii de ani. Asta este moştenirea pe care ne-au lăsat-o înaintaşii, iar amprenta ei este atât de profundă încât fiecare ins în parte să o descifreze cu uşurinţă, în propria activitate a minţi sale dominante.

Dacă şi dumneavoastră, cititorul acestor simple semnalări, sesizaţi acelaşi lucru şi luaţi hotărârea fermă de a schimba actualul climat confuz şi derutant în relaţiile inter-umane, atunci să încercăm împreună, să o facem şi iată cum:

Mai întâi, să fim convinşi că lumea se schimbă începând cu noi, cu fiecare ins în parte. Altă cale nu există de împliniri reale, incontestabile.

Nu vă pierdeţi vremea, recurgând la unele explicaţii şi argumente cum că Dumnezeu ar fi adevăratul creator al acestei lumi deficitare.

De asemenea, nu acordaţi nici un fel de credibilitate acelor credinţe religioase, care îşi justifică propria neputinţă pe seama unei ficţiuni, numită diavol, căruia îi impută toate ororile lumeşti.

În sfârşit, nu putem pune capăt explicaţiilor, fără să oferim modalitatea de transformare a acestei lumi, aflată în mersul ei firesc spre culmile evoluţiei sale spirituale. Iar punctul de plecare al acestui proces, începe cu noi, cu fiecare în parte. Şi iată modalitatea care - corect aplicată - ne oferă, încă de la bun început, efecte benefice şi sigure, prin ele însele încurajatoare.

Vom începe deci experimentul cu unitatea fiinţei din starea de „A Fi Acum şi Aici" - în ipostaza de Pură Conştiinţă. Simplitatea întâlnirii cu reacţiile minţii, fără să anticipăm sau să aşteptăm vreun anume scop sau ideal de atins. Suntem doar un simplu observator sau martor, care întâmpină reacţiile mecanice ale minţii condiţionate temporar. Această simplă întâlnire, fără a face nimic altceva, destramă, dizolvă, spulberă instantaneu deversările mintale.

Iar în „golul psihologic", care survine ca ceva firesc, ne realizăm integritatea fiinţei şi Uniunea cu Supremul Adevăr. În această situaţie ni se revelează Natura Sacră a fiinţei noastre, care se exprimă ca Iubire, Frumuseţe, Bunătate ce curăţă prin însăşi prezenţa Ei şi totodată operează transformări sfinţitoare asupra noastră şi, prin noi, asupra întregii societăţi. În concluzie, lumea se transformă numai prin transformarea membrilor săi, care îi definesc totalitatea.

60. MANIPULAREA ILUZIEI

Când nu suntem om întreg - Unitate absolută
Spontan vine amăgirea, aparenţă înnăscută,
Prin perceperea greşită - un denaturat profund
A Realităţii certe, măsluită printr-un gând.

Gândul - amintire vagă - înregistrată-n mintal,
Ca un fapt trăit aievea şi păstrat memorial,
Întâmpină noutatea Vieţii în desfăşurare
Intrinsecă prospeţime pe clipe înnoitoare.

O asemenea întâlnire naşte stări conflictuale,
Cu aspecte degradante - psihic-emoţionale,
Degradând concomitent şi structura cea trupească,
Acest partener de drum - în conjunctură lumească.

Iluzia incriminată fizic - psihic de-o potrivă,
Al cărei final e mintea - veche-ngustă şi naivă;
Descoperind toate astea, amăgirea-ndată piere,
Noi uniţi cu Creatorul împlinim Sublima-i vrere,

De fiinţare fericită şi îndrumător ceresc,
Bun exemplu de urmat, în acest context firesc,
Ca făpturi evoluate, coborâte pe Pământ,
Să ajute omenirea spre al său deznodământ.

Să reţinem, aşadar, că orice om - Avatar realizabil,
Când fiinţează ca întreg - lucru absolut posibil
Prin „Cunoaşterea activă", starea de „A Fi" prezent
În Uniune cu-întregul - liber şi independent.

Aici toţi suntem egali - uniţi la un loc cu Sursa,
Eterna Divinitate, clar iluzia-i exclusă,
Realitatea Supremă fiind continuu creatoare
De Iubire, Frumuseţe, Fericire înălţătoare.

Noi suntem un om complet, perfect funcţional numai atunci când realizăm Unitatea fiinţei - corp, minte şi Suflet - un întreg condus de Spirit prin impulsuri intuitive. În acest context, dispunem de un enorm potenţial energetic, capabil să facă faţă oricărui fenomen de Viaţă. De fapt, fiecare om - conştient sau inconştient - se întâlneşte cu asemenea clipe, dificil de sesizat, datorită vitezei de deplasare a Viului în întregul Său. Acelaşi fenomen de Viaţă devine însă obişnuinţă sau stare naturală, în cazul celor care au cunoscut fenomenul Eliberarea sau spargerea calapoadelor înrobitoare ale „ego"-ului.

Prin urmare, când nu funcţionăm ca fiinţă integrală, întâmpinăm noutatea Vieţii prin reacţii memoriale - urme ale trecutului - care năvălesc în prezent, determinând o falsă înţelegere. Gândurile necontrolate, care apar în prezent, denaturează Realitatea Viului - prospeţime permanentă de la un moment la altul. Asemenea întâlnire prilejuieşte stări conflictuale, la nivel psiho-emoţional, cu efecte degradante şi asupra corpului fizic. Întâmpinarea, aşadar, a noului cu umbrele trecutului - păstrate memorial sub formă de imagini - oferă înţelesuri amăgitoare sau iluzii înşelătoare şi derutante, prin însăşi natura lor.

Prin simpla conştientizare, cu ajutorul Atenţiei lucide şi globale, a acestor derulări fictive, ele îndată pier, dispar fără să lase urme. Iar în „golul psihic", survenit în chip natural, fiinţa întreagă se uneşte

şi de-acum, ca un Tot unitar, suntem atraşi în Imensul Necuprins, unindu-ne cu Sublimul Creator.

Numai în această conjunctură, când Divinitatea din noi se uneşte cu Marele Tot, au loc sfinte transformări pe calea fără întoarcere a evoluţiei, care vizează ca ţel suprem Sursa Surselor a toate câte există.

Să vedem, practic, în ce fel omul obişnuit poate să realizeze, prin el însuşi, cât mai frecvente întâlniri cu Natura sa Divină şi, cu ajutorul acesteia la reala contopire cu Bunul Dumnezeu. „Cunoaşterea directă" - de care amintim în fiecare temă în scop de familiarizare - oferă cea mai rapidă soluţie de împlinire, cu efecte uşor sesizabile de către fiecare veritabil trăitor al experimentului.

Opriţi-vă un moment fluxul gândirii haotice şi puneţi-vă întrebarea: Sunt eu întreg „Acum şi Aici"? Clipa de pace, care urmează - după punerea întrebării - vă oferă starea de „A Fi" - un întreg fără limite, în perfectă armonie, total independent şi în Uniune cu Eterna Divinitate în care iluzia este exclusă cu desăvârşire. În această fericită postură suntem Realitate Supremă în stare de creaţie ca Iubire, Frumuseţe şi Bucurie fără limite.

61. MAREA IMAGINAŢIE

Întreg Universul fizic e ceva imaginar,
Într-o veşnică schimbare într-un context temporar;
Iar noi, de fapt, cine suntem în mod cert cu-adevărat?
Şi cine am vrea să fim, prin ales şi căutat?

Asta-i mare întrebare de ins condiţionat,
Produs de vremuri trecute - lung proces imaginar.
Ca să ne-ntoarcem Acasă la Iubitul Creator,
Obligaţi să ne cunoaştem - absolut, convingător.

Problema e cum anume, făptuim marea împlinire,
De realizat Supremul şi reala contopire?
„Cunoaşterea" este calea ce-o avem la îndemână,
De-a ne întâlni cu noi - Natura noastră Divină.

Şi-n acest scop folosim ceea ce, de fapt, „Nu suntem",
Imaginând că o parte din întreg - nu o cunoaştem,
Şi ne recreăm continuu fiinţa noastră adevărată.
Acesta-i experimentul împlinirii sacrosante.

Real, noi şi Dumnezeu - Una Suntem laolaltă,
Şi nu-i ceva-n Univers de-a nu fi în noi deodată.
Viaţa noastră-i un truc magic, iar noi fiind magicianul,
Iluziile folosite, ca utile instrumente pentru-a-ntâlni Realul.

Apoi, văzute cum sunt, ca amintiri trecătoare
Şi nu ca fapte prezente, cu-nscrisuri înşelătoare.
Viaţa-i un real Proces de creaţie constantă!
Să reţinem acest sens, prin trăire-adecvată!

Întregul Univers fizic este şi se defineşte, prin el însuşi, un produs imaginar, creat de Imensa Potenţialitate Cosmică dintr-un punctişor de materie concentrată. Şi acest Univers care a luat fiinţă prin ceea ce savanţii numesc Bing-Bang, se află în continuă expansiune. Iar noi, fiecare în parte, confruntaţi cu această vastitate ne întrebăm: Cine suntem cu adevărat şi cine am vrea să fim?

Aceasta este marea întrebare, pe care ar trebui să ne-o punem cât mai des, ca făpturi realizate tempo-spaţial, printr-un îndelungat Proces imaginativ.

Ca făpturi întrupate suntem la fel de bătrâni ca şi acest Univers fizic. Pe parcursul îndelungatului nostru trecut istoric am aflat că, de fapt, noi nu suntem nici corpul şi nici mintea, ci mai mult decât aceşti parteneri, Natura noastră Reală ca Spirit, este Particulă desprinsă din Veşnicie, fără început şi fără sfârşit şi că am coborât în dimensiunea relativului pentru a face experienţa respectivă, urmând să revenim la Matricea căreia îi aparţinem.

Aflând toate aceste amănunte, noi, aceste făpturi legate de un trup carnal, avem la îndemână Imensa Imaginaţie la care să apelăm în legătură cu întoarcerea acasă, adică în Sânul Marelui Creator. Şi cum anume folosim această imaginaţie, pentru a grăbi revenirea în Corpul Divin? „Cunoaşterea directă" ne oferă pe loc posibilitatea să ne întâlnim mai întâi, cu Natura noastră Reală, adică cu Spiritul Pur. Întâlnirea se realizează spontan, folosindu-ne ceea ce nu suntem întregul, adică doar o parte din noi.

Noi nu suntem: nici gândurile, nici imaginea, nici corpul şi nici mintea. Cum toate acestea dispar, prin simpla lor conştientizare, de-acum noi mărim câmpul imaginaţiei, urcând pe scara evoluţiei pe altă treaptă şi trăim de fiecare dată experienţa, determinată în acest fel, prin ascensiune neîncetată.

În final, noi şi Tatăl - Una Suntem! Trăirea efectivă a acestui experiment se realizează prin lăsarea de o parte a corpului şi absenţa

cu desăvârşire a minţii obişnuite. Folosim deci iluzia ca un truc magic, noi fiind magicianul, pentru a ne descoperi şi trăi efectiv experienţa de Realitate Divină sau Dumnezeu în etern proces de creaţie.

Să mai precizăm că viaţa noastră este un real Proces de creaţie constantă, prin trăire adecvată pe clipe înnoitoare, într-o perpetuă mobilitate.

62. MĂREŢIA ILUZIILOR

Titlul pare provocare, pentru cel neinformat!
Cum să fie măreţie - omul iluzionat!?
Şi totuşi, aşa se-ntâmplă în „Cunoaşterea de sine";
Numai văzând Ce Nu Suntem - descoperim Cine Suntem,

Natura noastră Divină, veşnică, nemuritoare,
Trinitate unitară, prin Iubire creatoare.
Altă cale nu există de-a afla pe Cine Este,
Omul cel adevărat şi-a lui întreagă poveste.

Ne întâlnim cu fiinţarea în trei cazuri diferite:
Când suntem în centrul ei - fiinţa, practic, copleşită,
O vedem Realitate şi-îi dăm toată-nsemnătatea,
Orbirea şi surditatea îi conferă falsitatea.

Omul condiţionat - nepotrivit educat - în prezent, un primitiv
Imposibil să cunoască decât ce e relativ;
Absolutul o enigmă - imposibil de-nţeles
Decât la nivel de minte - un veritabil eres.

Un alt caz, când amăgirea este pusă de o parte
Şi luată-n considerare în versiuni comparate;
În atare ipostază falsu-i fals considerat,
Şi-n a lui eliminare, Adevăru-i revelat.

În sfârşit, ultimul caz - de-înţelepţi utilizat.
Iluzia pentru ei doar o vagă amintire, ca instrument adecvat,
Pentru noua recreare, la un nivel mai înalt,
Pe calea desăvârşirii - sensul măreţ estimat.

Pentru insul neinformat, referitor la cele externe existenţei prin ele însele, ca potenţialităţi infinite, titlul temei reprezintă o vădită provocare.

Cum se asociază măreţia şi grandoarea Naturii Reale a omului cu ipostaza iluziei? Cu toate aceste aspecte înşelătoare, de suprafaţă, lucrurile se petrec întocmai în practicarea „Cunoaşterii de sine". Deoarece numai văzând „Ceea ce nu suntem", putem realiza cu adevărat pe Acela ce Suntem. Aşa fiind, de-acum lucrurile se leagă şi explicaţia justifică întreaga conotaţie.

Când dispare iluzia, fiinţa noastră complet adunată - trinitatea devenind Unime - se manifestă Iubire cu însuşiri creatoare. Altă modalitate nu există de a ne descoperi pe Acela ce Suntem, adică omul ca făptură autentică. Ne întâlnim cu fiinţa noastră adevărată, prin experienţă directă, în trei modalităţi oarecum distincte:

În ipostaza în care noi suntem în centrul fiinţei prin starea de „A Fi Acum şi Aici". În acest caz noi suntem oarecum copleşiţi de Imensul Necuprins, căruia îi acordăm toată însemnătatea. Individul condiţionat temporar este, realmente, în neputinţă să se adune şi să se manifeste în acest fel. El nu poate să se înţeleagă decât prin prisma limitată a relativului, Absolutul pentru capacitatea lui de înţelegere, este şi rămâne o enigmă greu de descifrat.

Ne întâlnim, de asemenea, cu noi, când amăgirea este pusă de o parte, după ce am comparat-o cu altă versiune. Falsul este văzut aşa cum este el, fals şi demascarea lui îl face să dispară instantaneu. Iar în „golul psihologic", ceea ce rămâne este chiar Adevărul Absolut ce ni se revelează în toată splendoarea şi măreţia care-L caracterizează.

În acest ultim caz - folosit de către maeştri sau filozofi - iluzia este folosită doar ca o vagă amintire, simplu instrument imaginar, care le permite recrearea fiinţei la un nivel superior.

În concluzie, iluziile îşi au importanţa şi utilitatea lor în procesul „Cunoaşterii de sine" - aplicată cu pasiune de acele Suflete care au atins parametrii maturităţii de înţelegere respectivi.

63. MESAJUL CREATORILOR

Creatorul, Dumnezeu, Marele Necunoscut,
Neclintitul Mişcător, Adevărul Absolut
Şi Iubire fără margini pentru Tot şi pentru Toate
Ne vrea înapoi Acasă - Sublima Realitate.

El prin sentimente, gânduri sau cuvinte potrivite,
Tuturora s-adresează direct sau pe ocolite,
Îndemnând pe fiecare sarcina să-şi împlinească,
De divină întrupare, trăind în mâzga lumească.

Dar problema ce se pune: Cine oare îl ascultă?
Suntem noi dispuşi şi liberi de-nţeles dorinţa sfântă?
Sau cuprinşi de-a noastre gânduri, hoinărim fără-ncetare,
Înspre ieri şi înspre mâine, prin trăiri imaginare!?

Asta facem noi tot timpul, vlăguiţi de energie,
Dând Vieţii sensuri dure cu-nscrisuri de nebunie:
Stări conflictuale, crime, războaie nimicitoare,
Ucişi oameni, distrus bunuri, fără vreo justificare.

***

Unii totuşi reuşesc - numărul lor tot mai mare,
Care devin de îndată trăitori prin integrare,
Cu Sublimul Adevăr socotiţi ca avatari, maeştri, gururi.
Sunt exemple de urmat - confirmând sacre-ndemnuri,

Că oricare pământean poate să-şi desăvârşească,
Chiar în această întrupare Comuniunea cerească,
Destinată tuturora prin eterna moştenire,
Noi fiind fii de Dumnezeu - prin origine, Iubire.

Iată cum realizăm - chiar acum - în momentul actual,
Uniunea cu Tată, pe fondul nostru sacral:
N-avem ceva de făcut! Nici efort, nici siluire!
Suntem doar starea de „A Fi" - trinitate prin unire,

Corp, minte şi Suflet - într-o simplă Uniune,
Un întreg desăvârşit şi reală prospeţime,
Care întâlneşte Viaţa în eterna Ei mişcare,
Fiind cu Ea-n Comuniune trăim clipe-înălţătoare.

Murim pentru tot ce-a fost şi-înviem în aceeaşi clipă,
Una cu Realitatea-Vieţii - aşa precum se-nfiripă.
Astfel demolăm „ego"-ul cu reziduurile sale,
Care ne-au adus pe Terra, drept păcate ancestrale.

Marele Creator - ca Existenţă atotcuprinzătoare exprimată prin mai multe simboluri lingvistice - este şi se manifestă ca Iubire fără margini pentru Toate şi Tot din Imensul Necuprins. El, Neclintitul Mişcător ne-a trimis în Universul fizic, potrivit înţeleptelor Sale planuri - la care am aderat cu toţii de la bun început - nu a încetat

niciodată de a ne ajuta, ca să ne împlinim adevăratul rost în desfășurarea tainică a Vieții.

După întrupări nenumărate, în marea peregrinare prin cele trei regnuri ale materiei, iată-ne, în sfârșit, ajunși aici, ca ființe umane cu un potențial de înțelegere mult superior formelor anterioare. Fiind tot timpul cu noi, Divinul Părinte ni se adresează direct sau pe ocolite, cu afecțiune și insistență, să ne ridicăm deasupra lumescului, pentru a urgenta calea de întoarcere Acasă, adică în Flacăra Luminii căreia îi aparținem.

El ca Iubire și Izvor incontestabil al Iubirii atotcuprinzătoare se adresează tuturora, fără nici o excepție. Întrebarea care se pune este: Cine Îl ascultă? Apoi, în continuare, o altă întrebare: Cine dintre aceia care-L ascultă îi urmează înțeleptele Sale sfaturi?

După aceste succinte atenționări să vedem, ce facem noi? Ne lăsăm, ca și până acum, conduși de către acumulările noastre memoriale, care năvălesc în prezent prin reacții necontrolabile, ce ne domină întreaga comportare?! Ne dăm noi seama cum această gândire hoinară, ne risipește, fără rost, întreaga energie - cu efecte nocive și asupra corpului fizic?!

Să mai arătăm că toate stările contradictorii, zbuciumul, amărăciunea și tristețea, ca și conflictele inter-umane își au izvorul în mintea noastră - structurată și condusă de către acumulările ancestrale - incapabilă să înțeleagă și să întâlnească noutatea și Frumusețea Vieții, în permanenta Ei mișcare și prospețime de la o clipă la alta.

Aminteam mai înainte că Marele Necunoscut - existent în noi prin acea Scânteie, aidoma Matricei din care provine - se adresează și direct, adică prin diverși mesageri. Așadar, și planeta noastră s-a bucurat de asemenea oportunitate, favor sau grijă deosebită. Trecutul său istoric o dovedește cu prisosință. Însă nici în această privință nu ne putem acorda note de bună purtare. Unii dintre acești mesageri au fost uciși, alții ignorați și, în toate cazurile, învățătura lor a fost distorsionată, potrivit intereselor meschine omenești. Cu toate acestea, procesul evoluției spirituale deși lent, uneori disperat de lent, a continuat, totuși. Iar în ultima vreme, numărul celor interesați de eterna problemă a Vieții - a crescut simțitor.

În această temă, ca și în întregul lucrării respective, vi se pune la dispoziție una și aceeași temă - îmbrăcată în nenumărate variante - prin care să vă descoperiți Natura Divină și, ajutați de Ea, să realizați în mod spontan, Uniunea cu Marea Iubire, adică Dumnezeu.

Simplitatea „Cunoașterii directe" e accesibilă fiecărui pământean, deoarece toți - fără nici o excepție - suntem fiii aceluiași Tată Ceresc.

Iar în clipa în care ne descoperim Sacra paternitate nu ni se cere să facem ceva anume, ci doar Ceea ce Suntem și ceea ce singuri, prin noi înșine, am descoperit. Asemenea clipe de întâlnire cu noi înșine, conduc, în final, la demolarea „ego"-ului - despre a cărui mecanicitate mintală am amintit mai înainte.

În această întâlnire cu noi înșine - trinitatea devine Unime, condusă de către Suflet, adică Natura noastră Divină - funcționând ca un întreg, care ne dirijează prin impulsuri intuitive. De fiecare dată aflându-ne în starea de „A Fi" sau Conștiință Pură, ne unim perfect cu viața și practic, murim psihologic pentru tot ce a fost păstrat memorial și înviem ca nou născut, pe parcursul aceleiași clipe de Viață, aflată în eternă mobilitate și prospețime totodată.

Funcționând în acest fel, ne manifestăm Iubire care, prin puritatea Ei sfințitoare, operează transformări radicale atât asupra noastră a practicantului, cât și asupra întregii colectivități. Cunoscând că noi și tot neamul omenesc dispunem de același Suflet și experimentul Dumnezeire, realizat de către un individ, determină efecte asemănătoare asupra întregului existențial.

64. MODELUL ȘI IDEALIZAREA

În trecutul său istoric al Vieții pământene,
Omul și-a imaginat modele cu înțelesuri eterne,
Creând legende și mituri cu estimări pur fictive.
Și efectele se văd - în tot timpul distructive.

Orice model din afară e-ncărcat de griji și teamă.
Imitarea unui seamăn - șubrezenie umană,
N-are cum să ne conducă la Sublimul Adevăr,
Fiindcă el, fiind doar un trup - este faptic, schimbător.

Nu se iau modele oameni, nici chiar mesageri divini,
Căci, ca trup, sunt trecători, nu prin el sunt ei deplini!
Ci prin ceea ce rostesc și trăiesc - ca aplicare,
Asta le dă calitatea de exemple creatoare!

Centrul lor de greutate e ființa interioară,
Ce S-afirmă-n mod vădit - ca transparență-comoară.
Dumnezeul cel lăuntric - Puritate - înțelepciune,
Coborât la reîncarnare în măreață misiune,

De-a ajuta omenirea pe drumul desăvârşirii,
El, Iubire din Iubire, fiind modelul împlinirii.
Acest secret să-l aflăm şi chiar să-i dăm justa valoare,
Punându-l în aplicare chiar „Acum" prin integrare.

Numai când fiinţăm ca-întreg - trinitate-unitară
Realizăm rostul Vieţii, aşa cum se desfăşoară.
Dragostea şi-înţelepciunea, Bunătatea, Fericirea
Pururea însoţitoare şi mereu înnoitoare.

Astfel schimbăm omul vechi, de timp condiţionat,
Recreându-ne constant: mai bun, mai evoluat;
În contact cu Nenumitul şi Imensul necuprins
Ca pion al Existenţei de Iluzie desprins.

Încă de la începutul îndepărtat al istoriei sale de fiinţă întrupată pe această planetă, omul, puţin evoluat, a căutat în afara sa modele - apreciate de el - drept exemple demne de urmat. Aşadar, supra-evaluarea bazată pe şubreda sa închipuire, a dat naştere la mituri şi legende ale căror efecte, după trecere de mii de ani rătăcire, le vedem cu toţii astăzi. Le vedem oare cu adevărat?!

A sta faţă în faţă cu realitatea lucrurilor, solicită multă cinste şi un grad înalt de obiectivitate. Putem noi depăşi propriul subiectivism, la care recurgem din obişnuinţă, în diferitele prilejuri cu care ne confruntăm zilnic?

Orice model din lumea exterioară - socotit demn de urmat - provoacă prin însăşi natura lui grijă şi teamă, iar imitarea acestuia denotă şubrezenie funcţională. Aşa fiind, toate astea nu au capacitatea de a ne conduce la Sublimul Adevăr.

Modelul - fie el chiar mesager divin - fiind legat de un trup carnal, este trecător şi într-o zi dispare. Şi noi, omul obişnuit, ataşat de el ca trup, ce facem?! El nu prin corp şi-a confirmat Divinitatea, ci prin ceea ce a încercat să demonstreze oamenilor, referitor la înţelegerea Vieţii şi împlinirea solicitărilor acesteia. Asta îi confirmă calitatea de exemplu demn de urmat a celor cu care el a venit în contact.

Toţi aceşti trimişi divini îşi au centrul de greutate fiinţa interioară - Adevărata împărăţie a Cerurilor. Aici, ca şi pretutindeni este locul de întâlnire al lor cu Divinul Creator - Puritate absolută şi inegalabilă înţelepciune. Coborâţi la reîncarnare în marea lor misiune ei îşi ajută semenii pe calea de întoarcere la Sursă, căreia îi aparţinem cu toţii, ca fii de Dumnezeu.

Fiecare mesager în întreaga lui comportare, se manifestă în tot ceea ce gândeşte, afirmă şi înfăptuieşte, ca Iubire sfinţitoare cu efecte pe potrivă asupra celor care-i dau urmare, ca şi, în general, asupra întregii colectivităţi umane. Ceea ce afirmă acest trimis al providenţei divine, poate fi pus în aplicare de către fiecare pământean, care, potrivit îndemnurilor respective, realizează Unitatea fiinţei la întâlnirea cu mişcarea Vieţii.

Numai funcţionând ca Iubire, ne desprindem de ficţiunea egoistă, deficitară şi punem temelie unei alte făpturi umane, în care bunătatea, frumuseţea, independenţa, armonia totală vor construi altă lume mai aproape de Perfecţiunea divină. Şi, pentru o mai clară înţelegere, privitoare la lumea creştină, să ne amintim că Isus Cristos a încercat să ofere lumii o nouă religie, fundamentată pe Iubire. Iar pentru împlinirea ei, îndemna ucenicii să caute înăuntrul lor împărăţia sfinţitoare şi nu în afară. Or, dacă acesta este marele mister, care operează reale transformări, pe calea evoluţiei spirituale, de ce oare tagma preoţească ne sfătuieşte să fim legaţi de ea ca intermediară între om şi Dumnezeu?

Nu sfătuiesc pe nimeni, să se desprindă de această instituţie ierarhic organizată după model lumesc, ci doar să încerce calea „Cunoaşterii de sine" despre care amintea Divinul mesager. Mintea, limitată de o credinţă, oricare ar fi ea, nu este în măsură să ne conducă dincolo de graniţele ei iluzorii şi precare.

Numai când mintea este dată de-o parte, apare pacea reală a Sufletului, în care practicantul, de-acum funcţionând ca un întreg, se uneşte în Eternitate cu Măreţia Divină - singura în măsură să producă transformări radicale de evoluţie spirituală.

65. MOMENTE DE TREZIRE

Fiecare ins în parte, are clipe de Trezire,
Când „ego"-ul brusc dispare, iluminat de Iubire.
În acel moment propice, Intuiţia S-afirmă
Dând soluţia corectă - ca estimare sublimă.

Practic, în acest moment suntem şi ne afirmăm
Înţelepciune activă şi ca-întreg ne comportăm
Mai presus de-a noastră vrere - uniţi cu Divinitatea,
În proces evolutiv, demonstrând Realitatea,

Firii noastre divizate de poverile-ancestrale,
Care ne-au adus în trup cu înscrisurile sale;

Astfel de clipe dizolvă: egoismul, lăcomia,
Violența și orgoliul, ca și toată nebunia,

Existente-n noi și lume, ca factori de poluare,
Cu efecte degradante în curs de desfășurare;
Dar, iată, că totul trece și iarăși, ca prizonieri,
În capcanele gândirii suntem ai săi mesageri.

„Eul" deci, s-afirmă-ndată - noi, prin el, făpturi fricoase,
Ne mișcăm și-acționăm cu-nregistrări dezastruoase,
Căci în perimetrul său, iadul ni l-am întocmit,
Pe știut și pe avut - scop meschin - constant râvnit.

Când centura egoistă este, practic, fisurată
Iluminarea cuprinde făptura eliberată,
În contact nemijlocit cu Viața-n desfășurare;
De-acum toat-acumularea - clar se scurge și dispare.

Fericitul trăitor devine Pură Conștiință,
În prezența lui „A Fi", ființând prin neființare,
Într-un prezent viu și-activ, spre-înălțimile divine,
Împlinind în mod frecvent fapte - precum se cuvine.

Un asemenea Trezit din bezna necunoștinței,
Sprijin și suport concret - prin îndemnurile ființei,
La destinul tuturora spre calea desăvârșirii,
Sarcină firesc sublimă, implicând forța Iubirii.

Fiecare făptură umană în complexitatea existenței sale funcționale, are clipe de Trezire, în care Divinitatea își afirmă existența ca Iubire atotcuprinzătoare, îndată ce „ego"-ul dispare, iluminat de razele Atenției lucide și globale. În acel moment de armonie interioară, Intuiția se afirmă ca înțelepciune activă; fenomenul fiind independent de activitatea mintală, care, în acea fracțiune de timp, lipsește cu desăvârșire. Aici este vorba despre clipa de Trezire, realizată spontan, odată cu tăcerea minții, ca acțiune inconștientă.

Practicarea „Cunoașterii de sine" ne oferă posibilitatea Trezirii, realizată în mod conștient, ca temelie a preocupărilor privitoare la călătoria ce vizează măreția împlinirilor spirituale. Fie că vrem sau nu vrem, să ne supunem procesului de evoluție morală și spirituală, Dumnezeu - în marea Lui Bunătate și înțelepciune - ne scoate în cale

o gamă variată de posibilități ca, în final, să ne decidem totuși, a face altceva decât am făcut până în prezent.

Așadar, omul vechi - care ne conduce cu vădită autoritate, prin înregistrări ce se repetă în mod mecanic, cu efecte traumatizant-obsesive - la un moment dat, desigur într-o clipă de perfectă armonie interioară, începe să-și pună singur întrebări asupra schimbărilor sale comportamentale.

Simpla conștientizare îi va scoate în cale tot ceea ce are nevoie, în sensul dorinței de ameliorare. În acest fel, iată-ne deci atrași în acest joc al întâlnirii noastre cu noi înșine și puși față în față cu surprizele scoase în cale de mișcarea Vieții, adică Dumnezeu în procesul neîntrerupt al creației.

Ca simplu observator al reacțiilor minții, realizăm - odată cu dispariția acestor impulsuri mecanice derutante - și Unitatea întregii noastre ființe. De-acum ca Pură Conștiință, suntem atrași în Imensitatea Cosmică în care Iubirea, Bucuria, Frumusețea și Fericirea în întregul lor, ne caracterizează întreaga comportare. Asemenea clipe, prin însăși existența lor, dizolvă omul vechi - structurat pe egoism, lăcomie, ambiție, invidie, ură, trufie și teamă - ca fenomen permanent de acțiune înnoitoare.

Clipa trece, fenomenul își consumă opera de transformare și o nouă clipă își face prezența, revine și micuțul nostru „egou" cu influențele ce îl caracterizează. În acea clipă Sacrul din interiorul ființei noastre, evident prin flacăra Atenției, este la datorie și, prin impulsuri intuitive, ne îndeamnă să nu mai cădem în capcanele gândirii înrobitoare.

Întâlnirea spontană și la fel atotcuprinzătoare, va înregistra efecte benefic-transformatoare, ca și în clipa anterioară.

Cât mai multe clipe de întâlnire cu „sinele" îmbătrânit de rele, ignorant și confuz, vor conduce în cele din urmă la spargerea zidurilor închisorii egoismului sălbatic, a cărui vechime este măsurată la nivel de sute de vieți, petrecute în asociere cu materia brută. De-acum, toate acumulările acestui „ego", fundamentate pe „eu și al meu" și „numai al meu", se scurg, dispar de la sine, în prezentul viu și activ, în care noi ne manifestăm ca stare de Pură Conștiință.

În această fericită ipostază, ne manifestăm ca Experiență a Dumnezeirii din noi, de care se bucură întreaga colectivitate, deoarece noi, ca element al întregului, constituim un exemplu și îndemn de ridicare spre cele mai înalte culmi ale desăvârșirii atitudinii omenești în cooperare cu Sublimul Creator.

66. NECLINTITUL MIŞCĂTOR

Iată cum două cuvinte combinate textual,
Aparent un paradox, consfinţesc un fapt real;
Nume dat lui Dumnezeu în imensa Lui fiinţare,
Existenţă Absolută de măreţie, grandoare.

El fiind peste Tot şi-n Toate, văzute şi nevăzute
Din Imensul Necuprins, fiinţând prin necunoscute,
Graniţa fiind Infinitul, îi dă sens de Neclintire,
Nemaifiind loc de extins în a Lui neţărmurire.

În al Său interior este constantă mişcare,
Nicăieri încremenire sau vreo anume stagnare,
De la piatră până-la om. În toate câte există
Totul e în transformare ca mişcare manifestă.

Aşadar, Divinitatea, şi prin această numire,
Îşi revelă existenţa cu întregul în unire,
Neclintitul Mişcător - Adevăr necontestat,
Ne oferă tuturora, ce-i frumos şi-adevărat.

Nu-l căutaţi în afară, ci-năuntru, totdeauna,
Fiind Esenţa fiinţei proprii, e-în continuu-la-ndemână;
Drumul scurt, cărarea dreaptă - libertatea-asigurată
Împreună cu Iubirea, Fericirea nestemată.

Se porneşte cu „A Fi Acum şi Aici" într-o linişte totală,
Acceptând fără cârtire, ce ne-aduce cursul Vieţii în mişcarea Ei reală:
Bune, rele laolaltă, sunt, de fapt, daruri cereşti,
Căci prin ele ne cunoaştem cine suntem - ca reacţii ale minţii omeneşti.

Tot ce-i spontan întâlnit - în acel moment dispare
Şi, eliberaţi de timp, suntem fâpturi creatoare;
Cu Viaţa-n Uniune, ne manifestăm Iubire.
Altă cale nu există spre Sacra desăvârşire.

Acest nume, pe lângă multe altele date Adevărului Absolut, prin alăturarea nefirească a două simboluri lingvistice care, aparent se exclud, nu este deloc o alcătuire paradoxală. Ea, alcătuirea, explică în

mod absolut indubitabil, o supremă Realitate. Această Energie Cosmică se află peste tot şi în toate - văzute şi nevăzute - şi ca extensie vizează Infinitul. Or, prin această întindere Ea devine Neclintire, nemaiavând spaţiu respectiv pentru o mai mare lărgire. Graniţa Infinitului îi oferă deci însuşirea de Neclintire.

În schimb, în Imensul interior al acestei realităţi există o permanentă mişcare. Nicăieri în acest Univers nu se află starea de încremenire, de la regnul mineral la cel vegetal şi animal, în care ne aflăm şi noi, pământenii. Aşadar, de la stânca de granit care aparent - doar pare a fi ceva mort - şi până la om, totul se află într-o continuă mişcare.

Prin urmare, Divinitatea îşi revelă existenţa de necontestat şi prin această numire de perpetuă mobilitate, de Neclintit şi Mişcător ca Adevăr etern şi uşor de verificat de către orice făptură umană. Dar să nu-L căutăm în afara fiinţei noastre, ci vom începe investigaţia, de fiecare dată din interiorul nostru. Adică îi descoperim Realitatea pe calea cea mai scurtă şi totodată cea mai rapidă posibil, pornind din centrul fiinţei proprii. Iar pacea, ordinea, armonia şi independenţa fiinţei noastre este momentul, cât şi locul de întâlnire şi de descoperire al acestei Sacralităţi. Această extraordinară simplitate vă face desigur, neîncrezători. Dar - atenţie! Nu vă însoţiţi cu etichetarea uşuratică a minţii proprii. Mintea nu este decât un fragment al fiinţei, ale cărei roade le trăiţi din abundenţă cu scrâşniri de dinţi şi chiar blesteme, când nu puteţi face altceva ca „ego"-uri răzbunătoare.

Pentru fericita întâlnire cu Neclintitul Mişcător nu este nevoie de nici un efort şi nimic altceva. Încercaţi să fiţi doar prezent „Acum şi Aici"! Un întreg realizat cu ajutorul Atenţiei-Lumină, care vă oferă ipostaza de „A Fi". În acest context acceptăm tot ce ne aduce Viaţa, în mişcarea Ei de permanentă noutate, presărată cu surprize plăcute şi neplăcute, chiar dezastruoase.

Toate acestea, privite şi acceptate aşa cum vin ele, ne oferă starea de creaţie, realizată de noi în Uniune permanentă cu Divinitatea. Fericita contopire ne oferă însuşirea noastră intrinsecă de Iubire fără graniţe, care prin simpla Ei prezenţă, copleşeşte orice vicisitudine sau succesiune de încercări grele, ce eventual ne ies în cale.

67. NU JUDECA - NU CONDAMNA!

Cine eşti tu, cel ce judeci şi condamni fără-ncetare:
Semeni, lucruri şi-ntâmplări cu vădită infatuare,
Că ai fi mai bun ca alţii, mai deştept, mai informat,
Când, de fapt, eşti minte-ngustă, de timp-spaţiu programat?

Născut în anume ţară, mediu, familie, credinţă
Îţi sunt proprii-învăţători, având aceeaşi conştiinţă,
Moştenită prin tradiţii, însumând zeci de eresuri,
Confirmate azi în lume prin războaie, crime, stresuri.

Ce fac eu, de fapt, acum? Nu-i nimic deosebit,
Doar observ şi doar ascult, ca ştiutor neclintit!
Şi „Nimicul" trăitor descrie fapte concrete,
Evidente pentru toţi - ca vizibile efecte.

Vezi la fel, ce văd şi eu? Sau fiind prins de-al tău „egou",
Le cataloghezi altfel - punând preţ pe „eu şi-al meu"?
Mecanicitatea minţii, exprimată prin reacţii,
E stăpâna fiinţei tale, cu-ale ei proprii dejecţii!

Nu-i altceva de făcut decât atent să priveşti
Această desfăşurare! De-acum tot ce întâlneşti,
Ca martor-observator - fără vreo anticipare,
Ce-i văzut, îndată piere cu întreaga degradare.

Iar în „golul psihologic" fiinţa proprie-ntregeşte
Şi unindu-se cu Tatăl - precum El se defineşte,
Nu judecă, nu condamnă, fiind Iubire creatoare
Prin impulsuri constructive în sens de evoluare.

Nu ai nevoie de nimeni! înţeleptul este-n tine,
Înăuntrul fiinţei proprii - Adevăratul tău Sine,
Ce te-aşteaptă şi noapte să îl chemi în ajutor!
Altă cale nu există de-a deveni creator!

Împlinind al Vieţii rost, în actuala-ntrupare,
Şi-a elimina reziduuri din vremuri anterioare,
Căci sfinţenia-i cerinţa de revenire la Sursă,
De unde cândv-am purces în divina misiune.

Judecarea şi condamnarea a orice face parte din suita de obişnuinţe, care şi-a pus adânc amprenta pe mintea omului, ce funcţionează automat prin reacţii memoriale. În acest fel sunt întâmpinate: fapte, întâmplări, evenimente, oameni etc. Şi nu de puţine ori este judecat chiar Dumnezeu.

Să ne întrebăm pe noi înşine: Cine suntem noi, de fapt şi ce anume ne îndreptăţeşte să avem asemenea atitudini? Este oare justificată o asemenea atitudine, după ce am aflat că întreaga noastră educaţie, primită de la cei mai în vârstă, nu a făcut altceva decât să ne automatizeze psiho-somatic!? Activitatea noastră intelectuală este în mare parte repetitivă. Judecăm şi condamnăm, potrivit formulelor primite de-a gata de la alţi repetitori sau eventual trăitori ai unor anumite adevăruri.

Născuţi într-o anumită familie, grup social, ţară, etnie am fost educaţi aidoma tiparelor educatorilor noştri. Din experienţa proprie am reţinut o cantitate infimă care, practic, este copleşită de către tiparele convenţionale, ai căror prizonieri suntem. Efectele acestei educaţii se reflectă în haosul: politic, economic, social şi religios - evident pe întreaga suprafaţă a planetei.

Iar eu, aici, nu fac altceva decât să observ şi să semnalez faptele, aşa cum ele însele vorbesc prin însăşi realitatea lor. Exprimat altfel: Un „Nimic"-trăitor, care încearcă să descrie, potrivit limbajului obişnuit, fapte concrete, evidente ce se reflectă în efecte vizibile pentru toţi cei interesaţi de fenomenul respectiv.

Vedeţi oare această derulare a întâmpinării Vieţii, aşa cum vede autorul? Sau dimpotrivă! Ca prizonieri ai propriului „egou" - dominaţi de propriile tipare convenţionale de gândire - vă aduceţi justificări, fundamentate pe „eu şi al meu", ca şi pe alte nenumărate deversări cerebrale?

Să vedem, practic, în ce fel scăpăm de aceste defecţiuni comportamentale. Nu este nimic de făcut! Folosindu-ne de Atenţia lucidă şi globală întâmpinăm deci această desfăşurare mecanică a minţii. Suntem numai un simplu observator sau martor imparţial, în care nu se urmăreşte nimic, în mod special. Dejecţiile minţii nefiind altceva decât umbre ale trecutului care, la contactul cu lumina Atenţiei, dispar instantaneu. Iar în „golul" astfel instalat, se realizează Unitatea fiinţei, care este atrasă în dimensiunea Infinitului, unde ne unim cu Divinitatea. În această fericită ipostază, ne manifestăm Iubire fără limite care nici nu judecă, şi nici nu condamnă pe nimeni şi nimic din tot ceea ce întâlneşte. Suntem şi ne manifestăm deci, Iubire creatoare în proces continuu de evoluţie, pe cărarea de întoarcere la Sursa Surselor a toate câte există.

Întâmpinând Viaţa în această modalitate nu avem nevoie de nimeni şi de nimic, deoarece prin realizarea Unimii, noi, fiecare în parte, suntem şi ne comportăm ca Divinitate creatoare. Efectele benefic-

transformatoare nu vor întârzia să se producă, atât asupra celui ce face experimentul, cât şi asupra întregii societăţi.

68. NU PIERDEŢI CLIPA!

Clipa e o scânteiere care-apare şi dispare.
Este o mişcare fulger, cu efecte-înnoitoare,
În infima fracţiune, tot ce-a fost se iroseşte,
Lăsând deci, un spaţiu liber, noului ce se iveşte.

Percepem oare viteza cu care se derulează
Viul, ca Realitate în vădita ipostază,
Ce curge din Veşnicie, spre aceeaşi Veşnicie,
Într-o constantă mişcare şi perfectă armonie?

Noutatea Sa firească încontinuu prospeţime,
Nicicând Ea nu se repetă - apreciată vechime.
Cunoscându-i însuşirea - modul de funcţionare,
În ce fel, noi, trăitorii suntem cu Ea în mişcare?

Noutatea Sa constantă, ca să fie înţeleasă,
Ne solicită, obligă contactare-armonioasă;
Să fim, deci, Una cu Ea - creier nou şi nouă minte,
Nealterate de vechi - prin aducere aminte.

Doar în aceste condiţii, Viaţa e real trăită
Şi-nţeleasă-n mod direct - cu sfinţenie-împlinită!
Nici probleme, nici conflicte nu-şi găsesc justificare,
Toate fiind produs al minţii bătrâne - înlănţuitoare.

Numai când tace trecutul, conservat memorial,
Viaţa poate fi-ntâlnită, în momentul actual.
Noul, astfel întâlnit, este-ndată părăsit,
Fiindcă-n clipa întâlnirii e deja îmbătrânit.

Astfel murim şi-nviem pe parcursul unei clipe,
În perfectă libertate - ca prosperă noutate.
Bucuria, veselia sunt însuşiri naturale,
Care ne-nsoţesc Viaţa cu-nregistrări sfinţitoare.

Clipa este o străfulgerare cu efecte profund înnoitoare, în care, într-o singură secundă, dispare tot ceea ce a fost şi se deschide calea

noului, adus de mişcarea permanentă a Vieţii cu eterna Ei prospeţime. Aşadar, în infima fracţiune de timp, se iroseşte tot ceea ce a fost, lăsând spaţiul liber pentru noul ce se iveşte, al cărui destin urmează să fie aidoma predecesorului său.

Înţelegem noi oare extraordinara viteză cu care Viaţa Viului se deplasează spre Eternitate? întrebarea nu cere în mod expres, un anume răspuns! Ea este pusă numai pentru a sesiza şi percepe, în mod corespunzător, spontaneitatea de care trebuie să dăm dovadă la întâlnirea cu noi înşine, la confruntarea cu mişcarea existenţei, în general.

Prin urmare, tot ceea ce Viaţa ne scoate în cale pe clipe în desfăşurare, este, de fiecare dată noutate absolută, care nu se repetă niciodată. Şi pentru a fi perfect înţeles acest nou continuu, El ne solicită să-i ieşim la întâmpinare în aceleaşi condiţii. Adică, dotaţi cu o minte nouă, formată din celule neuronale nefolosite. Numai în aceste condiţii prospeţimea Vieţii poate fi perfect înţeleasă.

Tot ceea ce cunoaştem, ca fiind păstrat memorial cu ajutorul unor celule de-acum degradate (prin folosire), trebuie lăsat de o parte, considerat, pe bună dreptate, drept obstacol în calea de acces la întâmpinarea noului. Această corectă întâmpinare a Vieţii, ne oferă condiţii optime, de a înţelege şi depăşi orice probleme legate de existenţa noastră - ca Suflete întrupate.

Numai când tace trecutul, conservat memorial, putem întâlni şi aprecia cum se cuvine noul, care, la rândul său, trebuie dat uitării de-ndată, ca îmbătrânit, pentru a deveni la fel prospeţime - sclipirii următoare a Viului.

În practicarea „Cunoaşterii directe" murim şi înviem pe parcursul unei singure clipe - lăsând în urmă, de fiecare dată, ceea ce am întâlnit şi trăit, prin contopire, cu noutatea, adusă de către mişcarea Vieţii. Murind psihologic, pentru vechi, devenim independenţi şi deci, capabili să percepem noutatea adusă de clipa următoare.

În această perpetuă mobilitate suntem şi ne manifestăm: Iubire creatoare, Frumuseţe, Bunătate şi Bucurie necondiţionate de ceva anume, ca anticipări lăuntrice sau exterioare.

69. PACEA, ORDINEA DEPLINĂ

Iată-ne, din nou, veniţi la o nouă încarnare;
Practic, ce-aducem cu noi din vieţi anterioare?
Desigur întreg trecutul, drept reziduuri ancestrale:
Tot ce-am gândit, exprimat sau înfăptuiri reale.

Suma lor ni se vădeşte ca aptitudini native,
Care ne vor însoţi prin îndemnuri impulsive.
Insul, din această viaţă, este astfel rezultat
Al unui număr de inşi, cu tot ce-am acumulat.

Întrupaţi cu-această zestre, trăim altă prelucrare:
Familia, şcoala, credinţa impun noua educare.
În raport de toate astea, înţelegem noi ce-i Viaţa,
Înţelesul Ei deplin, fără vreo interferenţă?

Nu e nimic înţeles, fără pace sau armonie deplină,
Numai în acest climat aflăm structura divină,
Ce ne caracterizează ca-nvederată Iubire,
Bucurie fără margini, Bunătate, Fericire.

***

Aşadar, să ne cunoaştem şi să fim armonioşi,
Înăuntru fiinţei proprii, benefic mereu voioşi;
Cu aceste atitudini trăim Viaţa-adevărată
Şi nu expuşi la dezordini - firea condiţionată.

Experienţa e simplă, prin întâlnirea spontană,
Cu „A Fi Acum şi Aici"! în clipa cea momentană,
Realizăm Unitatea într-o ordine perfectă
Şi ne integrăm în Tot - ca fiinţare inerentă.

Astfel nasc şi se dezvoltă şanse de evoluare
Şi întoarcere la Sursă pe-nregistrări sfinţitoare.
Tuturora se oferă o asemeni perspectivă,
Cu efecte pe potrivă prin muncă dârză şi-activă.

În această nouă întrupare am adus cu noi, sub formă de înclinaţii şi îndemânări socotite adesea ca inteligenţă nativă. Lucrurile se petrec în acest fel deoarece nimic nu se pierde din ceea ce gândim, exprimăm şi facem. Aşadar, din fiecare întrupare anterioară, păstrăm sub formă de reziduuri ancestrale, întreaga activitate din acea vreme, care - conştient sau inconştient - ne va influenţa actuala încorporare.

Prin urmare, individul din această viaţă este suma calităţilor, deficienţelor acumulate în şirul de vieţi anterioare. Întrupaţi cu această zestre - păstrată în inconştient şi subconştient - într-o anumită familie, etnie, ţară, începe o nouă prelucrare psihologică, potrivit ambianţei respective.

Şi iată-ne acum, la această vârstă, aflând lucruri noi, pe care nu le-am cunoscut mai înainte şi oarecum impresionaţi de nou, ne întrebăm: înţelegem noi cu adevărat care este rostul acestei Vieţi, fără nici un fel de interferenţă? Cu trecutul nostru genetic - care ne domină prin reacţii psihice incontrolabile, la care se adaugă condiţionarea creată de noua educaţie - este imposibil să realizăm adevăratul scop al Vieţii, ca făpturi întrupate. Şi iată de ce: O minte condiţionată tempo-spaţial şi dominată de impulsurile sale native, este incapabilă să întâlnească prospeţimea şi frumuseţea Vieţii în eterna Ei desfăşurare. Deoarece vechiul repetitiv, până la obsesie, nu are nici o posibilitate de înţelegere a noutăţii permanente.

Numai când mintea veche tace smerită, fiindcă îşi vede neputinţa, în pacea care se instalează de la sine, în interiorul fiinţei proprii - atunci doar - înţelegem cu adevărat Cine Suntem şi ceea ce este necesar ca să facem. Independenţa interioară, armonia, ordinea şi pacea deplină reprezintă fereastră deschisă înspre Măreţiile Infinitului care, de fapt, se află şi în noi, ca fiind de aceeaşi calitate. În acest climat propice descoperim Structura noastră Divină ca Iubire creatoare, Frumuseţe şi Bucurie fără margini.

De asemenea, doar atunci când realizăm acest climat înăuntrul fiinţei noastre, trăim Viaţa adevărată, în care capcanele egoismului lipsesc cu desăvârşire, împreună cu pletora de dezordini ce o însoţesc. Ceea ce vă oferă autorul, pentru a întâlni în mod direct şi fără efort pacea Sufletului, este ceva incredibil de simplu şi uşor de aplicat.

În orice împrejurare vă aflaţi - fie chiar şi în momente de grele încercări - întrebaţi-vă dacă vă aflaţi sau nu în interiorul fiinţei. Starea simplă de „A Fi Acum şi Aici" - ca om întreg (corp, minte şi Spirit - Una) vă oferă forţa necesară de a rezolva cele mai dificile probleme, aduse în cale de către mişcarea naturală a Vieţii. Funcţionând ca un Tot, suntem Una cu Dumnezeu - ipostază în care ştiinţa aplicată conferă înţelepciunea veritabilă ca însuşire a Divinităţii încarnate.

70. PARADOXUL

Condiţionat mintal cu-nţelesuri încâlcite
Şi-nregistrări aberante prin vizionări greşite,
Paradoxul e himeră, pentru insul mărginit,
Care vede şi socoate prin al său „egou" finit.

Tema n-o putem percepe decât într-un singur fel,
Când pe noi ne vom cunoaşte: Acel Sine - cum e El:

Trinitate-n Uniune, angrenată-n Absolut,
O Scânteie similară cu Sublimul Nevăzut.

Aşadar, cu Cel ce Suntem - Natura noastră Divină,
Vom cunoaşte, prin trăire şi-nţelegere deplină,
Cele două adevăruri, ce se ivesc simultan,
Sub aspect contradictoriu, iluzoriu sau în van.

Sufletul cel omenesc e, de fapt, Unicitate,
Care cuprinde-nglobează - ca singură Unitate,
Trupurile omeneşti, adunate laolaltă!
Suntem deci, şi indivizi - structuri certe-separate

Şi-n acelaşi timp, cu toţii - clară-Singularitate,
Afirmată ca-nsuşire a sumei înregistrate.
Altfel zis: Toţi pământenii prinşi într-un recipient
Ce ne uneşte pe toţi, într-un Tot independent.

Fraţi Uniţi în mod continuu şi indivizi separaţi,
Două adevăruri certe în Univers integraţi.
Sufletul e şi-a Vieţii Energie de asemenea-nsumată
În jur şi în obiecte cu aură înconjurată.

Ea dă naştere la forme fizice - prin alipire
De puncte de energie cu a lor deosebire,
Care ţine la un loc, toate-aceste obiecte,
Fizice precum s-arată, ca evidente aspecte.

Materia, prin ea însăşi, nu există nicăieri în Univers
Este Energia Vieţii - Sufletul lui Dumnezeu concentrat
în mod expres.
Dacă înţelegem asta - înţeles clar şi direct,
Toate se-mpletesc vizibil, unite în mod concret.

***

Sufletul lui Dumnezeu ţine Universu-întreg
În Imensul Său cuprins, ca desăvârşit strateg;
Din bucăţi de energie El creează şi recreează
Forme noi, ce se separă, veşnic nouă ipostază.

El, ca întreg, nu putea să se cunoască a Ce Este El real,
Decât creând punct de sprijin cu sens diferenţial.

Astfel El s-a separat între Ceea ce Este Acesta - ca formă distinctă
Şi Ceea ce Este Aceea - cu însuşiri diferite.

De reţinut: Că-n întregul Necuprins nu-i decât o Energie
Cosmică, Primordială, începutul şi Sfârşitul,
Totul în Tot, Cel care Mişcă şi rămâne Nemişcat,
La fel, Marele Mister, Enigmă fără sfârşit.

Acest Adevăr Etern, Dumnezeu numit Iubire
Se află prezent şi-n noi, cu aceeaşi însuşire
Şi ne-aşteaptă la-ntâlnire din vremi imemoriale.
De-acuma, de noi depinde de-a-I ieşi grabnic, în cale.

Paradoxul pare o ciudăţenie, o părere care contrazice adevărul, îndeobşte, acceptat. Această susţinere este valabilă pentru minţile condiţionate, care oferă înţelesuri încâlcite, prin întâmpinarea noului cu aprecierile perimate ale trecutului. Aşadar, paradoxul este o himeră pentru „ego"-ul mărginit de către tipare convenţionale.

Înţelesul real al paradoxului, se descifrează numai în contextul cunoaşterii naturii noastre de trinitate Unitară, în contopire directă cu Adevărul Absolut. Numai funcţionând la acest nivel, ca Scânteie Divină similară cu Sublimul Nevăzut, vom putea percepe prin trăire şi înţelegere deplină a celor două adevăruri - afirmate simultan. Sufletul omenesc este Unicitate, care înglobează toate Sufletele omeneşti într-un singur recipient. Dar, în acelaşi timp, suntem în asociere fiecare cu un corp omenesc şi individualităţi separate între ele.

Suntem deci două adevăruri certe: Singularitate spirituală şi multitudine, ca indivizi separaţi prin corpuri distincte. Prin urmare, fraţi suntem ca având acelaşi Suflet, desprins din Corpul Divin şi indivizi separaţi. Şi, încă o precizare: Ştim cu toţii că materia, zis-brută, este energie, iar energia este mişcare, adică, în final, Viaţă. De aici şi concluzia că noi Suntem Una cu Energia din toate câte există în Univers - văzute şi nevăzute.

Ridicând înţelegerea la întregul Existenţial, să mai amintim că Dumnezeu ţine în Imensul Său cuprins tot Universul şi că din bucăţi de energie creează şi recreează forme noi, care se separă, oferind neîncetat ipostaze noi de Viaţă.

De asemenea, să reliefăm că Dumnezeu ca întreg, nu putea să-şi facă experienţa propriului Sine şi, de aceea El a creat părţi diferenţiale din El însuşi, ca Ceea ce Este Aceasta şi Ceea ce Este Aceea. Şi numai în această alternativă a putut realiza experienţa întregului, cu ceea ce

este mai puțin decât întregul. Altfel exprimat: El Este și în același timp Nu Este ca întreg funcțional.

Să mai reținem că în Imensul Necuprins nu există decât o Singură Energie Cosmică Primordială, începutul și Sfârșitul, Totul în Tot, Cel care Mișcă și rămâne Nemișcat, la fel Marele Mister și Enigmă fără Sfârșit. Acest Adevăr Etern, numit Dumnezeu-Iubire, se află și în fiecare dintre noi, având aceleași însușiri. Și El ne așteaptă să-L întâlnim din vremuri imemoriale. Acum, când am aflat toate acestea, numai de noi depinde să-i ieșim la întâmpinare.

71. PERCEPȚIA EXTRASENZORIALĂ

Toate ființele umane au aceeași rădăcină de origine divină;
Prin origine deci, frați - paternitate comună.
Ca urmare, toți dispunem de aceleași însușiri,
Care puse-n aplicare, dau similare-împliniri.

Confruntați cu-această temă, haideți să o descifrăm,
Și-împreună, amândoi, prin trăire să vedem:
Ce înseamnă sesizarea dincolo de-a noastre simțuri,
Paranormal socotită din lipsă de înțelesuri,

De mintea strict mărginită - de timp condiționată.
Așadar, lăsând de-o parte, mintea cea de timp formată,
Să vedem care-nsușiri impun astfel de trăire:
Intuiția - prima însușire, nelegată de gândire.

Ea S-afirmă ca un fulger - prin Ea Sfântă Energie,
Puritate absolută - sesizată în a noastră armonie;
Atenția lucidă, clară e a doua însușire, tot la fel de importantă
La trăirea facultății - făr-de simțuri atestată.

Convingerea că dispunem de asemenea puteri
Și că le-avem la-ndemână în oricare-mprejurări,
Totul se realizează fără simțuri sau mintal,
Percepția-n afar-de simțuri se dezvoltă-n chip real,

Repetarea insistentă sunt factori ajutători
Care-ntăresc însușirea, cu frecvente revelări:
Privind fapte, întâmplări de minte necunoscute,
Sesizate-n actual - în acest moment trăite;

Văzătorul doar privește și percepe informații,
Din alt timp, dimensiuni prin anumite vibrații,
Despre trecut, viitor, doar ca simplă sesizare
Și le face cunoscute, după propria-ndrumare.

Noi, toți oamenii - la nivel de Esență care fundamentează și susține întreaga structură psiho-somatică - suntem identici. Scânteia Divină ne îndreptățește calitatea de frați, având una și aceeași paternitate, pe Dumnezeu. Aceasta fiind realitatea, care nu poate fi contestată de nimeni, înseamnă că noi toți - fără nici un fel de excepție - dispunem de aceleași însușiri.

Dacă sunteți de acord cu autorul să vedem împreună ce înseamnă aceste percepții extrasenzoriale sau paranormale - acest ultim cuvânt are o conotație cu totul improprie, la nivel de minte condiționată. Făcând abstracție de mintea noastră deficitară, să vedem în continuare, care anume însușiri au asemenea încărcătură informațională:

Intuiția e prima și cea mai de seamă percepție - nelegată de minte sau de intelect. Ea se afirmă prin Energie proprie și Puritate absolută, ca o străfulgerare - într-un moment de pace și armonie interioară. Ea este limbajul propriului Suflet, care nu greșește niciodată. Să-i acordăm deci toată credibilitatea, deși adesea, îndemnurile respective sunt în contradicție vădită cu logica lucrurilor - estimată la acel moment.

Atenția lucidă, globală și dezinteresată este o altă însușire tot la fel de importantă la trăirea unor facultăți, ce depășesc simțurile obișnuite ale corpului. De pildă clarvederea, claraudiția, descoperirea unor fapte petrecute într-un trecut, mai mult sau mai puțin îndepărtat, prin simplul contact cu un obiect oarecare etc. La temelia acestor însușiri se folosește vederea și ascultarea simplă în care mintea tace cu desăvârșire, fără să existe vreo vagă anticipație.

Repetarea insistentă a acestui mod de „A Fi Acum și Aici" - complet tăcut - amplifică și desăvârșește percepția respectivă. Văzătorul tăcut și complet dezinteresat, doar privește și percepe informații din alt timp și alte dimensiuni, printr-un flux de vibrații, care determină sesizări pe care el, apoi, după propria dorință, le face sau nu cunoscute.

72. PIERDEREA ȘI REGĂSIREA A ACELUIA CE SUNTEM

În noi toți - făpturi umane - dăinuie același Sine,
Numit și Acel ce Suntem de origine divină.
Tatăl ne e Dumnezeu și Mama Eternitatea,
Moștenirea deci confirmă a noastră Realitate.

Legaţi de un corp carnal, cu Viaţa-n confruntare,
Uităm frecvent Cine Suntem, rătăcind fără-ncetare,
Într-un trecut perimat - trăit ca experiment
Sau către un Viitor - tot de trecut dependent.

Practic, în puţine clipe ne-ntâlnim cu-adevărat,
Realizând Unitatea, în Viaţă integrat.
Ne pierdem în amăgiri prin ce-a fost şi-am vrea să fie
Şi regăsim în Ce Este - reala statornicie.

În această conjunctură Viaţa - mai mult ficţiune,
Cu amărăciuni, tristeţe, lipsită de-înţelepciune.
Compromis în acest fel, scopul cerut de-ntrupare:
De-a goli vasul conştiinţei de reziduuri ancestrale.

Evoluţia înceată cu suişuri, coborâşuri
Şi-adăugăm la ce-a fost - mult, prea multe compromisuri;
Nicidecum recomandată! în „Cunoaşterea de sine",
Cărarea pe scurtătură cu prezentu-n uniune!

Nu-i nimica de făcut, în sens de acumulare,
Mintea impulsionată spre mai mult şi-nfatuare,
Ci doar, simplu se observă tot ce-apare-n câmpul minţii:
Gânduri, temeri şi imagini sau năzuiri ale fiinţei.

Simpla vizualizare, ne desprinde de ce-a fost şi ce-o să fie
Şi uniţi „Acum şi Aici", trăim şi acţionăm cu imensă bucurie.
Omul nou, independent, liber de al său trecut!
Asta-i tot! Nimic în plus! Aplicat în mod cinstit!

În toate făpturile omeneşti se află Unul şi Acelaşi Sine, adică Sufletul ca Unitate, având aceleaşi însuşiri ca Divinul Creator. Iar noi toţi, suntem fraţi, ca fii ai aceluiaşi Părinte. Ţinând seama de faptul că Esenţa fiinţei noastre nu are nici început şi nici sfârşit putem afirma - metaforic vorbind - că avem şi o Mamă, căreia îi spunem Eternitate. Prin urmare, în noi toţi - fără nici o excepţie - se află ca temelie a fiinţei Perfecţiunea Divină şi o dată cu Ea, existenţa Veşniciei.

Dar, iată că în urmă cu miliarde de ani - când Marele Creator a pus temelia Universului fizic, ne-a trimis şi pe noi să facem experienţa Vieţii, în asociere cu materia. În acel moment însă, El ne-a dat şi uitarea Acelui ce Suntem, pentru ca prin munca noastră individuală -

creând şi recreând în asociere cu materia - să ne redescoperim adevărata identitate.

Coborâţi însă într-un corp carnal, incomod şi derutant şi fiind nevoiţi să ne ducem existenţa într-un mediu sălbatic şi cu totul ostil, din teamă şi ignoranţă, ne-am creat o altă natură, cu totul amăgitoare, iluzorie. Mai întâi, ne-am identificat cu structura fizică, apoi cu mintea creând în jurul nostru o veritabilă închisoare, în care interesul personal şi egoismul, au devenit adevăratul nostru dumnezeu. Un şir de nenumărate vieţi le-am irosit în acest fel, acumulând în profunzimea fiinţei o seamă de reziduuri, care ne-au împovărat Sufletul, făcându-l incapabil să-şi împlinească adevărata Sa menire de făptură trăitoare, la întâlnirea cu Viaţa în ansamblul desfăşurării Sale.

Trecând de la o încarnare la alta, Viaţa însăşi ne-a scos în faţă o seamă de fapte şi întâmplări, care ne-au adus la clipa când am început să ne punem nouă înşine întrebări, privitoare la adevăratul rost al propriei existenţe.

Din acel fericit moment al trezirii am descoperit că, de fapt, noi suntem o fiinţă trinitară - corp, minte şi Suflet - şi că pentru a putea înţelege rostul întrupării şi al Vieţii, în general, suntem obligaţi să funcţionăm ca Unime, în care Sufletul îndeplineşte rolul de conducător. Şi de-acum, în această fericită ipostază datoria noastră este să ne eliberăm vasul conştiinţei de toate deşeurile adunate în îndelungata perioadă de rătăcire - îmbrăcând şi dezbrăcându-ne de diferitele corpuri somatice, prin care am evoluat, ca legaţi de Universul relativ.

În final, regăsindu-ne pe Acela ce Suntem, datoria noastră, ca şi dorinţa fierbinte este aceea de revenire, cât mai grabnic în Corpul Tatălui. Iar „Cunoaşterea directă" ne oferă cea mai rapidă modalitate de împlinire a Sublimului Ideal. Şi iată cum: Cu ajutorul Atenţiei-Lumină doar conştientizăm, tot ceea ce apare în oglinda conştiinţei: gând, imagine, dorinţă, teamă, ambiţie, invidie, orgoliu, ură etc. Toate aceste reacţii ale minţii, care năvălesc în prezent, reprezintă, de fapt, în mod incontestabil, omul vechi - cuprins în mrejele iluziilor din diferitele întrupări, la care făceam referire mai înainte.

Toate aceste apariţii intempestive dispar numai prin simpla lor iluminare de către flacăra Atenţiei. Iar golirea vasului înseamnă şi urcuş pe scara evoluţiei spirituale şi întoarcere la Sursă - Izvorul Luminii şi Iubirii Absolute.

Să mai amintim, celor real interesaţi de această cale spirituală, că mintea nu poate şi nici nu este în măsură să-şi aducă sieşi transformări radicale benefice, ci numai schimbări superficiale - drept măşti aparente şi profund înşelătoare.

Mintea este aşadar, marea şi unica problemă, care întâlnită cu Lumina Atenţiei se destramă instantaneu şi, în „golul psihologic", astfel format, apare Iubirea atotcuprinzătoare şi dezinteresată, adică Natura noastră Reală, care curăţă şi transformă toate impurităţile, ce ne-au adus la reîncarnare.

73. PRIVIT TOTUL ÎN INTERIORUL SĂU

Orişice-ntâlnim în cale: oameni, lucruri, întâmplări
Să-ncercăm a le privi în a lor interior;
De fiecare dată privind dinăuntrul proprii fiinţe
Stare de Pură Conştiinţă, fără alte complicaţii.

Mai mult chiar decât atât. În acest experiment
Sprijiniţi pe „golul psihic", ca total independenţi,
Ne mişcăm ca un întreg cu tot ce întâmpinăm;
Armonia dinăuntru, face să ne integrăm,

Cu Viaţa-n contopire pe clipe-n desfăşurare,
Nici un cenzor nu s-afirmă în această abordare.
Astfel de experienţe, cât mai des realizate,
Descoperi-vor Esenţa, din noi, ca şi-n toate celelalte.

Să reluăm explicarea, conjugată cu trăirea-n derulare:
Aşadar, noi dinăuntru privim lumea din afară fără nici o proiectare,
Esenţa din noi şi Toate – o perfectă potrivire.
Între noi şi restul lumii, nu-i nici o deosebire.

Asta e Realitatea! Faptele o demonstrează,
Că-n Imensul Necuprins, Singur Dumnezeu tronează,
Energie Infinită multidimensională,
Drept Esenţă sfinţitoare cu influenţă globală.

Între oricine şi orice – cuprinse-n Infinitate,
Nu-i nici o deosebire, ele nu sunt separate;
Pe măsura repetării, simţul Uniunii creşte
Şi dispare suferinţa, iar tristeţea se topeşte.

Separarea de oricine şi orice, nu-i deloc adevărată,
Ea s-afirmă amăgire – pe neştiinţă rezemată;
Lipsa Unităţii noastre dă iluziei valoare,
Dar văzând-o precum este, ea îndată şi dispare,

Iar în „vidul" ce survine, realizăm Unitatea
Fiinţei noastre ca-mplinire, uniţi cu Divinitatea;
În final, de reţinut, că fiinţa noastră atentă şi atotcuprinzătoare
Realizează Adevărul într-o ordine perfectă pe clipe-n
desfăşurare.

Acest privit simplu, care depăşeşte forma exterioară a oamenilor, a faptelor, a lucrurilor, este desigur anevoios şi mai greu de pus în aplicare, atâta vreme cât funcţionăm la nivel de „sine personal" sau „egou". Dar el nu este ceva căruia să-i acordăm atributul de irealizabil. Orice lucru poate fi împlinit când în noi există acea sete de cunoaştere a Marelui Mister al Viului, care ne caracterizează ca fii de Dumnezeu. Cinstea, onestitatea şi dârzenia sunt factorii asiguratori – cu ajutorul cărora vom încerca de fiecare dată, să trăim experienţa respectivă.

Vom începe deci cu propria interiorizare, prin „A Fi" sau stare de Pură Conştiinţă. Atâta doar! Apoi, însoţiţi mereu de „vidul psihologic", noi, ca total independenţi – ne mişcăm ca un întreg, realizat prin pacea şi armonia interioară.

În acest context, fiind Una cu mişcarea Vieţii, nu apare nici un cenzor – ca judecător, comentator sau analizator a ceea ce se întâlneşte în cale. Cât mai dese asemenea experienţe, ne vor uşura întâlnirea cu Esenţa Naturii noastre, ca şi cu a tot ceea ce suntem în contact direct şi nemijlocit. Şi vom descoperi fără întârziere, că între Esenţa firii noastre şi ceea ce privim este o perfectă potrivire. Adică, între noi şi restul lumii nu există nici un fel de deosebire – la acel profund nivel. Aceasta este, de fapt, Realitatea lucrurilor demonstrată la nivel de Esenţă.

În tot Universul nu există decât o Unică Energie multidimensională a cărei prezenţă, cât mai des întâlnită, operează efecte benefic-transformatoare. Prin urmare, între orice şi oricine din această Infinită Existenţă nu există nici un fel de deosebire, fiind inseparabile în profunzimea şi Esenţa lor. Pe măsura repetării, simţul de Uniune creşte şi, o dată cu el, se topesc: tristeţea, amărăciunea, suferinţa, laolaltă cu toate impulsurile incriminate de dezordini, stresuri şi stări conflictuale.

Să reţinem deci, că separarea de oricine şi orice se afirmă ca stare iluzorie, amăgitoare sprijinită de ignoranţă şi teamă care, prin natura lor precară, apreciază amăgirea ca realitate. Dar, de îndată ce iluzia este percepută aşa cum este iluzie, aceasta instantaneu dispare. Iar în „vidul psihologic", care survine în chip natural, realizăm fără nici o dificultate Unimea fiinţei şi contopirea cu Divinitatea.

În sfârşit, să mai reţinem că fiinţa noastră - atentă şi atotcuprinzătoare în comuniune cu mişcarea Vieţii - trăieşte experienţa de Divinitate încarnată pe clipe încontinuu înnoitoare.

74. PROCESUL VIEŢII

Viaţa în Esenţa Ei este un real Proces în permanentă schimbare.
Ea este aşa cum Este, cum S-afirmă - fără condiţionare.
O mai numim Dumnezeu, Existenţă Absolută,
Prin Sine o Veşnicie - ca proporţii, Infinită.

Şi Dumnezeu deci, se schimbă, prin mişcarea Sa firească,
Recreându-se continuu prin puterea Sa cerească;
El este şi Energie în schimbare, devenire,
Neavând, necum nevoie, drept dorinţă spre-mplinire.

Tot la fel şi Adevărul - cuvânt care-L defineşte,
Ceea Ce Este Aşa - chiar Acum, în clipa asta, care singur Se rosteşte.
Prin urmare, El se schimbă, se transformă întotdeauna,
El prin El fiinţând Aşa - permanent, mereu, într-una.

***

Dar, să revenim la noi - ca făptură pământească,
Copleşită de condiţii, după mintea omenească;
Şi, pe loc, să ne-ntrebăm: Am putea trăi noi oare, fără condiţionare,
Precum Viaţa, Dumnezeu, Adevăr în derulare?

Vi se pare ceva greu? Nicidecum! Nu e nimic de făcut!
Concentrări, efort, silire - goale de sens, conţinut,
Cu ele nu vom atinge starea de Eliberare,
De fiinţe independente şi, la fel, Iluminare!

Dimpotrivă! Asemenea instrumente, cotidian folosite
De „ego"-ul ignorant, prins de scopuri îndrăgite,
Mai mult condiţionează, rătăcirii dând amploare,
Imposibil de-nţeles Viaţa în desfăşurare.

Şi iată experienţa, ce se cere de urmat - ca ins de timp programat:
Cu Atenţia lucidă vezi acest conglomerat,
Care de îndată piere - el fiind gânduri efemere,
Fără nici o consistenţă - prost socotite - avere.

De-acum, ca eliberat, experienţa trăită are altă-nfăţişare:
Trecut, prezent, viitor devin o simplă mişcare,
Prin care ne recreăm fiinţa noastră Unitară
Una cu Realitatea - Energie Creatoare.

Viul ca Esenţă a Vieţii, se află într-un permanent Proces de schimbare pe clipe în eternă deplasare, ca noutate, prospeţime de la un moment la altul. Viaţa, în ansamblul şi complexitatea Sa, Este aşa cum Este - necondiţionată de nimeni şi nimic. O mai putem numi Dumnezeu sau Existenţă Absolută prin Ea însăşi şi, ca întindere, Infinitul îi dă proporţii şi O defineşte ca atare.

Prin urmare, Dumnezeu se schimbă prin mişcarea Sa firească de creare şi recreare, iar ca Energie Infinită - existentă pretutindeni - nu are nevoie de nimic, prin El împlinindu-se toate în mod natural.

Adevărul Absolut este un alt termen folosit de către oameni, pentru a-i defini prezenţa a Ceea Ce Este Aşa, „Acum şi Aici", în clipa asta, ca afirmare care singură Se rosteşte.

După aceste considerente de ansamblu, privind tema respectivă, să revenim la noi - făpturi omeneşti angrenate zi de zi în Procesul neîncetat al Vieţii şi să ne întrebăm: Este oare posibil ca să trăim în mod necondiţionat, precum Viaţa, Dumnezeu, Adevărul într-o neîncetată derulare?! Vi se pare, cumva, nepotrivită întrebarea sau grea aplicarea, ca experiment personal?! Nu este vorba de nici o activitate a minţii ca efort, siluire, concentrare, rostiri de formule etc. Activitatea minţii nu este în măsură să ne ofere nici armonia, pacea, liniştea şi nici starea de eliberare din cătuşele „ego"-ului. Dimpotrivă! Folosind instrumentele „sinelui personal", amintite mai înainte, întărim şi mai mult condiţionarea omului vechi ignorant, temător şi posesiv. Asta face, de fapt, rasa umană de mii de ani şi rezultatele sunt atât de evidente prin negativismul care le caracterizează, încât ne scuteşte de orice alte comentarii.

„Cunoaşterea directă" oferă soluţii accesibile oricărui semen, nemulţumit de modul său de funcţionare la contactul cu Viaţa cotidiană. Începutul experimentului, prin simplitatea care-l caracterizează, oferă oarecare neîncredere, apoi, pe parcurs, însuşi „ego"-ul care, simţindu-şi existenţa în pericol, dă sugestii demoralizatoare, de neîncredere în practica respectivă.

Iată cum ne angajăm cu întreaga fiinţă pe calea desăvârşirii spirituale: Cu ajutorul Atenţiei-Lumină întâmpinăm reacţiile minţii, determinate de către provocările permanente ale Vieţii. Simplitatea întâlnirii acestor reacţii, face ca ele să dispară, în mod spontan. Iar în

„golul", care rămâne, se realizează Unitatea ființei - corp, minte și Spirit - Una. Și acest întreg în veșnicul moment „Acum și Aici", creează și recreează ființa noastră universală, în colaborare cu Marea Energie sau întregul Vieții - în etern Proces de devenire.

75. RAIUL ȘI IADUL

Raiul, iadul două spații legendare,
Și la fel considerate - absolut imaginare;
Implicat un dumnezeu, cu însușiri pur lumești,
Care judecă, condamnă, dând sancțiuni nefirești,

După cum nu-i e natura de Sublim și Creator,
Infinită Bunătate de Părinte iubitor.
Paradisul pământesc - așa precum ni se spune,
E un mit, o născocire, lipsită de-înțelepciune.

Adam - Eva și păcatul, după cum se relatează,
E o tainică poveste, care real afectează,
Atitudinea umană în raport de procreare,
Condamnând împreunarea între bărbat și femeie.

Inocența și păcatul, metaforic relatate,
Altfel trebuie-nțelese prin cuvinte explicate:
Nu sunt locuri, spații cumva faptic, stabilite,
Fie în această lume sau altele - închipuite.

Înăuntrul ființei proprii se întâlnesc amândouă,
Atât raiul, cât și iadul - real - versiunea nouă:
Când trăim interior în completă Uniune,
E-împărăția Cerească - așa precum i se spune.

Aici noi și Dumnezeu - Uniți suntem laolaltă,
Nicidecum vreo separare - real sau imaginată.
Bucuria, Bunătatea, Fericirea însumate,
Dau Edenului structura pe efecte consacrate.

Când trăim pe dinafară, cu mediu-nconjurător,
În interior e haos - iadul e stăpânitor;
Mintea și corpul - hoinare în eternă frământare,
Dorințe ce se confruntă, năzuințe trecătoare.

Lăcomia, teama, ura, aroganța și trufia
În tot timpu-în confruntare - dau iadului temelia.
Așadar, de noi depinde, în această existență,
Să alegem ce dorim, neîncetat, cu insistență.

Și când vom părăsi corpul, prin acea pretinsă-moarte,
Vom continua, la fel, prin retrăiri repetate.
Cunoașterea aplicată ne-ndeamnă și revelează
Cum anume să alegem fericita ipostază.

Atât raiul, cât și iadul, ca spații aflate pe suprafața planetei sau în alte dimensiuni, sunt simple născociri ale minții omenești. Fixate în mituri și legende, aceste ficțiuni ne-au fost transmise din generație în generație până în vremurile noastre.

În aceste povești fanteziste este implicat și un dumnezeu cu însușiri pur lumești, care se înfurie, judecă și condamnă și dă sancțiuni ca durată la nivel de veșnicie. Ni se mai relatează că după ce el a creat perechea primordială, i-a oferit acesteia nemurirea și împărăția raiului, cu singura restricție de a nu se atinge de fructele din Pomul Cunoașterii a binelui și răului. Eva însă, fiind ispitită de diavol, calcă porunca, ispitind la rândul ei, pe Adam. Din acel moment începe izvorul tragediei umane. Dumnezeu își ia înapoi darul nemuririi și-i izgonește din rai pe cei doi păcătoși, condamnându-i pe ei și urmașii lor să-și câștige existența prin trudă și suferință. Păcatul propriu-zis nu este altceva decât o explicație metaforică a împreunării firești între bărbat și femeie, ca act al procreației.

În ceea ce privește raiul și iadul ele nu sunt altceva decât aspecte ale comportării ființei omenești. Când trăim în interiorul ființei noastre ca Unitate funcțională, condusă de către Spirit, realizăm împărăția Cerească. Aici, noi și Dumnezeu trăim cu adevărat într-un adevărat parteneriat, adică în contopire desăvârșită. În această fericită ipostază: Bucuria, Bunătatea, Iubirea și Fericirea îi dau Edenului structura, prin efectele sfințitoare respective.

Când părăsim interiorul ființei noastre și ne sprijinim pe cineva sau ceva din lumea exterioară, creăm realitatea iadului. În acele momente, înăuntrul ființei domnește haosul. Mintea și corpul într-o permanentă confruntare, se manifestă ca lăcomie, teamă, ambiție, aroganță și trufie. Dorința, sub multiplele ei aspecte, înscrie, prin ea însăși, toate stările conflictuale ale insului, cu repercusiuni și asupra lumii înconjurătoare. Toate acestea stau la temelia Iadului și numai de noi depinde de a-i pune capăt imediat sau de a continua în același fel și pe mai departe.

Această neghiobie sau nesocotinţă omenească nu ia sfârşit prin aşa-zisa moarte, ci ea ne urmăreşte o bună bucată de vreme şi dincolo de mormânt, deoarece mintea noastră egocentrică, ne urmăreşte Sufletul în lumea astrală, până în clipa în care ne dăm seama de întregul prizonierat şi hotărâm să ne eliberăm.

„Cunoaşterea de sine" ne oferă multiple posibilităţi şi îndemnuri de trezire. Hotărârea de a demola vechiul om şi a crea un altul, vă aparţine în întregime.

76. REALITATEA ŞI ILUZIA

Iată-ne, deci, confruntaţi cu doi termeni livreşti,
Cu-nţelesuri contrastante, ca atitudini lumeşti:
De-o parte, Realitatea - Existenţă efectivă;
Iluzia, de-altă parte - formă imaginativă.

Iar noi, neamul omenesc le-ntâlnim în mod frecvent,
La întâmpinarea Vieţii - Un întreg independent,
Fie ca făpturi complete - în perfectă Unitate,
Fie naturi fragmentare - cuprinse-n dualitate.

Realitatea numită de mintea cea omenească
Dumnezeu sau Infinit - Existenţă pur firească,
Sursa Surselor a Toate din Imensul Necuprins,
Văzute şi nevăzute din ce numim Univers.

Toate-n El şi El în Toate, în eternă recreere,
Mişcare şi noutate pururea-n asociere.
Aşadar, Perfecţiune ce Se reperfecţionează.
Evoluţia - devenirea încontinuu progresează.

N-are-început, nici sfârşit. A existat totdeauna
Şi Sublima Ei Prezenţă va continua întruna;
De nimic nu e legată. Nu are nici o nevoie,
În Ea prisosind de toate după Sublima Sa voie.

***

Iar noi toţi, făpturi umane - întrupate pe Pământ,
Suntem fii de Dumnezeu - parte din Sufletul Sfânt,
În curs de evoluare şi de-ntoarcere Acasă,
Adică-n Corpul Divin, la Adevărata Sursă.

Iluzia-i o înşelare, născută din neputinţă,
Mintea omului izvorul - fondată pe năzuinţă,
Care prin neînţeles: a Ce Este-Adevărat, a creat opusul său,
Adică, o ficţiune: „eu" sau „sine" ori „egou".

În asemenea postură, cuprins de iluzionare,
S-a măsluit Adevărul prin inversări de valoare,
Realul şi irealul, ca esenţă inversat,
Minciuna apreciată ca ceva adevărat.

Iluzia, clar văzută, precum singură s-arată,
Instantaneu, ea dispare. Necum vreo urmă lăsată!
În acest „gol psihologic" apare Realitatea,
Fiinţa noastră adevărată - Una cu Divinitatea.

Realitatea este o existenţă obiectivă, un fapt concret sau stare de fapt, care nu poate fi contestată de nimeni şi de nimic. Prezenţa acestei Realităţi având valoare intrinsecă, se impune ca prezenţă prin Ea însăşi, fiecărui individ dispus să intre în contact cu Ea. Iluzia este o aparenţă sau ficţiune înşelătoare considerată ca realitate.

În existenţa noastră a tuturora şi a fiecărui ins în parte, ne confruntăm zilnic cu întâlnirea celor două aspecte: Realitatea şi iluzia. Atunci când funcţionăm ca făptură Unitară, independentă în armonie interioară perfectă, întâlnim Realitatea, care îşi reflectă prezenţa în oglinda conştiinţei proprii. Ea, Realitatea, se afirmă prin Ea însăşi, iar noi, observatorul, O cuprindem în simboluri de exprimare. Ea este numită: Dumnezeu, Adevăr Absolut sau Imensul Necuprins. Se află cuprinsă în toate câte există şi nicăieri în Univers, nu există ceva în care Ea să lipsească.

Această Realitate se află într-un Proces continuu de creare şi recreare, prin elemente noi, în continuă împrospătare. Perfecţiune Fiind, Ea se perfecţionează în mod constant, prin elemente tot mai subtile. Nu are început şi nici sfârşit! A existat dintotdeauna şi va continua să existe în Veşnicie! Nu este dependentă de nimic! Nu are nici o nevoie, întrucât în Sublima Sa Existenţă are cu prisosinţă din toate.

În ceea ce ne priveşte pe noi, oamenii, întrupaţi pe această planetă, suntem făpturi divine, ca parte din Supremul şi Marele Suflet, în plin proces de evoluare, aflaţi pe calea de întoarcere Acasă, adică în Corpul Divin - la Adevărata Sursă.

Iluzia este o înşelare, născută din neputinţa minţii individuale, care, neputând să-i descopere Natura Reală a fiinţei, a creat opusul

său, Adică ficțiunea „ego" sau „sine personal", care se autodefinește egocentric, obsesiv și temător. Acesta - manifestându-se ca un orb și surd - apreciază totul pe dos și se conduce după o grilă de valori răsturnate. Minciuna este, astfel apreciată ca adevăr, irealul ca Real și invers.

Din această alcătuire fictivă și înrobitoare, ne eliberăm numai prin simpla ei iluminare, folosindu-ne de Atenția lucidă, atotcuprinzătoare și dezinteresată. Așadar, iluzia văzută așa cum este - ca simplă iluzie - aceasta se dezagregă instantaneu la simpla întâlnire cu razele Atenției. Iar în „golul psihologic", astfel obținut, apare Natura noastră Divină, prin care trăim experiența fericită de Dumnezeire încarnată, ce singură ne caracterizează.

77. REÎNTOARCEREA ÎN UNIME

Fiecare încarnat - conștient, inconștient - are profunda-nclinare
De întoarcere la Sursă - în Unimea creatoare,
Divinitate Supremă extinsă la Infinit - Unica Realitate
Fără început sau sfârșit - efectiv Eternitate.

Aici: bine și rău, frumos și urât sau corect și greșit
Nu-și găsesc justificare ca ceva-împământenit.
Climatu-i Sacralitate prin mișcări înnoitoare,
Prin „A Fi" și a nu fi, într-o veșnică mișcare.

Datori suntem fiecare în gând, vorbă și-acțiune,
Să dizolvăm ce-i lumesc, repetitiva vechime
Și pe clipe împrospătați, să trăim în Uniune
Cu Sublimul Adevăr - permanentă prospețime.

***

Punct de sprijin și pornire, mintea absolut smerită,
Nu există altă cale - cu-mplinire fericită,
Decât aceast-abordare - fără „ego", fără minte,
Inocența fiind dovada, ce nicicând nu se dezminte.

Doar asemenea-ntâlniri ne desprind de-nlănțuire,
Miile de ani trăiți prin greșita-nchipuire,
Legați de un corp și-o minte - trecătoare, posesive,
Prețuite drept valori, prin aprecieri naive.

Clipa, ziua fericită - prin ea însăși e surpriză.
Vine pe neașteptate, ca o minunată briză,

Ce ne rupe de lumesc și transcende-n Infinit.
Real binecuvântare ce ne face fericiți.

Practic, „ego" fisurat își pierde însemnătatea,
Energia i se scurge, cu ea și-autoritatea,
Ce ne-a ținut prizonieri din vremi imemoriale;
Fenomenul definit ca Prima Eliberare.

De-acum, calea-i larg deschisă, clipele integratoare,
Care ne rup de trecut au frecvență tot mai mare.
Comuniunea cu Tatăl devine obișnuință
Și cu ea se stinge, piere orice fel de neputință.

Fiecare Suflet omenesc întrupat trăiește - mai mult sau mai puțin conștient - nostalgia Casei părintești, adică Trupul Divinului Creator. Și, mai devreme sau mai târziu, cu toții vom ajunge în Comuniune cu Tatăl Ceresc. Totul depinde de munca, truda și perseverența fiecărui ins în parte. Orice întârziere este determinată de către fictivul „sine", ignorant și posesiv, care, încă nu a ajuns ca să-și cunoască supremul interes.

„Cunoașterea de sine" ne pune la dispoziție cea mai rapidă și sigură modalitate de depășire a condiției umane, care ne ține încătușați ca veritabili prizonieri de mii de ani. Și iată cum: Punctul de sprijin și pornire în minunata călătorie, se realizează o dată cu tăcerea necondiționată a minții. Este vorba despre mintea temporar condiționată, numită și „egou", care funcționează anarhic - prin reacții memoriale, drept răspuns la provocările permanente ale Vieții.

Întrebarea este: Dacă ea tace sau nu, la simpla noastră dorință sau comandă? Desigur că nu o va face. Ar fi prea frumos! în acest caz, folosim Atenția-Lumină, atotcuprinzătoare și dezinteresată. Cu ajutorul Ei doar privim și ascultăm reacțiile minții care, la simplul contact, dispar instantaneu, ele fiind doar simple umbre ale trecutului. Iar tăcerea minții, survenită în chip firesc, înseamnă stare de smerenie sau inocență. Frecvența unor asemenea întâlniri, determină golirea vasului conștiinței de reziduurile, care, de fapt, reprezintă suportul sau temelia omului vechi, ca „ego" sau „sine personal", ce rătăcește de atâta amar de vreme - ca un veritabil posedat de către ceea ce posedă, drept minte știutoare.

În final, structura deficitară se fisurează și autoritatea decizională a „ego"-ului își pierde vizibil energia, care-i susținea șubreda și fictiva existență. Fenomenul este cunoscut sub denumirea de Prima

Eliberare. De-acum întâlnirea cu Nenumitul sau Neclintitul Mişcător devine obişnuinţă cotidiană şi orice problemă de Viaţă se rezolvă cu multă uşurinţă.

78. REPETAREA ESTE NECESARĂ

Când am înţeles ce este Natura noastră Divină
Şi că O putem afla în libertate deplină,
Ştiutul grabnic obligă să trecem la aplicare.
Altfel aceasta măreşte masa de acumulare,

Şi dând „eului" amploare, îl facem mai rezistent
La-ntâlnirea cu Ce Este şi de-a fi mai dependent
De al său trecut fondat pe imagini nefireşti,
Socotite-n mod greşit, împliniri dumnezeieşti.

Ca om liber mai aflăm, că suntem la fel Iubire,
În contact nemijlocit, prin totală contopire,
Cu Divinul Creator - în momentul actual,
Un fapt cert, obişnuit însumat în chip real.

Încă mai descoperim că Viaţa - ca veşnică noutate
Pe clipe-n desfăşurare - niciodată repetate,
Este la fel, Dumnezeu. Un Imens interpretat,
Adică, transpus constant şi prin Sine integrat.

Toate astea însumate solicită repetare,
Zi şi noapte, fără preget - muncă edificatoare,
Ca aceasta să pătrundă, prin fiinţare-n profunzime,
În contact nemijlocit cu frecventa prospeţime.

Prin momente trăitoare, un om nou se făureşte,
Care schimbă insul vechi, ca şi tot ce întâlneşte.
Un nou suflu, lume nouă, creier proaspăt folosit
La întâmpinarea clipei - noul nemaiîntâlnit.

Aşadar, să repetăm acest viu experiment,
Pornind din interior - Suflet pur, inteligent,
La-ntâlnirea cu Ce Este - Viaţa în desfăşurare.
Nimic nu se urmăreşte! Şi nu-i nici o aşteptare!

Munca, truda insistentă, aplicate cu-ndârjire,
În final, vor destrăma: egoismul, ignoranţa şi neputincioasa fire,
Ai cărei prizonieri suntem din vremi imemoriale.
Acest lucru să ne-anime cu imboldurile sale.

În scurgerea fără încetare a Vieţii nimic nu este ceea ce am numi întâmplare sau coincidenţă. Potrivit activităţii noastre mintale, la nivel de gânduri, imagini, dorinţe noi suntem, de fapt, factorul determinant la tot ceea ce întâmpinăm în cale în viaţa de zi cu zi. Într-un asemenea context, al desfăşurării propriei existenţe, am aflat - fie prin citirea unei publicaţii, fie ascultând un conferenţiar sau un interlocutor oarecare - despre Natura noastră Divină.

O informaţie atât de preţioasă ne obligă să o punem grabnic în aplicare. Dacă ea rămâne doar la nivel de ştiut numai, se amplifică depozitul nostru memorial, care, implicit, atrage importanţa „ego'-ului - ca autoevaluare. Iar dependenţa de un ştiut şi mai amplu, mai cuprinzător va constitui, un obstacol tot mai greu de trecut, pentru a realiza Unitatea fiinţei şi Comuniunea cu Divinitatea.

Or, numai ca om liber şi total independent de acumulările acestui „ego", noi putem face experienţa de Dumnezeu încarnat. Numai în această fericită ipostază descoperim că suntem, de fapt, Iubire şi nu doar un simplu distribuitor de gesturi de iubire.

De asemenea, mai descoperim că Viaţa în perpetua Ei mişcare, ca noutate şi prospeţime permanentă, nu se repetă niciodată. Şi că Ea, Viaţa, este chiar Dumnezeu în Proces necontenit de Creaţie.

Toate aceste informaţii se cer grabnic puse în aplicare şi cât mai des repetate, pentru a pătrunde cât mai adânc în profunzimea fiinţei. Aşadar, zi şi noapte, în clipe de răgaz sau în plină activitate să ne familiarizăm cu aceste clipe, de întâlnire cu noi înşine. Acest mod de „A Fi" mereu prezent la prezent, „Acum şi Aici" o putem numi şi meditaţie în mers continuu.

De reţinut şi mereu avut în vedere, că mintea sau „ego"-ul ne atrage, în mod frecvent, în lumea exterioară. Însă, simpla demascare a acestei obişnuinţe deficitare, ne desprinde de ea şi vom reveni, de fiecare dată, în interiorul fiinţei noastre. Iar starea de „A Fi" înăuntrul nostru, concretizează Unimea trinităţii şi cu ea, contopirea cu Divinitatea.

Prin urmare, fiind eliberaţi din capcanele minţii condiţionate, întâlnim Mişcarea Vieţii pe clipe în derulare, cu prospeţimea mereu înnoitoare a fiinţei noastre. În final, munca insistentă, aplicată cu elan şi pasiune, vor destrăma ignoranţa şi neputinţa ai căror prizonieri suntem din vremuri imemoriale.

79. REVELAȚIA SUPREMĂ

Realitatea Supremă e numită-n multe feluri,
De către mintea umană prin ale ei înțelesuri.
I se spune: Dumnezeu, Alah, Iahve, Creator,
Energie Infinită sau Sublimul Adevăr,

Neclintitul mișcător, Sursa Surselor A Toate,
Manifestă ca Iubire și Supremă Bunătate,
Ea se află peste Tot și-n Toate: văzute și percepute
De simțurile omenești, ca și cele nevăzute.

Puritate Absolută Ea-i la fel în părticele, precum în Totalitate,
Nici un fel de diferențe între-întreg și Unitate;
Ca-împărăție Cerească e la fel și pe Pământ
Și cuprinde-ntreaga lume în al Ei Sacru Veșmânt.

Drept urmare, e și-n noi - copii ai Săi socotiți,
Fără vreo discriminare - nicidecum dezmoșteniți;
Viața Viului din noi, fiind a Ei manifestare,
La-ndemână tuturora - de-nțeles prin integrare,

Ca prezență nelipsită înăuntru ființei noastre,
Ne îndeamnă prin Iubire și-nțelept ne sfătuiește.
Astfel ni se revelează, dorindu-ne fericiți,
Precum îi este ființarea în termeni desăvârșiți.

Problema, care se pune și se cere rezolvată
De fiecare ins în parte. Oare Vocea e ascultată?
Și sunt puse-n aplicare înțeleptele Ei sfaturi?
Din neștiință, ignoranță rătăcim de multe veacuri!

Consecințele se văd! Ce zici frate cititor? E minciună... adevăr?!
Privește-n tine și-n jur - mediul înconjurător!
Cinstit și obiectiv, cum vezi acest culturism?
Moral și spiritual trăim în primitivism!

Egoismul, lăcomia, ura, teama, viclenia,
Aroganța, nepăsarea îi confirmă nebunia!
Toată planeta-n pericol de știința necontrolată,
Industria chimică a năpăstuit natura - Viața zilnic afectată!

Sunt doar câteva exemple de-nțeles realitatea,
Lumea în care trăim, zi de zi - absurditatea.
În conflicte permanente și războaie sângeroase
Care demonstrează, faptic, neghiobia omenească.

Tot climatul de pe Terra - produs al minții umane!
Oamenii-s răspunzători și tot ei pot să destrame
Degradările comise - conștient, inconștient,
Ignoranța dizolvată în fiecare moment.

***

Se observă și s-ascultă tot ce mintea deversează,
Ca reacții și emoții, ce continuu degradează:
Ins și mediul ambiant - întreaga comunitate,
Fiindcă noi și-ntreaga gloată ne-ntâlnim în Unitate.

Prin „Cunoașterea de sine" vom goli vasul conștiinței
De reziduuri ancestrale - sursa-ntregii neputințe.
Și-n loc, un alt om apare, de Iubire transformat,
Cu influențe precise în tot mediul ambiant.

Asta, practic, revelează Realitatea Divină,
Existentă-n noi și Toate în Uniune deplină.
Lumea-ntreagă se transformă prin noi, ca Divinitate,
Când ne definim Iubire, prin efecte demonstrate.

Realitatea Supremă, Dumnezeu sau Neclintitul Mișcător a fost și este cuprins și exprimat prin multe cuvinte de către mintea omului, care rămâne totuși neputincioasă, atât ca înțelegere, cât și cuprindere. Ea este Sursă a Toate câte există în Imensa Necuprindere și se manifestă ca Iubire Absolută și Bunătate fără limite. Ca Puritate și Perfecțiune, Ea este la fel, atât la nivelul întregului cuprins, cât și a unităților sau particulelor care-i compun Nemărginirea.

Iar ca împărăție Cerească, Ea este la fel și pe planeta noastră, cuprinzând întreaga lume și viețuitoare laolaltă. În ceea ce privește pe noi oamenii, nu suntem altceva decât copiii Lui. Și Viața Viului, existentă în noi, în fiecare, este chiar El prin însușirile care-L caracterizează.

El nu ne-a părăsit niciodată și nici nu poate să o facă. Nu este posibilă separarea Tatălui de copiii Săi, fiindcă noi și El - Una Suntem. Și El tot timpul ne îndeamnă să facem ceea ce este necesar, pentru a trăi cu adevărat sentimentul de Fericire.

Problema care se pune fiecărui ins în parte şi care se cere rezolvată în mod individual este următoarea: Vocea Lui este oare ascultată? Şi dacă Da, este, îi dăm şi urmare dumnezeieştilor Lui îndemnuri?

Cu toţii cunoaştem că rasa umană rătăceşte de multe mii de ani, încercând să dezlege Marele Mister al Vieţii şi al înţeleptului Creator. Ce părere ai frate cititor despre acest culturism din punct de vedere moral şi spiritual?

Vezi cum natura fictivă a pământeanului cu egoismul lui sălbatic, aroganţa şi trufia îi conferă nu Inteligenţa, ci nebunia?! Oamenii de ştiinţă au pus la punct arme, care pot distruge într-un timp foarte scurt şi chiar de mai multe ori viaţa de pe Pământ! Industria chimică continuă să otrăvească aerul, apa şi solul. Stările conflictuale dintre oameni, naţiuni şi state ne stau în faţă şi ne îndeamnă să le privim şi să le apreciem, aşa cum sunt ele. Toate acestea fac ele cinste stăpânului incontestabil al acestei planete?

Întregul climat al relaţiilor inter-umane - la nivel economic, politic, social şi religios - este produsul categoric al minţii individului. Privind toate acestea, în ansamblul desfăşurării lor, găsim, cumva, vreo sclipire a înţelepciunii umane - calitate care, de fapt, se află la temelia Naturii noastre Divine?

Văzând întregul negativism din noi, de fiecare în parte, ca şi la nivelul planetei - nu este cazul să disperăm, nici să ne lamentăm sau, şi mai rău, să acceptăm, tratând faptul cu acea condamnabilă indiferenţă a acelui comod fatalism, îndrăgit de către neputincioşi.

Toate câte a făcut omul, în decursul trecutului zbuciumat al istoriei sale şi continuă să facă şi în prezent ca greşeli, păcate şi crude sălbăticii, pot fi corectate tot de către el şi într-un timp foarte scurt. În acest sens iată ce ne favorizează pe noi, cei care am intrat în noul mileniu.

În ultimul secol din mileniul al doilea au apărut pe planeta noastră mai mulţi mesageri ai Divinităţii, care au adus noi lămuriri, privind natura proprie a omului, ca şi noi posibilităţi de redresare morală şi spirituală. Acum ştim cu exactitate că mintea egocentrică a individului greşit educat, este prima şi unica problemă cu care ne confruntăm zilnic în relaţiile inter-umane. Cu o asemenea minte nu este nimic de făcut! Ea trebuie să dispară! Şi dispariţia ei necondiţionată, se realizează simplu de tot, fără să facem ceva în plus.

Cu ajutorul Atenţiei-Lumină doar întâmpinăm această minte, ori de câte ori ea se afirmă prin reacţii memoriale. Întâlnirea corectă o destramă pe loc. Iar în „golul psihic", astfel obţinut, noi suntem, practic, atraşi în interiorul nostru şi, ca simplă stare de „A Fi" sau Conştiinţă Pură, realizăm Unitatea întregii fiinţe (adică, corp, minte şi

Suflet - Unime). O asemenea experienţă ne uneşte cu Sublimul Adevăr şi trăim ipostaza de Dumnezeire, în care descoperim că suntem Iubire dezinteresată şi atotcuprinzătoare. Această revelaţie supremă destramă fictivul „egou" - în care mintea veche lipseşte cu desăvârşire.

Prin urmare, ieşirea din mintea veche şi Uniunea cu Viaţa în eterna Ei derulare, este practica ce destramă omul condiţionat de timp şi înlocuirea lui cu Omul-Iubire. O dată cu transformarea radicală a individului, prin mutaţii radicale vădite, la nivel moral şi spiritual, au loc schimbări asemănătoare şi în restul omenirii.

80. REVOLUŢIA SPIRITUALĂ

Revoluţia-i mişcarea a întregii Existenţe
Şi ea-ncepe cu ştiutul - dorinţa de-a şti mai multe;
Această primă tendinţă a pus capăt indolenţei
Şi a energiei sale statice - a neputinţei.

Acest prim eveniment, schimbă totul pentru tine,
Ca şi specia umană prin propria-i acţiune;
Tu devenind chiar „Acum", un dârz revoluţionar,
Conştient în tot ce faci, într-un context integral.

Câmpul în care trăim este, de fapt, Universul,
Ce nu-L putem evita! Să-i percepem, deci, tot sensul!
Ca să trăim experienţa a Acelui ce Suntem,
Obligatoriu se cere: Să fim şi să întâlnim pe Acela ce nu Suntem!

Astfel noi schimbăm pe loc, noul câmp contextual,
Fără alte complicaţii - în momentul actual!
Dar nu suntem obligaţi să creăm mereu opusul,
Totul devine mai simplu, când realizăm Consensul!

Numai simpla observare - că el undeva există,
Trăit, cândva, de noi toţi, într-o altă existenţă,
S-amplifică observarea şi îi dăm acurateţe,
Luciditate perfectă şi de-asemenea frecvenţă.

***

Şi văzând Ceea ce Este - cum totul se derulează,
Facem ce e necesar, trăind altă ipostază.
Şi aşa din clipă-n clipă - orizonturi noi deschise
Ne conduc spre Sursa Sacră prin înţelesuri precise.

Corpul Divin ne e Casa de unde cândva-am purces
Spre-mplinirea benevolă a unui Sacru Proces,
De constantă recreare a tot „Ceea ce-i creat",
Perfecțiunea urmărindu-și propriul drum mai elevat.

Revoluția la care ne referim nu are nici un fel de asemănare cu ceea ce istoria a înregistrat pe plan politic, economic și social sub această denumire. Așadar, aici nu este vorba de ură și violență și nici de schimbarea unei forme cu alta, în care individul a fost scos dintr-un tipar și vârât în altul la fel de relativ și limitat.

În această temă ne referim la un individ care, ajuns la o răscruce de drum, începe să-și pună sieși întrebări asupra Vieții, ca și a modului său de funcționare. Nemulțumit de ceea ce descoperă, începe să se documenteze asupra Vieții spirituale. Acest bun început, pune capăt atât indolenței, cât și inerției cu care întâmpină Viața sa cotidiană.

Îndată ce trinitatea ființei - funcționară haotic mai înainte - devine Unime, în care Sufletul ia comanda întregii făpturi, practicantul devine un dârz, activ și pasionat revoluționar în dimensiunea împlinirilor spirituale. Tot ceea ce gândește, exprimă și face îmbracă forme tot mai elevate de experiență, trăind efectiv dincolo de dimensiunea efemerului.

Pentru a putea întâlni pe Acela ce Este, adică Natura Divină, pornește de fiecare dată, de la Ceea ce Nu Este de fapt, adică de la starea iluziilor în care și-a petrecut viața multă vreme. Și de unde până acum - el, ca să-și afle fericirea, pornea activitatea cu verbul a face și a avea, pentru ca să fie fericit, de data asta lucrurile se inversează.

Experimentul începe cu - a fi fericit. Numai pornind din această ipostază - ca om necondiționat, complet liber și independent - știm ceea ce este de făcut, pentru a avea ceea ce este absolut necesar îndeplinirii respective (fericirea).

Această nouă viziune de întâmpinare a Vieții justifică, în mod evident și cuprinzător, calitatea de revoluționar a trăitorului. Prin urmare, pornind de fiecare dată din ipostaza lui Ceea ce Este, (adică „A Fi") se înfăptuiește ceea ce este imperios necesar, în contactul direct cu tot ce oferă clipele în eterna lor mobilitate. Un asemenea trăitor și-a descoperit calea directă și cea mai rapidă, care-l va aduce, în scurt timp, în Corpul Tatălui Ceresc - adevăratul său Cămin și al nostru al tuturora.

De asemenea, să mai subliniem că, numai și numai din starea de „A Fi", practicantul creează și recreează forme și atitudini tot mai subtile, mai elevate pe calea fără de sfârșit a Perfecțiunii.

81. SCOPUL ILUZIONĂRII

Ca să ne-ntâlnim cu noi - ființa noastră cea reală,
Unde noi și Dumnezeu în Uniune sacrală,
Ne creăm și recreăm pe clipe-n desfășurare,
Punând lumii noi temeiuri ca Iubire sfințitoare.

O asemenea-ntâlnire impune o strategie:
Să vedem ce noi Nu Suntem - haos și dizarmonie,
Făptură egocentristă, lacomă, închipuită,
Mai tot timpul tulburată, de dorințe năpădită.

Numai desprinși de-acest „sine" - iluzia turbulentă,
Spontan vom descoperi, Realitatea prezentă,
Pe momente trăitoare, în perfectă armonie,
Bunătate, Frumusețe și-o imensă Bucurie.

***

La fel de folositoare - Iluzia separării de Divinul Creator.
Văzând-o așa cum este - drept aspect amăgitor,
Instantaneu ne desprindem, fără efort, siluire
Și-ntâlnim Eternitatea în perfectă contopire.

Iluziile necesare doar ca simple instrumente,
De-a depăși irealul și fictivele aspecte
Și-a întâlni ce e Real, proaspăt, viu, înnoitor,
Un întreg nemijlocit, prosper și înălțător.

***

Iată și-un avertisment de imensă importanță:
Nu vă lăsați amăgiți - dominați de ignoranță;
Iluzia socotită Adevăr, Realitate, care, practic, vă domină
Prin orbire, surditate, ca rătăcire deplină.

Iarăși de luat aminte în acest experiment:
Noi, ca-întreg - Una cu Tatăl, astfel de eveniment,
N-are cum se derula - drept proces de împlinire.
În această ipostază fiind doar simplă Neclintire!

Numai văzând Ce Nu Suntem - realizăm Cine Suntem,
Omul cel realizat în continuă schimbare cu-mpliniri revelatoare
În proces evolutiv de revenire la Sursă,
Trupul cel Dumnezeiesc, adică la noi Acasă.

În final, de reținut, că diversele iluzii sunt real folositoare,
Numai ca simple-amintiri Vieții în desfășurare.
Sunt ce Nu Sunt - e formula totdeauna consacrată,
De întâmpinat corect Viața cea adevărată.

Întâlnirea cu noi înșine în contextul Unității trinitare și în contopire cu Divinul Creator, noi ne creăm și recreăm pe clipe în perpetuă desfășurare. În acest scop, vom recurge, de fiecare dată, la o anumită strategie, fără de care orice rezultat este pus sub semnul întrebării. Așadar, nimic nu se anticipează ca scop, interes, ideal, drept rezultat de atins. Toate acestea nu sunt altceva decât proiecții mintale, azvârlite înspre un viitor incert, nesigur. Cu ele, de fapt, rămânem închiși în găoacea limitată și obscură a „ego"-ului.

În mod natural, logic, perfect rațional, conștientizăm starea de fapt în care ne aflăm în acea clipă ca „sine personal", aflat în acțiune. De pildă, în oglinda conștiinței se ivesc: dorințe, sentimente, ambiție, lăcomie, ură, aroganță etc, adică o stare de haos, care tulbură viziunea clară a Existenței.

Întâlnindu-ne cu toate aceste apariții cu ajutorul Atenției lucide, vigilente și dezinteresate, ele dispar instantaneu, nefiind decât umbre sau imagini ale trecutului și nu realități consistente. Iar în „golul psihologic", survenit în chip natural, întâlnim Realitatea ființei noastre, care se manifestă ca Iubire, Frumusețe și o imensă Bucurie.

Prin urmare, starea iluzionistă, apreciată ca mișcare haotică a minții condiționate, care se separă de Divinitatea existentă în noi, își are rostul său. Toată importanța experimentului constă în întâlnirea corectă cu această ficțiune. Depășirea deci, a irealului ne-a oferit - fără efort, siluire, imaginare sau așteptare - Realitatea existentă în noi, cu ajutorul căreia întâmpinăm Viața în eterna Ei desfășurare.

Să ne aducem mereu aminte, în orice împrejurare de Viață ne-am afla - că practicarea „Cunoașterii de sine" începe întotdeauna de la ceea ce se întâmplă în clipa respectivă - care ne afectează psihologic. Intrarea grabnică, instantanee înăuntrul ființei ne asigură, încă de la început, armonia interioară, independența totală și Uniunea cu Sublima Realitate. Această spontană interiorizare ne oferă totala stăpânire a „ego"-ului, care încearcă să ne deruteze, evaluând iluzia ca Realitate și Realitatea ca banală iluzie.

Starea momentană de Neclintire din profunzimea ființei, ne oferă atât viziunea Infinitului, cât și Măreția Lui cu care ne contopim ca împletire a destinului de revenire la Sursa, de unde au purces toate câte există în întregul Univers.

În sfârșit, să mai reținem că iluziile pot fi folosite și ca simple amintiri, pentru a realiza în mod autentic pe Acela Ce Suntem, văzând, mai întâi, pe Cel ce Nu suntem, adică ficțiunea sau „ego"-ul.

82. SINGURĂTATEA

Starea de Singurătate o întâlnim doar ca fragment,
Structură deficitară de ins - „egou" impotent,
Incapabil să-ntâlnească Viața în al Ei cuprins,
Un întreg în Uniune și la Infinit extins.

Ea e, practic, susținută de lumea exterioară,
Corpul fiind considerat, în a lui desfășurare,
Ca certă realitate, într-o lume neînțeleasă.
De-aici și denaturarea, firea continuu fricoasă.

Dacă intrăm înăuntru, ne aflăm integritatea:
Corpul - mintea - laolaltă cu Suflet - Realitatea,
Ne-ntâlnim cu Creatorul - Tatăl nostru cel Ceresc
Și viețuim împreună cu-ntregul trup pământesc.

De-acum, nu mai suntem singuri și formăm o Unitate,
La fel cu toți pământenii, precum și cu celelalte;
Tot ce-i viu - viețuitoare, plante, lumea animală,
Fiindcă-n Toate și în Tot e-aceeași Sursă Sacrală.

Într-un astfel de context, nicicând nu-i singurătate,
Necum plictiseală, teamă - ci pururi securitate,
Condiție inerentă de-mplinire neîngrădită
Pe drumul evolutiv către Sursa mult râvnită.

Dorul zilnic ne frământă de întoarcere Acasă,
Când trăim ca Uniune într-o viață-armonioasă
Așa-mplinim datoria - scopul legat de Pământ:
De-a destrăma tot trecutul - cu întregul său veșmânt.

Om complet și vigilent - permanență trăitoare,
Ne realizăm constant țelurile sfințitoare
Numai în Comuniune cu Dumnezeu și-a Lui Toate,
Câte sunt în Univers și-mpreună adunate.

Starea de singurătate asociată cu plictiseala, tristețea, amărăciunea, neastâmpărul, chiar disperarea, nu o întâlnim decât în ipostaza de fragment, ca „sine personal" sau „egou" fictiv și impotent. Acesta este omul obișnuit din noi, care funcționează dispersat, potrivit tiparelor educaționale oferite de către mediul familial, social și religios în care am fost crescut.

Această incertitudine vine de la faptul că ne apropiem trupul și mintea ca Realitate a ființei noastre, în relație cu alți semeni, la fel de dezorientați ca și noi. Influența este reciprocă. Teama și nesiguranța noastră impresionează restul comunității și, la rândul nostru, suntem influențați cu efecte negative asemănătoare. Or, corpul și mintea nu sunt altceva decât parteneri sau asociați în această întrupare a Naturii noastre Divine, care este Sufletul - Scânteie de origine divină nepieritoare, fără început și fără sfârșit.

Acum, am aflat de ce noi, ca făptură întrupată suntem o treime - corp, minte și Suflet - și că numai funcționând ca un întreg, putem înțelege și trăi cu adevărat în Uniune cu mișcarea neîncetată a Vieții. Funcționând, așadar, ca Unime, intrând în interiorul ființei noastre ne întâlnim în mod real cu Tatăl nostru Ceresc.

În această fericită îmbinare nu mai suntem singuri, ci o perfectă Unitate cu toți frații asemenea nouă, ca și cu toate celelalte viețuitoare - plante, lumea animală. Și lucrurile se petrec în acest fel, deoarece Sursa Creatoare din care provenim este prezentă peste Tot și în Toate. În acest context nu mai poate fi nici plictiseală, nici teamă, ci un permanent îndemn înnoitor, de la o clipă la alta, pe seama evoluției, ce urmărește întoarcerea la Sursa Surselor din care toate provin.

Roadele „Cunoașterii directe" nu vor întârzia să se concretizeze, atât asupra comportării practicantului respectiv, cât și asupra mediului înconjurător.

83. SUCCESUL ȘI INSUCCESUL

Succesul sau reușita rezultat apreciat:
Bunuri, glorie, renume, pe orgolii rezemat,
Asta caută tot omul prin dorințe permanente;
E o goană fără preget de „ego"-uri ignorante,

Care-apreciază Viața pe-nsumări amăgitoare,
Plăcutul și neplăcutul, luate în considerare;
Trăind la acest nivel, totul este trecător,
Precum șubred e suportul de „sine" ca-nsoțitor.

**Insuccesul evitat prin eforturi disperate,
Cu efecte pe potrivă; mintea, firea afectate.
Și el este relativ. Insuccesul de moment
După trecere de timp - cotat succes evident.**

**Aceste evaluări pe plan fizic și lumesc,
Sunt și rămân trecătoare care, practic, amăgesc
Oamenii ce se frământă, legați de acest Pământ,
Uitând, că-ntr-o bună zi, îi așteaptă un mormânt.**

**Succesul și insuccesul, unde-anume se găsesc
Și cum ne influențează cu fondul lor nefiresc?!
În noi toți stă Universul cu întregul conținut,
Avem totul la-ndemână. Nu-i ceva de cucerit!**

**Când există-n noi de toate - avute din veșnicie,
N-avem ceva de pierdut sau câștig, drept veresie,
Cuprinse drept conținut prin eforturi personale!
În acea dimensiune, toate astea-s vorbe goale.**

La nivel de Om-întreg - cuprins în Eternitate,
Succesul și insuccesul - absolut inexistente.
Bucuria de „A Fi" și Iubirea creatoare
Înscriu Sacra Fericire, pururea însoțitoare.

Succesul sau reușita este un rezultat concretizat în acumulări de bunuri materiale ca avere, poziție socială, drept importanță și putere, diverse titluri, glorie, renume - strâns legate de această lume, prin natura ei schimbătoare de la un moment la altul și, în final, o certă dispariție în bezna uitării istorice.

Omul obișnuit asta caută, impulsionat de dorințe permanente, care-l caracterizează ca „sine personal" egocentric, în mod frecvent îngrijorat de a nu-și pierde aroganta însemnătate psiho-somatică. Insuccesul se află la capătul opus al aceluiași fond imaginativ și solicită din partea insului respectiv, multă grijă și chiar eforturi disperate de evitarea lui, care adesea îl afectează atât mintal, cât și la nivel somatic - privind sănătatea trupului. Succesul, ca și insuccesul fac parte din dimensiunea relativului, unde sentimentele de plăcere și neplăcere sunt luate în considerare pe fondul efectelor lor amăgitoare, nesigure și trecătoare. Așadar, mintea și corpul sunt adânc implicate în urmărirea celor două aspecte ale vieții cotidiene.

Însă Sufletul - al treilea element al structurii omului întrupat - este el în vreun fel afectat de către cele două alternative? De sigur că Nu este! El, ca Particulă din Dumnezeire este Iubire, Frumusețe și înțelepciune perfectă și nu are nevoie de nimic, deoarece în El se reflectă bogăția întregului Univers.

Prin urmare, când treimea din noi devine Unime, privim toate câte ni le scoate Viața în cale, cu aceeași Bucurie, fie că este vorba de succes sau insucces. Ambele ipostaze reprezintă adevărate teste, care ne confirmă gradul de maturitate al evoluției noastre morale și spirituale.

În concluzie, în Bucuria împlinită prin „A Fi - Acum și Aici", noi ne manifestăm Iubirea Absolută care, prin forța Ei creatoare, ne scoate din relativitatea lumescului, unindu-ne cu Sublimul Creator. Este ceea ce am putea numi Experiența Dumnezeirii, realizată de către un Suflet întrupat.

84. SUNTEM LA O RĂSPÂNTIE

Iată-ne veniți pe Terra la o nouă întrupare,
Noi am decis coborârea în scop de evoluare;
Ca un ghimpe sau o vrajă, Ea ne-ndeamnă, sfătuiește
Să golim, să dizolvăm tot ce nu ne folosește.

În drumul spre Veșnicie, în continuă schimbare,
Spre mai bun, mai înțelept - atitudini sfințitoare;
Încă de la început, se impun educatorii,
Părinți, dascăli și duhovnici - ei fiind și judecătorii,

Care ne sancționează, când devenim refractari,
La cele din mintea lor, date nouă ca-ndrumare;
Tot ce ei ne sfătuiesc, sunt doar simple repetări,
Prin generații transmise, ca vădite-acumulări.

Multe legende și mituri, prezentate ca reale,
Și odraslele firave le repetă, drept formule ideale;
Mai târziu, desprinși de dascăli, devin chiar independenți,
Văzând în ce li s-a spus - chiar multe inadvertențe.

Consultă biblioteci, și-ascultă predicatori
Cu opinii diferite în sectante abordări.
Acum suntem în derută. Între ce-am aflat odată
Și ce ni se spune-acum - contradicție flagrantă!

***

Care-i calea de urmat de-a afla Realitatea,
Adevărul-Absolut - Una cu Divinitatea?
Practic, întâlnim „Ce Este" - reacția noastră mintală,
Ordonată de ce știm, de ce-au spus alții - o zvâcnire ideală!

Simplitatea întâlnirii, fără nici o așteptare,
Cu Atenția lucidă și atotcuprinzătoare,
O dezagregă spontan. Iar în „golul" ce rămâne,
Suntem starea de „A Fi", în perfectă Uniune,

În Sublima Energie - numită Dumnezeire.
Noi în Ea și Ea în noi - o reală Contopire!
O asemenea trăire n-o vom uita niciodată.
Cât mai des s-o retrăim, ca făptură recreată.

Am coborât la reîncarnare din dimensiunile mai subtile ale Existenței, la alegerea noastră, cu un scop bine definit - de evoluare. Acolo fiind, ne-am dat seama că în jurul Particulei Divine - care ne caracterizează propria natură - se află o seamă de reziduuri, care incomodează perfecta funcționalitate, ce vizează întoarcerea la Sursa Veșniciei.

La scurtă vreme - după ce ne-am fixat în noua locuință, adică trupul carnal - începe educația, realizată de către părinți, educatori, profesori, duhovnici. Fiecare dintre aceștia devin și judecătorii noștri care, în funcție de modul cum le împlinim sfaturile, ne sancționează sau apreciază.

Întreaga lor știință nu este altceva decât o repetare mintală, obsesivă - privind cunoștințe, informații și practici sau metode primite, la rândul lor, de la generațiile anterioare. În întregul conglomerat educațional se află multe legende și mituri, repetate insistent, după cum au fost însușite.

Mai târziu, după trecere de ani - desprinși de-acum de aceia care ne-au împuiat mintea cu știutul lor repetitiv - devenim oarecum independenți. Apoi, în continuare consultăm biblioteci, citim diferite publicații, ascultăm diverși predicatori și maeștri. Și nu fără surprindere, descoperim multe contradicții între ceea ce posedăm, ca înregistrări în biblioteca noastră memorială și noile teorii susținute de alții.

Iată-ne deci, acum, în totală derută psihologică, realizată pe fondul unor contradicții flagrante, între ceea ce știm noi și ceea ce susțin alții.

Mai conștientizăm că, repetând mereu ceea ce am învățat, ne-am transformat mintea într-un veritabil robot care, în fața provocărilor

Vieţii, răspunde mecanic, prin reacţii memoriale. În felul acesta, noi nu suntem stăpânul minţii noastre, ci ea ne domină în mod categoric. Iar contradicţiile şi stările conflictuale sunt inevitabile, atunci când ne întâlnim cu semeni de ai noştri, care au avut parte de o altă educaţie şi alt crez religios decât am avut noi.

Or, dacă vreuna din părţi ar poseda Adevărul Absolut şi i-ar demonstra părţii adverse, prin puţine cuvinte, această Realitate, orice tipare convenţionale s-ar risipi şi buna-înţelegere, cu efectele ei benefice, s-ar risipi peste tot în lumea întreagă. Din păcate, lucrurile nu se derulează deloc aşa! întreaga rasă umană este divizată pe concepte distincte de viaţă, în care credinţele religioase, ierarhic organizate şi fondate pe interese meschine omeneşti îşi asumă întreaga responsabilitate.

Cu ajutorul minţii - fie ea chiar multicunoscătoare - nu poate fi întâlnit şi nici înţeles Sublimul Adevăr sau Marele Necunoscut. Numai când această minte tace smerită, deoarece singură şi-a înţeles neputinţa, în pacea sau liniştea profundă care survine în mod firesc, Scânteia Divină, existentă în fiecare făptură umană, preia conducerea fiinţei noastre şi, în perfectă Uniune cu Bunul Dumnezeu, ne dezvăluie Marele Mister al Vieţii. În această fericită conjunctură suntem şi ne manifestăm Iubire atotcuprinzătoare.

Trăind cât mai multe asemenea clipe, vom demola omul vechi, prizonier al tiparelor mintal-emoţionale, locul său fiind preluat de către Omul nou, condus de către Suflet - ca izvor permanent de Dragoste, Frumuseţe, Bunătate, Independenţă şi Bucurie fără margini.

85. SUNTEM CU TOŢII UNA!

Multe cărţi s-au scris în lume despre etică, morală,
Despre ce e Dumnezeu şi Viaţa cea reală.
Tot Pământul invadat de experţi predicatori,
Care prin ei se pretind, ca vestiţi îndrumători.

În ambele exprimări e şi multă amăgire,
Scriitori, predicatori - urmărind a lor plinire,
Îşi arogă importanţă şi interese meschine,
Speculând fără ruşine, fiinţe tinere naive.

Problema care se pune şi-ncercăm s-o rezolvăm,
Privind cărţi, predicatori - din câte citim şi-aflăm,
Ce-i adevăr şi minciună în ambele exprimări,
Este ideea precisă a realei integrări!

Suntem noi cu toţii Una? Mai întâi, noi, trinitate
Funcţionăm ca un Tot - o perfectă Unitate?
În acest context sublim - Una suntem laolaltă
Cu Dumnezeu, Universul, deci, cu toate deodată!

În vorbire, ca şi-n scris nu se ivesc contradicţii
Faţă de esenţa temei - bazată pe supoziţii,
Netrăite de-autori sau acei predicatori,
Când expunerea demască starea de compilatori!?

Tot ce scriem, exprimăm în mod constant,
Se reflectă şi în viaţă, ca un Tot îngemănat!
Mai mult chiar, în exprimare, trăitorul când vorbeşte
Spusele, ca şi trăirea, realmente-l definesc!

Dumnezeu mereu e-n noi! Nici nu poate fi altfel!
Şi ne-ndrumă părinteşte, insistând să fim cu El.
Ne vrea să venim Acasă - împărăţia Cerească,
Detaşaţi de ce-i lumesc - firea noastră păcătoasă.

Rătăcim de multă vreme, în fapt, uitând Cine Suntem,
De iluzii copleşiţi, dureri şi-amărăciuni culegem!
Prin ce-am scris şi vă vorbesc - orizonturi largi deschise.
De-acum, doar de voi depinde, de însămânţări precise,

Şi de pus în aplicare, prin însumări de momente,
Întâlnindu-vă cu Viaţa pe clipe independente,
Noi şi proaspete încontinuu - voi, ca minte înnoitoare,
Într-o eternă mişcare, proaspătă şi creatoare.

Lumea întreagă este plină de biblioteci întregi, în care se află un număr impresionant de cărţi scrise despre etică, morală, despre Dumnezeu şi Viaţa cea reală. Deosebit de această impresionantă literatură, întreaga suprafaţă a planetei este invadată, realmente de către numeroşi maeştri, predicatori, şi alţi experţi, care îşi arogă importanţă de vestiţi îndrumători spirituali.

Şi într-un caz, ca şi în celălalt se află o doză însemnată de amăgire. Atât scriitorii şi cărţile lor, cât şi predicatorii, în marea majoritate a cazurilor îşi urmăresc interesele lor meschine, speculând fără ruşine marea masă a populaţiei neştiutoare şi adesea mult prea uşor manevrabilă.

Tema, având un caracter general, îndeamnă pe fiecare ins în parte, să încerce propria investigare, pentru aflarea Adevăratei sale Naturi de făptură întrupată.

Aşadar, prima întrebare pe care ne-o punem nouă înşine este: Sunt eu un om întreg şi funcţionez ca un Tot unitar? Fiinţa noastră se manifestă sub trei aspecte şi anume: corp, minte şi Suflet. Atunci când toate aceste componente devin Unime, condusă de Suflet, noi trăim eminamente, experienţa de Dumnezeire întrupată. Practic, la acest mod de funcţionare aspiră – conştient sau inconştient – fiecare făptură umană.

Din această magnifică ipostază se realizează concomitent, Unimea cu întregul Univers şi de asemenea cu Tatăl Ceresc. Totul se înfăptuieşte deci în mod instantaneu.

Dacă acest Adevăr nu este cuprins şi explicat amănunţit în cărţile scrise şi nu este rostit de către predicatori şi demonstrat ca atare, prin propria lor experienţă, înseamnă că ne aflăm în prezenţa unor impostori şi nu ai unor veritabili trăitori ai Adevărului Absolut. Căci ceea ce scriem şi exprimăm ar trebui să se reflecteze, în chip corespunzător, şi în existenţa noastră de zi cu zi.

Să mai precizăm, de asemenea, că Dumnezeu se află în mod permanent în noi toţi şi de-o potrivă. Şi nici nu poate fi altfel, deoarece grija Lui este aceeaşi de a ne îndemna şi ajuta ca să revenim Acasă, adică în interiorul Corpului Divin.

Rasa umană rătăceşte de prea multă vreme, dominată de lumea iluziilor, care i-au adus şi continuă să-i aducă multă amărăciune, tristeţe şi inerentele suferinţe psiho-somatice.

Tot ceea ce am scris până acum, privitor la „Cunoaşterea directă" a fost trecut prin filtrul propriei trăiri. Şi susţin cu fermitate că orice făptură umană – indiferent de gradul de pregătire intelectuală – dispune de capacitatea de a pune în aplicare minunata simplitate, care-i oferă întâlnirea cu flacăra Iubirii dezinteresate – comună tuturora.

86. SUPERIORITATEA

În lumea ce o străbatem – lumea relativităţii – legată de-acest Pământ
Avem unele-nsuşiri, minunate calităţi, un mai bun deznodământ,
De a rezolva probleme, circumstanţe negative şi-ncâlcite;
Ele ne sunt necesare, chiar de Viaţă fiind cerute.

Aici, această dotare ne ajută prin curaj şi insistenţă,
Să depăşim greutăţi, ce Viaţa le oferă, ca firească existenţă.

Partea deci, superioară socotită-n acest fel,
Din integritatea fiinţei, e cotată drept model.

Dar, ea este ficţiune – noi, omul adevărat – un întreg, ca Unitate
Nu vom folosi curajul venind din anume parte,
Nici lui Dumnezeu nu-i cerem un atare ajutor. Noi fiind chiar
al Său aspect,
Suntem Acela ce cheamă, ca şi Cel chemat direct.

Noi suntem Acel ce schimbă şi, la fel, şi Cel schimbat,
Tot aşa, Cel ce creează, ca şi Cel ce e creat.
La fel e şi Dumnezeu – noi ale Lui creaturi
După chip şi-asemănare. Nicidecum deosebiri!

Noi în El şi El în noi. Cu noi, precum şi în noi în continuă mişcare,
Fiinţa Lui se află-n noi, ca-n toate câte există;
Nici o făptură umană nu e altfel decât alta,
Superioritatea-n sine – o iluzie deşartă.

Unirea cu Dumnezeu – perfectă egalitate – Trăit ca experienţă
doar într-un fel împlinit,
Când ne vedem separaţi – desprinşi de El socotit;
în acest context, numit iluzionare şi văzută ca atare,
Iluzia îndată piere! Noi, extinşi la Infinit, realizăm integrarea.

***

Aşadar, egalitatea cu El şi oricine şi orice din întregul Necuprins,
O realizăm spontan, văzând inegalitatea, ce dispare-n mod precis.
„Golul psihic", ce survine, reprezintă însăşi poarta de-acces în
Eternitate,
Unde toate se-ntâlnesc şi contopesc în Sublima Unitate.

Să nu rămânem la vorbe – puse-n practică de-ndată,
Înţelepciunea trăită - şi de nimeni contestată – este ştiinţă aplicată
Ştiutul, ca importanţă, e schilod şi vanitos,
Să-i vedem deşertăciunea – drept „egou" mic, nemintos.

Demascarea-l dezagregă, doar prin conştientizare,
Starea pură de „A Fi" – fără nici o aşteptare.
Astfel părăsim finitul şi-ntâlnim Imensitatea,
Unde Creator – Creaţii formează o Unitate.

În lumea pe care o străbatem ca ființe întrupate pe această planetă - caracteristică prin natura relativității sale - dispunem de anumite însușiri, ce ne ajută să rezolvăm probleme, legate de Viața noastră cotidiană. Pe acest plan, deci, dotarea noastră intelectuală își găsește utilitatea, în măsura în care curajul și insistența intervin cu eficiență. Și pe măsura în care vom rezolva cât mai multe probleme cu ajutorul minții, ea va căpăta o tot mai mare importanță psihologică. Dar această minte nu reprezintă decât o treime din întregul ființei noastre și, ca atare, superioritatea cu care o înzestrăm nu poate fi decât relativă, adică o iluzie.

Noi, omul adevărat, suntem o trinitate formată din corp, minte și Suflet, care funcționează ca Unime. Primele două componente (corp și minte) fac parte din Universul fizic, fiind așadar, nesigure și trecătoare. În schimb, Sufletul reprezintă Natura noastră Divină independentă, veșnic trăitoare, manifestă ca Iubire creatoare.

Funcționând ca Unime, noi suntem atât Creator, cât și „ceea ce este creat". Deoarece am fost creați după chipul și asemănarea cu Dumnezeu, între noi oamenii nu există nici un fel de deosebire. Noi, fiind în El și El fiind în noi într-o eternă mișcare de neîncetată perfecționare. Ființa Lui se află peste Tot și în Toate câte există în întregul Univers. Nici o făptură umană nu este altfel decât toate celelalte. În acest fel, ideea de superioritate apare ca certă ficțiune.

Uniunea cu Dumnezeu și perfecta egalitate cu El nu poate fi experimentată decât într-un singur fel și anume: Când ne vedem ca fiind separați, adică desprinși de El ca ceva mai puțin și neînsemnat. În acest context, numit iluzionare - noi, ca întreg funcțional, văzând Iluzia ca Iluzie, aceasta dispare instantaneu. Iar în „golul psihologic" astfel obținut noi ne extindem la Infinit, devenind întregul Necuprins.

Prin urmare, egalitatea cu Dumnezeu, ca și cu oricine și orice, din Imensul atotcuprinzător se realizează spontan, văzând inegalitatea, care dispare fulgerător. Iar „golul psihic", de care aminteam anterior, reprezintă poarta de acces în Eternitate, unde, de fapt, toate se întâlnesc și formează la un loc, Sublima Uniune.

După această succintă expunere, să nu ne mulțumim doar cu simpla informare, ci să trecem imediat la punerea în aplicare, cunoscând că înțelepciunea este știință aplicată.

Știutul care își arogă importanță sau superioritate este și rămâne material șubred, nesigur și neputincios, pe baza căruia mintea își clădește fictivul „sine personal" sau „egou".

În sfârșit, să mai reținem că simpla conștientizare a acestei ficțiuni, determină dezagregarea spontană a acesteia, când, realmente, părăsim

finitul și întâlnim Imensitatea, unde Creator și Creatură sunt în perfectă Uniune.

87. SUPERIORITATEA ȘI CONDAMAREA

Ce mister sau ce blestem ne-ndeamnă s-apreciem
Că am fi mai buni, mai drepți și ne autoevaluăm,
În raport cu restul lumii - oameni asemănători,
Și astfel să judecăm, să condamnăm, devenind judecători!?

Știința, tehnica, tradiții - însumate drept cultură
Sunt factorii de temelie, ce-nscriu propria măsură,
Creând seaca amăgire și-nfumurata trufie
Că am fi ajuns pe culmi - în fapt - crasă inepție!

Un alt factor, ca suport, la aceeași rătăcire,
Sunt diversele credințe, cu-nscrisuri de amăgire,
Fiecare susținându-și, că ar fi cea înțeleaptă,
În raport cu celelalte, pe cărarea sfântă, dreaptă.

***

Și-acum justa întrebare: Cum, practic, realizăm
Trăirea cu Adevărul, cum cu-întregul ne cuplăm,
Devenind Una cu Totul - Energie sfințitoare
Care schimbă-întreg climatul - proasta condiționare?

N-avem ceva de făcut, ca efort sau siluire,
Folosind a noastră minte și a ei închipuire!
Simpla conștientizare a reacțiilor minții,
Drept grandoare-condamnare, dă integritatea ființei!

Ce-i văzut, îndată piere și-n „gol" Iubirea apare,
Care curăță, transformă nemintoasa comportare;
Smerenia este cheia ce ne rupe de lumesc
Și-ntâlnim Eternitatea, în mod simplu și firesc!

Astfel împlinim destinul de făpturi eliberate
De iluziile Vieții, de ignoranți acceptate,
Ce ne țin prizonieri din vremi imemoriale,
Drept „ego"-uri mărginite și comportări ireale.

Să încercăm rezolvarea acestei teme punându-ne nouă înşine, în taină, aceleaşi întrebări pe care ni le pune autorul. Şi tot prin noi, fără să apelăm la altcineva, să găsim răspunsul potrivit, întrucât în noi toţi există unul şi acelaşi maestru - Spiritul nostru care nici nu ne înşeală şi nici nu ne speculează în vreun fel sau altul, după cum se întâmplă în lumea exterioară.

Aşadar, ce mister sau blestem ne îndeamnă să ne supraevaluăm, în raport cu semenii noştri pe care, în final, îi condamnăm? Ştiutul, fundamentat pe diferite legende şi mituri, alcătuieşte şi dimensionează actuala cultură, pe baza căreia insul - puţin evoluat moral şi spiritual - îşi asumă înfumurarea aroganţei şi trufiei.

Un alt factor aflat la temelia aceleiaşi crase rătăciri îl constituie fenomenul religios, reprezentat prin diverse credinţe, fiecare susţinând că ar deţine adevăratele taine ale Vieţii, ca şi a creaţiei în general. Acest sever exclusivism al relaţiilor inter-umane îşi găseşte cu prisosinţă justificarea în climatul haotic, existent pe întreaga suprafaţă a planetei. Dar, suntem noi oare în măsură să privim în mod cinstit, obiectiv, în noi înşine, ca şi în jurul nostru, efectele civilizaţiei, ca şi ale religiei din sânul căreia, eventual, facem parte?

Dacă atingem o asemenea performanţă - accesibilă oricui - nu mai este cazul să fim sau să nu fim de acord, căci descoperirea ne aparţine. Meritul autorului a constat doar în faptul de-a ne fi îndemnat să observăm şi să cântărim efectele, determinate cauzal de către suportul acumulărilor memoriale.

Întrucât în „Cunoaşterea de sine" ducem totdeauna lucrurile până la capăt, iată şi inevitabila întrebare, care, prin însăşi natura ei, ne obligă să descoperim prin noi înşine perfecta funcţionare. Practic, în ce fel realizăm trăirea Adevărului Absolut cu care, de fapt, ne cuplăm, devenind un întreg - funcţionând ca Energie sfinţitoare - singura în măsură să demoleze deficitara condiţionare? Nu este nimic de făcut, ca efort sau siluire, folosind în acest scop mintea cu nelipsita ei închipuire.

Cu ajutorul Atenţiei lucide, globale şi dezinteresate întâmpinăm, în mod simplu, reacţiile minţii: gânduri, imagini, dorinţe, temeri etc. Şi atâta numai! întâmpinarea spontană a acestor reacţii face ca ele să dispară - pur şi simplu - prin iluminarea lor de către razele Atenţiei. Totul se împlineşte atât de uşor, întrucât reacţiile minţii sunt simple umbre sau rămăşiţe, ca imagini ale trecutului şi nu realităţi consistente.

O dată cu dispariţia lor, ni se revelează prin Ea însăşi, Esenţa noastră Divină - manifestă Iubire necondiţionată. Prezenţa Ei înseamnă transcendenţa întregii noastre fiinţe din lumea finită în dimensiunea Infinitului, în care are loc cuplarea cu Sublima Eternitate. Asemenea

clipe de trăire autentică, ne vor aduce, cândva, fenomenul surpriză Eliberarea sau Iluminarea. În urma acestui fericit eveniment, centura egoistă se sparge şi „ego"-ul îşi pierde autoritatea decizională, sub a cărui influenţă ne-am aflat un şir imens de încarnări.

88. SUPERIORITATEA ŞI INFERIORITATEA

În fapt, două atitudini de gândire stabilite,
Memoria drept suport de-aprecieri diferite:
Cel superior se crede mai isteţ, mai informat,
Mai descurcăreţ în toate, pe plan fizic, mai bogat.

Aflat pe post de comandă, propulsat de-mprejurări
Sau pe suporturi concrete - după juste estimări,
El se crede - cu sau fără a lui vrere - mai mult decât se cuvine.
Subiectivism vremelnic, dominând întregul „sine".

Şi pe plan spiritual aflăm aceeaşi momeală,
Ierarhia din religii dă trufaşa păcăleală;
Cel din vârful piramidei - har, sfinţenie mai multă,
Apoi, restul pe nivele în ordine absolută,

Fiecare pe potrivă, susţinându-şi măreţia,
Darurile oferite în raport cu ierarhia;
Aprecierea de „sine", prin ea însăşi, degradare,
Cu urmări sau consecinţe, absolut înşelătoare.

Insul zis-inferior - socotit de el şi alţii - de mai mică-nsemnătate
E modest în tot ce spune şi ce face - pe imagini deformate;
El priveşte restul lumii - în diverse-mprejurări - cu totul exagerat
Sfinţi şi înţelepţi văzuţi pe cei cu el în contact.

***

Şi-ntr-un caz, ca şi în altul, nu-i decât o amăgire,
Estimări de minţi naive, dup-a lor închipuire.
Fiindcă tot ce-i în afară - lumea cea exterioară,
Ca şi îmbuibarea minţii - e stare imaginară.

Unica Realitate din Imensul Necuprins,
Nu e decât Dumnezeu - existent în orice ins.
El şi Fiii sunt la fel - perfectă egalitate,
Sfinţenie şi Iubire de aceeaşi calitate.

La fel, deci, toți pământenii! Nimeni mai presus de altul.
Sfântul și cel păcătos; comandantul și ostașul;
Credinciosul și ateul, toți au Un Suflet - Esență,
Puritate absolută, ca eternă Existență.

Totuși, ca ființe-ntrupate, există clar, diferențe
În raport de câte știm și cunosc a lor conștiințe;
Unii și-amintesc mai mult despre propria Natură,
Sunt deci, mai evoluați în această aventură.

Alții și-amintesc puțin, trăiesc chiar inconștient,
Făr-a-și cunoaște valoarea - fondul divin existent.
Cândva toți ne vom cunoaște. Și-n fericita postură
Evoluția pe Terra va avea altă factură.

Superioritatea și inferioritatea reprezintă două evaluări realizate de către minte pe fondul acumulărilor sale memoriale. Insul superior se socotește mai isteț, mai bine informat, mai descurcăreț și toate acestea concretizate pe plan fizic, drept îndestulare ca avere - capital sau alte bunuri materiale. Aflat în calitate de conducător sau șef, pe plan social, economic sau profesional, El - în mod conștient sau inconștient - se supraevaluează, influențat de mirajul puterii. Și nu de puține ori, infatuarea îl orbește în așa măsură încât minimalizează sau chiar disprețuiește restul lumii.

Același subiectivism sau momeală diabolică - pentru mai larg înțeles - îl întâlnim și în categoria acelora care și-au ales drept ideal de viață, domeniul privind latura preocupărilor spirituale. Ne referim, desigur, la ierarhia bisericească - alcătuită după model profan - din cadrul religiilor de bază existente la nivelul planetei noastre. Insul aflat în vârful piramidei, socotit și de către toți apreciat că ar avea har mai mult și mai multă sfințenie. Urmează apoi conducătorii în subordine, fiecare la rândul său cu har și sfințenie inferioare celor din față și superiori celor mai mici decât el. Și tot așa, în continuă descreștere, până la cel mai modest slujbaș, ca pastor al celor nevoiași - lipsiți și de har și de înțelepciunea necesară mântuirii Sufletului, împovărat de păcate chiar din naștere.

Orice apreciere de sine și depreciere a altora, este și rămâne, în orice împrejurare, un factor de degradare morală și spirituală. Nici un mesager divin nu a spus despre el că ar fi mai sfânt decât restul oamenilor. Dimpotrivă! Fiecăruia i-a demonstrat că sfințenia este o însușire naturală generală, comună tuturor ființelor umane. Pentru a

destrăma orice ambiguitate, să ne amintim că noi toți suntem fii de Dumnezeu și că Esența ființei noastre a tuturora este Iubirea sfințitoare.

Starea de inferioritate îmbracă două aspecte, tot la fel de șubrede și irelevante. Ne socotim noi ca fiind inferiori, în comparație cu alți semeni sau îi socotim pe alții inferiori nouă. A te considera pe tine prost și păcătos și pe altul înțelept și sfânt este tot la fel de nepotrivit, dezarmant și dăunător ca și în cazul când inversezi bobina vicioasei închipuiri, plasându-te pe tine în ipostaza înțeleptului și a sfântului.

Indiferent din care unghi privim lumea exterioară, folosindu-ne de mintea noastră știutoare, rezultatul nu poate fi apreciat decât ca o certă stare de amăgire. Deoarece mintea nu este decât un fragment al ființei noastre, care judecă și apreciază potrivit acumulărilor sale memoriale - în prezent umbre ale unui trecut, cândva trăit ca realitate. Or, cu acest stoc informațional vechi, perimat este imposibil să întâlnim Viața în eterna Ei mobilitate și, deci, noutate absolută de la o clipă la alta. Prin urmare, atât îmbuibarea minții cu întregul său stoc memorial, cât și aprecierile lumii exterioare, de care aminteam la început, sunt și rămân stări amăgitoare, nesigure, cu stabilitate șubredă, schimbarea fiind caracteristica de bază, ce le însoțesc tot timpul.

În Imensul Necuprins nu există decât o Unică Realitate, numită și Dumnezeu care se află și în noi toți oamenii, ca Esență numită Iubire - ca sământă identică în toți pământenii. Sfântul și păcătosul, comandantul și ostașul, savantul și omul de rând, credinciosul și ateul, bogatul și săracul - cu un cuvânt - în noi toți există Unul și același fond, care ne caracterizează ca fii ai Unicului Părinte Ceresc.

Cu toate aceste nuanțări, privind Unicitatea Esenței, făpturile întrupate prezintă diferențe, care le individualizează. Mai întâi, ca înfățișare la nivel de trup, apoi ca acumulări memoriale și experiență a Vieții. Și, în sfârșit, ca evoluție pe calea de întoarcere la Sursă. Unii își amintesc mai multe, alții mai puțin, despre Adevărata Natură de Divinitate încarnată.

89. SURSA PRIMORDIALĂ

O expresie și-un gând, cu îndemnuri insistente
De-a afla, trăi, percepe adevăruri inerente,
Legate de Existență și-nceputurile Sale
Având Sursa Infinitul pe-nsușiri fundamentale.

Numită și Dumnezeu - Sublimă Eternitate,
Energie Infinită, Cosmică, Universală, Unică Realitate;

N-are început, nici Sfârşit - fiinţează din veşnicie,
Ea pătrunde Tot şi Toate ca perfectă armonie.

Fiind Un Tot cuprins în Toate - la fel şi-n Fiinţa umană,
Permanent însoţitoare, ca-înţelepciune spontană,
Care-îndeamnă, sfătuieşte prin sensuri intuitive,
Străfulgerări sfinţitoare, constructiv-evolutive.

Mintea condiţionată nu-i în stare s-O-ntâlnească,
Ea fiind dincolo de minte - împărăţie Cerească.
Finitul şi Infinitul - dimensiuni diferite,
Nu pot fiinţa împreună - fiind deci, planuri diferite.

***

Numai când finitul tace şi smerit se potoleşte,
Fiindcă şi-a înţeles rostul - gândirii ce-l construieşte,
Fiinţa noastră trăitoare, liberă, independentă,
Extinsă în Necuprins e cu Sursa laolaltă.

În această Uniune - noi, la fel, Divinitate,
Ne mişcăm şi-acţionăm ca perfectă Unitate,
Bucuria, Bunătatea şi Iubirea creatoare,
Unite cu Fericirea sunt semne revelatoare,

Că trăim Realitatea cu Sursa Primordială,
Mai presus de timp şi spaţiu - concepţie ideală.
Astfel ne-mplinim menirea legată de-acest Pământ,
Destrămând tot ce-i lumesc - omul vechi şi ignorant.

Titlul temei, ca idee atotcuprinzătoare, sugerează şi îndemnul investigării pentru descoperirea marelui mister al Existenţei, având sursa în Imensitatea Infinitului, numit şi Adevăr Absolut sau Dumnezeu. Această Sursă Primordială mai este numită şi Energie Cosmică, Universală şi Unică Realitate. Ea nu are început şi nici sfârşit, deci vine din Veşnicie şi curge spre aceeaşi Veşnicie şi ca un Imens întreg, un Tot cuprins în Toate câte există în Necuprinsul Univers.

Aşadar, această Unică Existenţă se află şi în noi fiinţele umane ca permanentă însoţitoare, care ne îndrumă dându-ne sfaturi părinteşti, ce vizează propria noastră fericire. Această indescriptibilă Măreţie Dumnezeiască nu poate fi în nici un fel cuprinsă şi înţeleasă cu adevărat, de către mintea omului, oricât de enciclopedică s-ar socoti ea. Deoarece mintea este şi va fi întotdeauna mai puţin decât întregul,

din care ea însăşi face parte. Infinitul cuprinde deci, finitul dar nu şi invers.

De-acum aflaţi în final, ne întrebăm, ca de fiecare dată pe calea „Cunoaşterii de sine". În ce fel dezlegăm Marea Taină? Răspunsul este simplu. Şi adesea această simplitate provoacă neîncredere şi chiar suspiciune. Ţinând însă seama de explicaţiile anterioare, în cazul dumneavoastră nu va fi aşa ceva.

Dacă mintea îşi vede ea însăşi neputinţa în faţa Necuprinsului, ea singură se smereşte şi tace. O tăcere desăvârşită! În acea clipă pacea sufletului, armonia interioară şi totala independenţă ne cuprind întreaga fiinţă. Din acel moment, trinitatea devine Unime, în care Sufletul devine factorul conducător şi se realizează Comuniunea cu Sursa. În consecinţă, când finitul tace, ni se deschide perspectiva Infinitului, cu care ne contopim şi trăim experienţa de Divinitate creatoare. În acea fericită ipostază cunoaştem prin trăire directă, Bucuria, Frumuseţea, Iubirea şi Fericirea fără graniţe. Asemenea clipe destramă, dizolvă omul vechi - structură ignorantă, lacomă, posesivă, fricoasă şi egocentrică - ale cărei efecte le întâlnim frecvent în această lume debusolată, haotică.

Să mai reţinem de asemenea, că transformarea lumii începe cu transformarea fiecărui ins în parte. Iar adevăratul scop al încarnării noastre este şi rămâne totdeauna acelaşi şi anume: evoluţia noastră spirituală şi revenirea cât mai grabnică la Sânul Tatălui Ceresc.

90. TOT CE FACI - FACI PENTRU TINE!

În Imensul Necuprins e un Singur Dumnezeu,
Energie Creatoare în continuă mişcare în întreg cuprinsul Său.
Aşadar, tot ce există îi confirmă existenţa prin aspecte diferite,
Ca număr şi-nfăţişare în versiuni infinite,

Văzute şi nevăzute, existente-n Tot şi Toate,
Însă-întregul laolaltă e prin El Unicitate;
În făpturile umane, la fel, asemănătoare,
Nimeni nu-i altfel ca altul - ca esenţă şi valoare.

De fapt, toţi suntem Un Suflet, fundamentat pe Iubire,
Parte din Tatăl Ceresc cu aceeaşi însuşire,
Fie ca fiinţe-ntrupate, fie după zis-a moarte,
Când desprinşi de ce-i lumesc, ne ducem în altă parte;

Dimensiuni mai subtile și trăiri mai elevate,
Spiritul urmându-și calea cu împliniri adecvate;
Însă, fie-n trup, fie desprinși, munca-ntreagă personală
O facem doar pentru noi - sensuri individuale.

Fiindcă noi și restul lumii suntem uniți laolaltă
Și ce facem pentru noi, este pentru-ntreaga gloată.
Orice gând, cuvânt sau faptă, împreună adunate
Își pierd haina negativă. Fiind altfel considerate:

Cinstea și sinceritatea - trăiri în noi, nestemate,
Le dăruim și-n afară - tuturora acordate!
Cum putem iubi pe altul, fără ca să fim Iubire?
Totul începe cu noi - „Cunoaștere" și trăire!

Altă cale nu există de transformări radicale
A lumii-n care trăim, cu impacturile sale,
Revelări ce degradează ființe zis-raționale,
Într-un permanent conflict cu deciziile sale.

În Imensul Necuprins nu există altceva decât o singură Energie, numită Dumnezeu în mișcare permanentă și noutate creatoare în eternă perfecționare. Așadar, toate câte există îi confirmă existența de Unicitate prin aspecte în versiuni infinite.

În ceea ce privește rasa umană, Ea este identică în fiecare individ în parte. În noi toți, deci, există Un Singur Suflet omenesc, fundamentat pe Iubire atotcuprinzătoare și dezinteresată. Acest Suflet, ca Scânteie, face parte din Sufletul Tatălui Ceresc - Imensă Torță de Lumină Universală. Și ne bucurăm de aceleași însușiri divine atât în existența noastră de făpturi întrupate, cât și după așa-zisa moarte, când părăsim corpul, devenit impropriu conviețuirii și ne mutăm în alte dimensiuni mai subtile, unde continuăm existența prin înscrisuri mai elevate.

Întregul proces al evoluției se sprijină și înfăptuiește prin muncă asiduă, strict personală. Tot ceea ce facem în această lungă călătorie în Universul fizic o facem pentru noi înșine. Dar, întrucât noi și restul lumii suntem uniți laolaltă, prin același Unic Suflet omenesc, tot ceea ce înfăptuim pentru noi, este și pentru întreaga colectivitate.

Cinstea, afecțiunea și sinceritatea trăite în profunzimea ființei noastre le dăruim în afară tuturor semenilor - fără nici un fel de preferință sau discriminare.

Cum am putea oare să iubim pe cineva, dacă nu ne descoperim această însușire care se află, de fapt, la temelia întregii noastre ființe? Totul începe de la noi, drept „Cunoaștere directă" și totodată trăire a ceea ce cunoaștem.

Nu există altă cale de înnobilare comportamentală a lumii în care ne ducem existența, decât începând cu noi, prin demolarea alcătuirii tempo-spațiale, în care trăim ca prizonieri datorită necunoașterii.

Să reținem că în „Cunoașterea directă", experiența de Dumnezeu întrupat începe de fiecare dată din ipostaza de „A Fi" sau stare de Pură Conștiință. În acest context, fiind trinitate - Unime, condusă de către Suflet în Comuniune cu Dumnezeu, știm în continuare, ce să facem și ce să avem pentru a înfăptui scopul absolut al încorporării.

91. TRĂDARE ȘI TRĂDĂTOR

În lumea obișnuită - trădare și trădător - sunt expresii des rostite,
Privind comportări perfide, atitudini necinstite,
Față de semeni sau fapte, legate de-mprejurări,
Pe diverse avantaje, vizate de delatori.

Dragostea, buna-credință, vădita sinceritate
Sunt adeseori trădate, chiar de ființe apropiate,
Ca „ego"-uri, prinse-n joc, de a lor nimicnicie,
Comportări denaturate - certă nestatornicie.

Asta-i lumea efemeră prinsă de atașamente,
Real prizonierat pe efecte derutante.
Scopuri egoist-meschine le impune comportarea,
Creând multe suferințe și, ca revers, degradarea.

***

În „Cunoașterea de sine", trădare și trădător sunt privite diferit
Ambele la fel văzute - ca o binecuvântare - pentru
omul împlinit.
Când funcționăm ca întreg - Trinitate-n Unitate,
Iubim toate câte vin - fapte de noi meritate.

La fel, test, care probează atitudini sufletești,
Pe cărarea minunată înspre sferele cerești,
De întoarcere Acasă - la Tatăl nostru divin,
Căruia, în orice clipă, permanent ne dăruim.

O asemeni viziune, urmată de împlinire,
Accesibilă oricui - înscrisă prin contopire,
Cu „ce este”, ce survine în momentul actual,
Drept surpriză absolută şi Adevăr integral.

Noi, ca-întreg - Un Tot în Toate - Una cu Eternitatea
Acceptăm cu bucurie şi firească bunătate,
Tot ce Viaţa ne oferă pe clipe în derulare,
Ca un dar nepreţuit, în a noastră integrare.

Experienţa se înscrie prin „A Fi” atent, prezent,
În momentul lui „Acum” - realizat în mod cert.
Unitate intrinsecă, cuprinsă-n Nemărginire
Una cu Dumnezeirea când, de fapt, suntem Iubire!

Trădarea sau înşelarea în mod perfid a cuiva sau ceva, este însoţită în diversele sale aspecte de elementul surpriză, cu urmări, adesea, imprevizibile. În cazul infidelităţii conjugale, de pildă, când soţul îşi prinde soţia în pat cu prietenul şi, orbit de gelozie săvârşeşte o crimă. Un secret divulgat, dat pe faţă, a prilejuit uneori, sinuciderea celui implicat în fenomenul respectiv. În politică întâlnim în mod frecvent, trădarea de la linia partidului, prin atitudini făţişe sau în taină. Cu aceste priviri de ansamblu, legate de viaţa cotidiană, să revenim la esenţa temei noastre.

Aşadar, în lumea obişnuită, trădarea şi trădătorul sunt fenomene foarte des întâlnite, care scot în evidenţă comportarea necinstită faţă de semeni sau fapte, strâns legate de anumite circumstanţe. La temelia trădării - drept cauză care o determină - se află, de cele mai multe ori, un anumit avantaj al delatorului.

Dragostea, buna-credinţă, sinceritatea sunt adeseori trădate, chiar de către fiinţele mai apropiate sufletului nostru: frate, copii, soţ, soţie, prieteni etc. Toate aceste semnalări sunt stări de fapt certe, uşor de verificat de către fiecare dintre noi. O simplă privire atentă în interiorul nostru şi apoi, de aici, înspre lumea înconjurătoare, ne va conduce la aceeaşi concluzie.

În practicarea „Cunoaşterii de sine”, trădătorul şi trădarea sunt privite şi apreciate cu totul deosebit decât o face omul de rând. Când funcţionăm ca om întreg - în care treimea devine Unime - acceptăm şi iubim toate surprizele, pe care ni le aduce în faţă mişcarea continuă a Vieţii ca provocări, determinate de împrejurări în care semenii sunt

aşa cum sunt. Să binecuvântăm trădarea şi pe trădător, socotindu-le un minunat prilej de cunoaştere a forţei noastre spirituale.

Să nu uităm niciodată că tot ceea ce gândim şi afirmăm ni se întâmplă, de fapt, nouă înşine, noi fiind cauza care determină efectele, cu care ne confruntăm zilnic. Atitudinile noastre sufleteşti din aceste clipe de grele încercări, ne ajută şi grăbesc drumul de întoarcere la Izvorul Etern al Vieţii.

Practic, iată ce este de făcut în acele clipe de surpriză, sufocantă, care năvăleşte şi impresionează negativ întregul fond memorial. De fapt, în acea clipă suntem ieşiţi în afară - toată fiinţa fiind concentrată, prin absorbţie, în focarul cauzal. Într-o fracţiune de secundă ne desprindem de exterior şi intrăm grabnic, în interiorul fiinţei proprii.

Simpla interiorizare în această împărăţie a Cerului, dă posibilitate Sufletului să ia conducerea întregii făpturi. Stăpânul din interior vede şi apreciază, cu totul diferit, faptul în sine. Iubirea şi înţelepciunea survenite, în mod spontan - în ipostaza de „A Fi” - vor avea o atitudine cu totul distinctă în faţa trădării.

Să reţinem, deci, importanţa deosebită a interiorizării, folosind cât mai des posibil starea de „A Fi” în încercări mai puţin traumatizante, pentru a ne obişnui cu acest mod de întâmpinare a noutăţilor - şi la fel surprizelor - pe care ni le scoate în cale mişcarea permanentă a Vieţii.

92. TREZIREA

Rătăcim de mii de ani într-o lume neînţeleasă,
Visul şi Realitatea contopite într-o masă
De-nţelegeri răsturnate - drept valori imaginare;
Plăcerea şi neplăcerea în eternă confruntare.

Educaţia greşită, ne-a creat falsa natură,
De „ego”-uri posesive - o reală aventură,
Cu păguboase-înţelesuri, temeri, ură, violenţă,
Jafuri, violuri, războaie - însumate ca demenţă.

Asta-i lumea ce-o străbatem în momentul actual,
Ca produs al tuturora, în cuprinsul său global;
Timpul, scurgerea Vieţii ne-ndeamnă pe fiecare
Să-i vedem deficienţa, ca-nceput de redresare.

Desigur că, fiecare, în momente cruciale,
Sincer s-a-întâlnit cu sine prin aprecieri reale,

Impulsuri intuitive - totdeauna oferite
De Natura ființei proprii cu Iubire însoțite.

Clipele revelatoare au fost șterse prin uitare
De-același „egou" stăpân și tiran prin posedare.
El constituie problema - lumea imaginativă,
Care, complet înțeleasă, dispare ca forță activă.

Iar în „golul" ce survine - stare de Pură Conștiință,
Devenim un om întreg prin întreaga noastră ființă
Una cu Imensitatea pe clipe-n desfășurare,
Ca prezent ce se-înnoiește - forță vie, creatoare.

***

Aici vă descriu impactul, care-a-nregistrat trezirea
Din postura egoistă - o dată cu împlinirea
Insului ca Om-Iubire, în Uniune cu Tatăl și lumea-nconjurătoare;
Eveniment fericit - tuturora hărăzit și-ntâlnit de fiecare!

Grăbirea... și-ntârzierea acestui eveniment
Depinde de trăitor, trudă și comportament
La-ntâlnirea cu Viața și multiplele arcane,
Ce ne despart de Real prin îndemnuri năzdrăvane.

Fericitul rezultat e-ntâlnit prin negândire, necum teoretizare,
Nefăcând ceva anume. Doar „A Fi" ca simplă stare!
Nu se urmărește scop, nici efort, închipuire.
Ființând spontan ca întreg, Inocență și Iubire!

Rătăcim pe această planetă, ca făpturi alternativ întrupate și destrupate, de mii de ani, în care visul și realitatea îmbinate într-o asemenea entitate, au dat naștere pământeanului actual. Folosind plăcerea și neplăcerea, ca etalon la întâmpinarea Vieții, el a creat - conștient sau inconștient - valori răsturnate în ceea ce privește înțelegerea Existenței, în general. La această viziune distorsionată, un rol important îl are desigur și educația greșită, transmisă de la o generație la alta. Toate astea ne-au format falsa natură de ființe egocentrice.

Întrucât „eu și al meu" și „numai al meu" sunt urmărite în mod permanent, au dat naștere la invidie, lăcomie, teamă, violență, ură, jafuri, violuri, aroganță, trufie, războaie sângeroase - însumate ca demență generală. Asta este lumea în care ne ducem existența. Ea ne stă în față și ne îndeamnă pe fiecare să o privim. Dar nu numai atât! în

continuare, ea ne obligă să ne întrebăm care este contribuția noastră în menținerea și pe mai departe a acestei lumi haotice? Și apoi, dacă suntem noi sau nu suntem dispuși să remediem această molimă?

Desigur că, pe parcursul Vieții noastre, fiecare a avut și momente de reală trezire, când în mod sincer, ne-am întâlnit cu Natura noastră Reală - Divinitatea existentă în fiecare semen, dar clipa acelei întâlniri - cu îndemnurile Ei intuitive, de a privi altfel desfășurarea Vieții - a fost atât de fulgerătoare, încât ne-a depășit capacitatea noastră de aplicare.

Omul Real din noi - Scânteie la fel cu Eterna Lumină, numită Dumnezeu, este prin însăși sorgintea Ei - Iubire necondiționată. Și, de câte ori ne vom întâlni în mod autentic cu noi, întreaga comportare a noastră va fi profund afectată de acest Sublim sentiment.

Trezirea la realitate este o sarcină curentă, ce revine fiecărei ființe umane, potrivit liberului arbitru de care cu toții beneficiem în aceeași măsură, după propria dorință. Oare ce alegem? Starea de adormire de până acum sau trezirea la Pura Conștiință în care întâlnim Bucuria, Frumusețea, Iubirea și Fericirea atotcuprinzătoare?

Întrucât cunoaștem din proprie experiență, că „sinele personal" sau „ego"-ul este incriminat de întreaga tragedie umană, nu avem altă cale de a scăpa de el, decât prin deconspirarea activităților sale nefaste. Și iată, practic, în ce fel realizăm această operație demolatoare. Cu ajutorul Atenției lucide și dezinteresate întâmpinăm fiecare reacție a minții - mintea condiționată fiind, de fapt, „ego"-ul în acțiune. Iluminarea acestor impulsuri psihologice, determină dispariția spontană a lor. Iar în locul rămas liber, se instalează starea de „A Fi" sau Conștiință Pură prin care devenim un Om întreg - Una cu Imensitatea pe clipe în desfășurare. Această stare de „A Fi" se înnoiește permanent, ca forță vie prin Ea însăși creatoare.

Trezirea pe clipe - realizată prin impactul produs de Lumina Atenției cu mișcarea haotică a gândirii - va conduce, în final, la fericitul fenomen al Eliberării, când centura „ego"-ului se fisurează și energiile care-l susțineau, se împrăștie de la sine.

Această operație a psihicului uman, nimeni nu o poate programa sau anticipa. Se afirmă dintr-o dată și pe neașteptate, ca surpriză absolută. Totul depinde, însă, de cum înțelegem să punem în aplicare „Cunoașterea de sine". Râvna, insistența, ca și corectitudinea aplicării - în care interesul personal dispare cu desăvârșire - vor grăbi întâlnirea fericitului fenomen.

Dacă nu agreați versul, vă îndemn totuși să recurgeți la citirea temelor în această variantă, încercând experimentul respectiv, pe

măsura îndrumării. Totul devine mai simplu, mai sigur şi uşor de verificat spontaneitatea efectelor prin reala trăire.

93. TRINITATEA ÎN UNIME

Ca structură omenească, faptic, suntem trinitate:
Mintea legată de trup, de lumesc asociate;
Şi Sufletul, de-altă parte, ca origine divină;
Toate trei fiinţând de-odată - în Uniune deplină,

Înscriu pagini minunate de trăire sfinţitoare,
Cu Dumnezeu împreună - sacră binecuvântare.
Acesta este mesajul, prin trăire demonstrat,
Oferit celor ce vor să afle cu-adevărat,

Drumul scurt de-ntors Acasă, la Divinul Creator,
Care ne-a trimis în lume ca scop vrednic lucrător,
Să trăim experienţa de făptură fragmentară,
Ficţiunea jucând rolul ca formă de-ajutorare.

Căci întregul - prin El însuşi - nu poate să-şi
demonstreze
Măreţia Sa firească - ca întreg să şi-o abordeze,
Numai când anume parte - Iluzie socotită,
Ca instrument trecător, dă structura Infinită.

Astfel Dumnezeu, prin noi şi cu noi, fiind laolaltă,
Îşi trăieşte propriul Sine - Existenţa Integrată!
El ne-ajută-n orice clipă în măreaţa misiune,
Dar şi noi îl ajutăm - pe momente - ca trăire!

Cu-ndrăzneală, insistenţă înspre El să ne-ndreptăm!
Adică în lăuntrul nostru, unde mereu îl aflăm!
El e-în noi şi noi în El - perfectă Comuniune!
Astfel se-împlinesc destine - drept realizări depline!

Aşadar, noi prin „A Fi" - stare de Pură Conştiinţă,
Ne demonstrăm Unimea şi trăim experienţa
De certă-îndumnezeire, cu efecte sfinţitoare
În noi - real trăitor - şi lumea-nconjurătoare.

Gândul, vorba, ca şi fapta sunt energii creatoare,
Şi tot ce emitem - primim, dup-a lor asemănare.
Asta ne-ndeamnă trăirea prin „Cunoaşterea de sine",
Prospeţimea intrinsecă prin înfăptuiri depline.

Structura noastră de făptură umană este formată din trei componente bine distincte. De o parte, este corpul şi mintea - asociate cu latura lumească, relativă şi trecătoare a lucrurilor - iar de cealaltă parte, este Sufletul de sorginte divină prin natura Sa, Veşnicie nepieritoare. Când toate acestea funcţionează în perfectă Uniune având drept conducător Sufletul - trăitorul acestui experiment înscrie pagini de creaţie sfinţitoare în strânsă Comuniune cu Unica Divinitate.

Acesta, este, de fapt, mesajul dat oamenilor de către Dumnezeu şi demonstrat prin trăirea celor care urmăresc cea mai scurtă cale de revenire Acasă, în Corpul Divinului Creator. Numai în această ipostază realizăm iminenta colaborare dintre Creator şi Creatură, cu rezultate reciproc avantajoase. Dumnezeu prin noi - ca instrumente apte - îşi face experienţa propriului Sine, iar noi, ca făpturi întrupate, suntem ajutaţi să golim vasul conştiinţei de reziduurile ancestrale, ca şi perfecţionarea modului de funcţionare.

Întâlnirea cu El se realizează numai în centrul fiinţei noastre, când noi înfăptuim inerentul climat de pace, armonie şi independenţă totală. Aşadar, tăcerea minţii este absolut necesară pentru împlinirea acestui summum, impus de trăirea cu adevărat a experienţei de Dumnezeu întrupat.

Pentru a realiza - în mod sigur şi spontan - Uniunea cu Dumnezeu, suntem obligaţi să lăsăm mintea de o parte. Căci numai în absenţa ei, ni se deschide larg perspectiva Măreţiei Infinitului, în care fiind atras, are loc contopirea Particulei noastre Divine cu Unicitatea întregului.

Începutul experimentului de care amintim, nu cere nici un efort şi nici altceva din fondul memorial de pus în aplicare. Ambele aspecte sunt şi rămân obstacole veritabile în calea realizării corecte a trinităţii ca Unime - concretizată în eterna stare de „A Fi". Este nevoie doar de o simplă întrebare, la care nu se aşteaptă nici un răspuns: Sunt eu întreg „Acum şi Aici"? în clipa care urmează trinitatea - realizată spontan - devine un întreg funcţional, în care minte nouă, creier proaspăt sunt de-acum folosite, pentru a explica eventual, cum decurge noutatea experienţei pe clipe înnoitoare, prilejuite de mişcarea permanentă a Viului.

Această perfectă Comuniune cu Viaţa - care este chiar Dumnezeu în acţiune creatoare - determină transformări sfinţitoare, atât în ceea

ce-l priveşte pe trăitor, cât şi asupra restului lumii. Să mai amintim că gândul, vorba şi fapta sunt energii creatoare care ne obligă să le acordăm toată atenţia - cunoscând că ceea ce emitem prin aceste canale de afirmare, aceea şi primim din lumea înconjurătoare.

94. UNITATEA FIINŢEI

Să nu rămânem la vorbe - simboluri promiţătoare,
Fiindcă simpla lor rostire, dup-a minţii-înregistrare,
Nu-i decât pălăvrăgeala unui searbăd mecanism,
Noi, prin el, repetitor - încontinuu conformism.

Asta face omenirea din vremuri îndepărtate
Şi efectele se văd - lumea-ntreagă divizată pe formule programate:
Crezuri, teorii, metode, filozofii arogante,
În confruntări permanente, cu efecte derutante.

Tema abordată aici, vrea să curme rătăcirea,
Încercând să demonstreze Unitatea şi-întregirea.
Cum că-întregul Univers nu-i decât o Energie,
Unitate strict globală şi constantă armonie.

În Imensa împărăţie, doar un Tată Creator,
Cuprins în mai multe nume ca Unic îndrumător;
Iar noi - fiinţele umane - Una suntem laolaltă,
La fel, cu tot ce există ca Viaţă consacrată!

***

Suntem, deci, cu Tatăl - Una - Unică Realitate!
Altceva nu mai există - doar Un Tot, cuprins în Toate!
Trăind la acest nivel, în limpezime totală,
Fiinţa om în drumul său cu-nţelegerea globală,

Face tot ce ea doreşte în constantă armonie,
Fiindcă în acest climat nu e decât Bucurie!
Şi-întrucât nu sunt nevoi - nici eşecuri, neputinţe
Nu-şi găsesc justificarea, prin anume năzuinţe.

Fericitul trăitor atins de Iluminare
Depăşeşte cadrul psihic, cu-a lui iluzionare,
Tot ce-a fost închipuire şi construcţiile sale,
Instantaneu prăbuşesc în adâncuri abisale!

Numai în tăcerea minţii, Fiinţa ni Se revelează
În Uniune cu Tatăl! Fericita ipostază
Ne uneşte acelaşi suflu - respiraţie comună,
Suntem în Comuniune cu-înţelepciunea Divină.

Autorul ne îndeamnă şi în această temă, precum o face şi în celelalte, să nu ne mulţumim cu acumulările memoriale, adică ştiinţa acumulată şi păstrată drept comoară. Acest fond memorial - care dimensionează intelectul - este format din afirmări şi descoperiri străine, adunate de prin cărţile citite sau spusele altora, pe care noi le repetăm în mod mecanic, dându-ne şi importanţă psihologică. Acest simplu ştiut - repetat la nesfârşit cu aplomb şi aroganţă, transmis de la o generaţie la alta - structurează modul de comportare al întregii populaţii de pe suprafaţa planetei noastre. Şi rezultatele le vedem cu toţii!

Lumea întreagă este divizată printr-o gamă cât mai diversificată de formule, privind interpretarea Vieţii. În acest sens amintim: credinţele religioase, conceptele politice, economice, sociale, filozofice etc. Toate acestea aflate în confruntări permanente, fie făţişe, fie ascunse sub măştile perfide ale fariseismului sau prefăcătoriei. În ansamblul lor, acestea oferă climatul haotic, atât de evident generalizat pe întreaga suprafaţă a Pământului, cu efectele respective - care nu fac deloc cinste acestui pretenţios homo sapiens sapiens.

Tema abordată aici, încearcă să demonstreze o anumită modalitate de întâmpinare a Vieţii, menită să curme actuala rătăcire, moştenită prin tradiţie de la generaţiile anterioare. Şi iată cum înţelege autorul, prin explicaţii adecvate, să o facă:

În întreaga Imensitate Universală nu există decât o singură Energie Cosmică sau mai pe înţelesul Sufletului nostru Un singur Tată Ceresc. El este prezent în toate câte există, văzute şi nevăzute. Iar noi, oamenii, formăm o Unitate, având Un Singur Suflet omenesc cuprins în miliarde de individualităţi, întrupate în acest moment pe Terra. Noi toţi, aşadar, suntem copii ai aceluiaşi Părinte Divin, iar între noi - fraţi cu adevărat - având paternitate comună. Altfel exprimat: Suntem Un Tot cuprins în Toate!

În această splendidă şi totodată reală viziune, fiecare fiinţă umană funcţionând ca Unitate prin înţelegere globală şi dezinteresată face tot ceea ce ea doreşte, urmărind perfecta armonie. Deoarece în acest climat de pace apare Bucuria, Frumuseţea, Bunătatea şi Iubirea atotcuprinzătoare, fericitul trăitor nu are nevoie de nimic. Starea de Iluminare îi oferă cu prisosinţă, până la totala îndestulare, Fericirea -

atât de mult căutată şi la care aspiră omenirea încă de la începutul afirmării sale, ca treaptă superioară pe scara evoluţiei sale spirituale.

Când individul atinge starea de Pură Conştiinţă, întregul conglomerat psihologic – fundamentat pe iluzii – se prăbuşeşte în adâncurile abisale ale Infinitului.

Să reţinem deci, că numai în tăcerea smerită a minţii, Divinitatea – existentă în fiecare făptură umană – ni se revelează în Uniune cu Creatorul Primordial şi că fericita ipostază ne uneşte prin acelaşi suflu ca respiraţie comună, fiind în întregime contopiţi cu Marea Înţelepciune Divină.

95. UNITATEA ŞI SEPARAREA FIINŢEI

Unitate, Uniune sau Unicitate – termeni care definesc
Pe Acela Cel ce Suntem, privind neamul omenesc;
Noi, cu toţii, Suntem – Una – Reală Perfecţiune,
Ca Natură Pur Divină cu toate-n Comuniune!

Separare, izolare, despărţire – cuvinte nepotrivite,
Privind Unitatea fiinţei pe temeiuri consfinţită!
În fapt, e doar aparenţă – o fictivă existenţă,
Legată de trup carnal, drept incertă evidenţă.

Prin urmare, separarea este, de fapt, amăgire,
Iluzie evidentă, bazată pe-nchipuire,
Care, nefiind înţeleasă, o apreciem reală,
Dându-i falsă importanţă, drept formulă ideală.

În acest context Viaţa – pentru fiecare-n parte,
Drept răspuns la separare, apar sensuri răsturnate,
Suferinţa şi tristeţea, fiind efecte programate
De propria ignoranţă, cu-ale ei scopuri deşarte.

***

Iluzia separării, fiind văzută şi-nţeleasă ca atare,
Ea dispare-n mod spontan, cu fireasca demascare,
Practicantul devenind minunată Unitate,
În perfectă uniune cu clipele-ntâmpinate.

Totuşi însăşi ritmul Vieţii, fiind un fenomen dual,
Ne solicită, obligă să-l trăim în mod real
Pe clipe-n desfăşurare – Unitate – separare; separare – Unitate,
Socotită separarea ca fiind irealitate!

Ceea ce şi e, de fapt, căci întregul Necuprins,
Prin a Lui Integritate – ce-i la Infinit extins,
Nu-i decât o Uniune – prin Ea şi Unicitate,
Aparenţele vagi semne, lipsite de-nsemnătate!

Iată şi un experiment, ce-i confirmă existenţa:
Privit un chip oarecare – doar privit cu insistenţă!
Simplitatea întâlnirii, ne conduce-n profunzime,
Unde ne-ntâlnim cu noi, într-o Sacră Uniune!

Nu-i nimic misterios în această revelare,
Căci fondul din aparenţe este de-aceeaşi valoare,
Energia Creatoare, fiind prezentă-n Tot şi Toate
Ca certă Realitate şi de-aceeaşi calitate.

Pentru a evita orice eventuală ambiguitate, în înţelegerea corectă a ceea ce există în spatele simbolurilor de exprimare, amintim că Unitatea, Unimea, Uniunea şi Unicitatea definesc pe Acela ce Suntem, încorporat în rasa umană. Noi, toţi oamenii suntem deci cu toţii Una – Reală Perfecţiune, de Natură Pur Divină şi în Comuniune cu toate câte există. Pe de altă parte, cuvintele: separare, izolare, despărţire sunt expresii cu totul nepotrivite – raportate la Unitatea fiinţei. Toate astea sunt şi rămân simple aparenţe, ficţiuni – determinate de către aspectul carnal al făpturii umane.

Prin urmare, separarea creată de haina trupului – prin însăşi natura sa relativă, trecătoare – prilejuieşte această stare de amăgire sau închipuire care, nefiind înţeleasă, o apreciem ca reală şi astfel îi acordăm importanţă conjuncturală.

În acest context, Viaţa apare – pentru insul ignorant – ca având valori răsturnate, care determină suferinţă, tristeţe, amărăciune pe fondul memorial, drept efecte dinainte programate.

Acest mod greşit de întâmpinare şi înţelegere a Vieţii, având o vechime de utilizare ca şi omenirea, s-a fixat în mintea omului, devenind obicei care domină prin reacţii mecanice. Adică, un astfel de om nu este stăpânul propriei sale gândiri, ci el este, de cele mai multe ori, gândit. Cuvintele, gesturile şi aprecierile sale sunt şabloane convenţionale care-i copleşesc întreaga existenţă.

„Cunoaşterea de sine" oferă soluţii eficiente, care ne ajută pe loc să ne eliberăm de şabloanele iluzorii. Avem nevoie de un singur instrument şi anume: Atenţia clară, lucidă şi globală. Cu ajutorul Ei doar întâmpinăm reacţiile minţii care, iluminate – dispar instantaneu,

numai prin simpla lor demascare. În acea clipă practicantul devine Unitate funcțională și în perfectă Uniune cu clipele.

Dar, ținând seama că ritmul Vieții este dual – în ipostaza existenței pe plan fizic – ne solicită să trăim pe clipe în desfășurare ca Unitate – separare, separare – Unitate, socotită deci separarea ca irealitate. Pentru mai larg înțeles mai precizăm: Când există numai ceva în lipsă de altceva, acel ceva nu există. Existența și demonstrarea Ei este posibilă doar în comparație cu ceva mai mic decât întregul. Ritmul întregului Univers se manifestă prin ESTE – NU ESTE – ESTE – NU ESTE etc.

Iată și un exemplu care-i confirmă existența: priviți un chip de om oarecare! Privit cu insistență, doar privit fără nici o anticipare! Simplitatea întâlnirii vă va conduce în profunzime, unde ne întâlnim cu noi, în Sfânta Unime.

Nu este nimic misterios în această revelare, deoarece fondul aparenței exterioare a celui doar privit este de aceeași calitate și valoare. Energia creatoare – existentă în noi și pretutindeni în Univers este Singura Realitate existentă în Sublima Imensitate!

96. VIAȚA-I VEȘNIC DEVENIRE

Viața este Energie, un Proces în devenire pe clipe înnoitoare,
N-are început, nici sfârșit – permanență schimbătoare;
N-a fost creată de nimeni, Ea vine din Veșnicie
Și spre Ea, la fel, se-ndreaptă, în perfectă armonie.

O numim și Dumnezeu sau Adevăr Absolut,
Cuvânt care-nsumează Esență și conținut,
Existentă peste Tot și Toate – văzute și nevăzute,
Unică Realitate cu însușire creatoare – potențial însumate.

Viața-n a Ei devenire – evoluție constantă,
Nicicând prinsă de condiții; nu poate fi măsurată,
Ci există pur și simplu – ca certă Realitate,
Prin Ea însăși demonstrând propria-perenitate!

Viața Viului din noi – suntem noi ființa reală
O Particulă Divină prin Ea însăși virtuală,
Care pururea ne-ndeamnă să vizăm Perfecțiunea
Legați de un trup carnal și o minte imperfectă.

Munca grea, anevoioasă cu aspecte derutante,
Educația greșită și comportări ignorante
Sunt condiții inerente, întâlnite-n mod frecvent,
Care, practic, ne ajută să facem experiența a „Ce-i pur și evident".

***

Și condițiile pier, fără efort, siluire,
Când atenți le-ntâmpinăm, fără nici o-împotrivire
Ele fiind imagini seci, iluzii înșelătoare,
Nu au prin ele suport – energii susținătoare.

Totuși, să le binecuvântăm, fiindcă ele-s necesare
Să ne cunoaștem temeinic, ființa noastră creatoare,
Reala Divinitate – manifestă Frumusețe, Bunătate,
Bucurie, Fericire – toate buchet adunate.

Viața este o Energie aflată într-un permanent proces de înnoire pe clipe în desfășurare. N-are început și nici nu va avea vreodată sfârșit! Ea vine din Veșnicie și curge neîncetat spre aceeași Veșnicie într-o ordine perfect-armonioasă!

O mai putem numi Adevăr Absolut sau Dumnezeu, care însumează Esența și conținutul a Toate câte sunt peste Tot și în Toate, văzute și nevăzute.

De asemenea, fiind Unică Realitate, posedă în Ea însăși propria forță creatoare. Iar Viul din noi reprezintă acea Scânteie Divină, care nu poate fi condiționată, nici măsurată, căutată sau evaluată. Ea există – pur și simplu – ca certă și Unică Realitate într-un continuu proces de evoluție.

Această Particulă Divină – prin Ea însăși Perfecțiune – fiind asociată cu un trup și o minte imperfecte, Ea urmărește în permanență desăvârșirea și întoarcerea la Izvorul Sacral de unde provine. Destinată să facă experiențe în asociere cu elementele relative ale Universului fizic, Ea – pe clipe de existență – ia contact cu „Ceea ce nu este real", adică lumea iluziilor, care dispar instantaneu. Iar în „golul psihologic" Se revelează prin Ea însăși Sublimă Realitate. Într-o altă formă de exprimare mai concisă și mai ușor de înțeles:

„Ceea ce este sigur și real" nu-L putem întâlni decât făcând experiența a „Ceea ce nu este", adică întreaga condiționare care ne domină psiho-somatic, drept „sine personal" sau „egou". Așadar, numai întâlnirea directă cu reacțiile minții: gânduri, imagini, dorințe, ne oferă șansa de a ne descoperi pe adevăratul Acela ce Suntem.

Pentru a realiza această oportunitate avem nevoie doar de Atenția lucidă, globală și dezinteresată. Lumina Ei destramă, împrăștie, dizolvă, spulberă întreaga condiționare a omului vechi, care domină și își impune autoritatea - prin automatisme convenționale, păstrate sub formă de imagini.

Să binecuvântăm deci, toate aceste umbre ale trecutului - cândva consumat - căci el ne prilejuiește reala cunoaștere a Naturii noastre Divine. Această întâlnire cu noi înșine, o putem numi și Experiența Divinității încarnate, în care întâlnim sentimentele de Bucurie, Bunătate, Iubire și Fericire - toate astea adunate într-un sacru buchet necontaminat de nici un fel de condiționare.

97. VIAȚA ȘI MOARTEA

Viața, Viul în mișcare fără început sau sfârșit,
Are Sursa-n Veșnicie cu-ntregul său conținut!
A existat totdeauna și așa va fi mereu!
O putem numi oricum - sau îi spunem Dumnezeu!

N-a fost de nimeni creată, Există numai prin Sine,
Puritate Absolută și, de asemeni, prospețime,
În permanentă mișcare pe clipe înnoitoare,
Un moment distinct de altul. Niciodată repetare!

Fiind continuă mișcare, e, la fel, și schimbătoare,
Perfecțiune în Sine, mereu în evoluare
Spre-înțelesuri mai adânci și cu îndemnuri firești
Date de îndumnezeire și aprecieri cerești.

Ea, în noi - făpturi umane - e doar un „Punct luminos",
Care-ndrumă, sfătuiește într-un mod armonios,
Dacă, practic, O-ntâlnim și-i acordăm prețuire,
Când funcționăm ca-ntreg - în ipostaza Iubire.

Această Sacră Scânteie s-a-ntrupat în mii de corpuri
După rațiuni divine și vădite înțelesuri,
Ca trăire intrinsecă cu scopuri universale,
Măreția și grandoarea, prinse-n forme ideale.

***

În final, Viul revine la întregul Viu Divin!
Adică, la El Acasă - Imperiul Imens Sublim.

Acest Viu, ca o Scânteie, este-n noi, în fiecare
Și-n noi toți, El e la fel - cu aceeași asemănare.

***

Moartea-i un simplu cuvânt, fără de însemnătate,
Lipsită de orice sens, adevăr, realitate.
Căci în toate câte sunt - la nivel universal,
Peste tot Viul tronează - ca fapt absolut real.

Viața extinsă-n toate: oameni, animale, plante
Și în regnul mineral, adică la fel și-n pietre.
Învelișurile toate dau haine exterioare,
Care toate se destramă după-a lor utilizare.

Ceea ce numim noi moarte e o simplă părăsire
A Viului nemuritor de-a Lui haină trecătoare - uzată prin folosire,
Ce se mută-n altă lume - dimensiuni mai subtile,
Cu multiple însușiri și înțelesuri depline.

Viața - prin însăși natura Ei de Energie atotcuprinzătoare în eternă mișcare - nu are început și nici nu va avea vreodată sfârșit, deoarece Ea are Sursa drept Veșnicie și prin propriul Său conținut își asigură continuitatea existenței la nesfârșit. În decursul istoric al planetei noastre, Ea a fost cuprinsă în mai multe simboluri de exprimare: Energie Cosmică, Adevăr Absolut, Dumnezeu. Nefiind creată de nimeni, Ea există numai prin Sine ca Puritate Absolută și de asemenea, prospețime de la o clipă la alta. Permanenta Ei mișcare pe momente înnoitoare, îi asigură și o continuă evoluare, apreciată, deci, Perfecțiune care se autoperfecționează o dată cu eterna Sa mobilitate.

Această Viață existentă peste Tot și în Toate, se află, de asemenea și în fiecare ființă umană ca „Un Punct luminos" sau Scânteiere numită Suflet sau Spirit. În clipa în care îi conștientizăm prezența în noi și ne identificăm cu Ea, ne manifestăm Iubire dezinteresată și atotcuprinzătoare. Această Scânteie în îndelungata Ei peregrinare, s-a întrupat într-un șir imens de corpuri din Universul fizic, până ce a atins gradul de evoluție la nivel de făptură umană. Acest Proces de evoluare în asociere cu materia, va continua, Ea urmând să facă apoi calea de întoarcere Acasă, adică să revină la Izvorul din care a purces: Corpul Divinului Creator.

În ceea ce privește moartea, considerată ca sfârșit al Vieții, cuvântul în sine este lipsit de conținut și realitate. Nicăieri în Univers nu există moarte, ca stare de încremenire. Viul este prezent peste tot, chiar și în

natura zis-moartă, adică în regnul mineral. De remarcat totuşi, că toate învelişurile care alcătuiesc hainele diverselor corpuri se destramă, după ce au devenit inapte continuării dualităţii din Universul fizic.

Iar ceea ce numim noi moarte, nu este altceva decât o simplă părăsire a Viului nemuritor de Haina Sa trupească, uzată prin folosire sau degradată în mod accidental. Sufletul după desprindere, se duce într-o altă dimensiune mai subtilă, cu posibilităţi multiple de înţelegere şi înfăptuire.

În acest context, să mai amintim un fapt adesea întâlnit cu ocazia unui deces. Cei rămaşi nu-i plâng propriu-zis pe cei plecaţi, ci mai degrabă pe ei înşişi, deoarece pierd anumite avantaje pe care le aveau prin prezenţa celui dispărut. De luat în seamă şi acest fenomen, la întâlnirea cu noi înşine, aflaţi într-o asemenea ipostază.

98. VISAREA

Coborâţi la noua Viaţă şi în noul trup carnal,
Avem sfânta datorie, de-a-ntâlni în mod real
Natura noastră Divină - Omul cel adevărat,
Viul - ca Unicitate - de lumesc înconjurat!

Corpul, prieten de drum şi minunat instrument
De-a-mplini propriul destin - activând independent,
Libertatea, fiind natura lumii lui nemăsurate,
Care orişice rezolvă, prin efecte consacrate.

Să ne amintim tot timpul că suntem nemuritor
Şi că aici pe Pământ, noi ne suntem profesor,
Fiindcă toată-înţelepciunea e-năuntrul fiinţei noastre,
Pururea la îndemână, în momente cruciale de criză sau disperare.

Visarea - fapt conştient - urmărit cu îndârjire,
De-a funcţiona continuu, prin imbolduri de Iubire.
Să primim cu bucurie tot ce Viaţa scoate-n cale:
Plăcute sau dureroase, importante, minimale.

Nici un fel de judecare, acuzare, condamnare,
Evaluări fără rost - nimănui folositoare.
„Ego"-ul abandonat - cu părerea cea de sine,
Tot la fel şi ignoranţa sau greşeala ca ruşine.

***

Prin impulsuri de visare, depăşim orice coşmare,
Care tulbură Viaţa - corpul prins în degradare,
Căci un psihic răvăşit, practic, e devastator,
Cu efecte pe potrivă în mediu-înconjurător.

Fiecare ins în parte este-n el Perfecţiune,
Cu puteri neîngrădite, de-a fi puse-n acţiune,
Chiar „Acum" şi chiar „Aici" - pe clipe-n desfăşurare,
Demonstrându-şi Măreţia - imuabila Grandoare.

Tăcerea e începutul fiecărei împliniri,
Ea ne rupe de trecut şi denaturarea firii,
Construită pe iluzii de milenii însumate,
Ca vădită rătăcire - plină de greşeli, păcate.

Starea de „A Fi" ne-ajută să ne rupem de trecut,
Omul greşit educat, prin plăcut şi neplăcut.
Iar în linişte creată, realizăm Unitatea
Cu Sublimu-în contopire, adică Realitatea.

În acest context prielnic - împlinim ce-i necesar,
Pentru noi şi întreaga lume, ca fericit Avatar,
Coborât la reîncarnare benevol, folositor.
Astfel menirea împlinită încontinuu creator!

Iată-ne deci coborâţi la o nouă întrupare, fiecare având în învelişurile mai subtile ale fiinţei sale, un depozit mai mare sau mai mic de reziduuri memoriale, păstrate din vieţile anterioare. Aceste rămăşiţe reprezintă, de fapt, cauzele care ne-au readus în această ipostază a dualităţii cu Universul fizic.

Datoria noastră - impusă chiar de Viaţă - este aceea de a ne aminti, în mod permanent, cine suntem noi de fapt, Omul cel adevărat, adică Natura noastră Divină, Unicitate nepieritoare înconjurată de lumesc.

Aşadar, avem ca parteneri de drum: un corp fizic şi o minte - ca minunate instrumente menite de a ne împlini propriul destin. Sinele liber şi independent, fiind tot timpul factorul care ne asigură rezolvarea în chip fericit, a tuturor problemelor.

Să ne amintim continuu că suntem nemuritori şi că aici pe Pământ noi înşine ne suntem propriul nostru maestru, îndrumător. De asemenea, să nu uităm nici o clipă că înţeleptul şi înţelepciunea nu pot fi în altă parte decât în interiorul fiinţei proprii. Şi ele fiind atât de

aproape, ne este şi uşor să le întâlnim, atât în momentele de relaxare, cât şi în clipe cruciale.

Visarea este un fapt conştient, urmărit cu perseverenţă, în care întregul sau Uniunea fiinţei, să se manifeste constant prin imbolduri de Iubire, acceptând cu bucurie tot ceea ce Viaţa ne scoate în cale. Aşadar, folosindu-ne de Atenţie, ca factor însoţitor, vom întâlni cu aceeaşi bună dispoziţie şi cele plăcute şi cele dureroase, importante sau mărunte cu aceeaşi atitudine.

Nu judecăm, nu analizăm, nu evaluăm şi nici nu condamnăm pe cineva sau ceva din proprie convingere, că toate - aprecieri sau denigrări - nu sunt nimănui de real folos. Toate activităţile obişnuite ale „ego"-ului sunt complet anihilate prin simpla lor demascare.

***

Prin impulsurile momentane de visare depăşim orice coşmar, care tulbură mintea şi degradează corpul fizic. Un psihic răvăşit - menţinut pe o perioadă de timp mai îndelungată - produce la nivelul trupului efecte devastatoare. Se ştie cu precizie că marea majoritate a bolilor sunt produse de către stresul psihic. Aceleaşi efecte negative sunt percepute şi de cei aflaţi în apropierea factorului turbulent.

Fiecare ins în parte este la nivel de Spirit, Perfecţiune şi are capacitatea respectivă, de a fi pusă în acţiune, chiar „Acum" şi chiar „Aici" , pe clipe în desfăşurarea neîncetată, demonstrându-şi Măreţia şi imuabila Grandoare.

Practic, iată cum realizăm aceste acţiuni sfinţitoare care ne desprind de întregul trecut, ca şi de denaturările firii, construite pe iluzii şi practici, milenii de-a rândul, de către minţile greşit educate, confuze şi aberante. În oricare împrejurare ne-am afla, starea de Pură Conştiinţă sau starea de „A Fi" „Acum şi Aici" ne rupe instantaneu de frământările minţii haotice, care se sprijină pe trecut - în care plăcutul şi neplăcutul conturează „ego"-ul posedant şi obsesiv.

Fericita ipostază de „A Fi" ne oferă - pur şi simplu - Unimea fiinţei şi contopirea cu Divinitatea. Şi, pornind de aici, ştim cu exactitate, ceea ce va trebui să facem şi să avem ca absolut necesar pentru noi, ca şi întreaga omenire în care am coborât în mod benevol, în scopul de a fi folositor semenilor prin eternul Proces de creare şi re-creare.

Pentru a evita orice ambiguitate sau derută, privind titlul temei, precizez că aici, visarea are sens de a râvni la ceva sau a dori ceva cu ardoare.

Îndemnul de a visa este adresat omului obişnuit, care are anume jenă sau chiar teamă de a se considera că este prin natura Sa, Dumnezeu. Şi, repetând mereu că este „Ceea ce Este" - prin visare - până la urmă

vechea obişnuinţă, va fi înlocuită cu noua obişnuinţă care-i conferă Realitatea existenţială.

99. VINOVAT - VINOVĂŢIE

Autorul şi cu fapta într-o strânsă unitate,
Apreciată greşeală de legi, norme aplicate,
Ce conduc societatea pentru buna vieţuire,
Între individ şi mase prin respect şi preţuire.

Vinovat - vinovăţie, în contextul social
E un fapt obişnuit, socotit chiar natural,
Cât timp insul pune preţ pe ce este trecător,
În ipostaza de „ego" - agresiv şi-nşelător.

Legat de „eu şi al meu", sălbatic egocentrism,
El, pe-ntreg parcurs al Vieţii, în fapt, este mecanism,
Ce-l ţine prizonier - conştient, inconştient,
Niciodată om întreg - ci tot timpul, un fragment.

Calcă legi, norme morale, vizând ţelul său meschin,
Veritabil prizonier - posedat în chip deplin.
Şi adesea, ca drept scuză, dă vina pe ispitire,
Pe un anume Satan - seaca lui închipuire.

Dar, satan şi ispitire - este chiar propriul „egou",
Care-l domină, conduce - vizând interesul său,
Din vremuri îndepărtate - secole, chiar mii de ani;
Acesta e adevărul, privind oameni lacomi, răi.

Însă-ntreaga comportare, în fapt, este trecătoare,
Ignoranţa fiind temeiul structurii imaginare,
Care, cândva, va pieri prin „Cunoaştere de sine",
Când Natura sa Reală îi dă calităţi divine.

***

Un Sine realizat nu condamnă niciodată:
Fapte, oameni, întâmplări şi învederata soartă,
Ci-nţelege neputinţa celor ce nu se cunosc,
Ca făpturi neîmplinite pe-al lor fond dumnezeiesc.

Cânt toţi vor descoperi propria Divinitate
Ca Iubire, Frumuseţe, Adevăr şi Bunătate,

Aceasta fiind temelia fiecărui ins în parte,
Depăşind fără efort, comportările deşarte.

La fel de dăunătoare e şi auto-învinuirea.
Nu astfel scăpăm de ea! Când ne ostracizăm firea,
De fapt, o-ntărim mai mult - dându-i mai mare vigoare;
Practic, ea se dezagregă doar prin conştientizare!

Nimic de făcut anume! Se priveşte şi s-ascultă mintea înlănţuitoare,
Scăpată de sub control, prin sfaturi îndrumătoare.
Aceste simple-ntâlniri, cu Atenţia globală,
O destramă, risipeşte cu întreaga-i vânzoleală.

Un Om nou şi-o minte nouă întâlneşte ce-i Real
Mişcarea sacră a Vieţii, cu aportul Ei vital;
De-acum, Om şi Dumnezeu - pe clipe-n Comuniune
Construiesc o lume nouă - pe-Adevăr, Perfecţiune!

Fiecare colectivitate umană mai mult sau mai puţin numeroasă, a simţit nevoia - încă de la începuturile constituirii respective - să emită o seamă de norme sau dispoziţii de conduită socială cu aplicare de-o potrivă, asupra tuturor membrilor săi. Asta vedem peste tot la nivelul planetei noastre.

Deosebit de aceste legi şi regulamente, fixate în scris şi cunoscute sau presupuse cunoscute, de către toţi membrii acestei societăţi, mai există o seamă de norme de ordin moral şi spiritual nescrise, dar impuse de bunul simţ al fiecărui ins, aflat la acest stadiu de evoluţie ca fiinţă umană. În acest sens amintim: Să nu faci altora, ceea ce nu vrei ca să-ţi facă alţii ţie.

Aşadar, pentru buna convieţuire în interiorul unei colectivităţi, individul - în schimbul unor obligaţii comportamentale faţă de restul semenilor - se bucură la rândul său de respectul şi asigurarea pe care o primeşte de la ceilalţi.

În continuare, „Cunoaşterea de sine" ne solicită să ne punem următoarea întrebare: De ce a fost nevoie de aceste legi şi a numeroaselor instituţii legate de apariţia acestora şi punerea lor în aplicare? Răspunsul nu este greu de dat. Comportarea individului ca „egou" sau „sine egocentric", a fost cauza care a determinat societatea să fixeze în literă de lege comportarea faptelor care încalcă buna orânduire socială. Iar sancţiunile sunt date în scopul îndreptării individului şi ca exemplu de descurajare pentru eventualii infractori.

Pornind de la aceste considerente de ansamblu, vom putea înţelege mai uşor rolul nefast al naturii fictive a insului condiţionat în care „eu şi al meu" îi dau dimensiunea de potenţial infractor.

Lăcomia, ambiţia, aroganţa, invidia, ura şi sălbăticia manifestate de către al său egocentrism, îl domină în aşa măsură încât el cade adesea şi cu multă uşurinţă, sub incidenţa legilor penale. Că lucrurile se petrec, în acest fel, nu este ceva anormal.

Întrucât funcţionăm doar ca fragment - la nivel de minte, deci „egou" - vom fi tot timpul prizonier a ceea ce ştim, ceea ce cunoaştem şi avem. Centraţi în mod frecvent pe interes personal, urmărim cu asiduitate plăcutul şi fugim de ceea ce nu ne convine. Aflaţi sub această dominare egocentrică, vom călca în picioare, chiar şi cele mai elementare norme de conduită socială, morală şi spirituală. Iar ca scuză dăm adesea vina pe imaginarul diavol.

Dar, satana şi ispitirea nu este altcineva decât propriul „egou", implicat direct în toate stările conflictuale, ce caracterizează climatul psihologic, ca şi cel ecologic de pe planeta Pământ. Întreaga comportare însă, nu poate fi decât trecătoare, ea fiind alimentată şi sprijinită de fenomenul ignoranţă - ea însăşi factor imaginativ şi efemer. Totul este destinat dispariţiei, pe măsura în care fiinţa umană se trezeşte din îndelungata letargie, descoperindu-şi prin „Cunoaştere" Adevărata sa Natură Divină.

Un Sine impersonal realizat cu adevărat, nu condamnă niciodată pe nimeni şi nimic, fie că este vorba de oameni, fapte, întâmplări sau soartă. Un asemenea trăitor înţelege, pur şi simplu, neputinţa celor ce nu au ajuns la reala cunoaştere a naturii lor dumnezeieşti, exprimată ca Iubire, Frumuseţe, Bunătate, Bucurie şi Fericire fără limite. Aceasta este, de fapt, temelia naturii fiecărui ins în parte, care se obţine fără efort, siluire sau închipuiri deşarte.

La fel de dăunătoare este şi auto-învinuirea. Nu vom scăpa de modul nostru greşit de funcţionare, aducându-ne mereu reproşuri cu privire la faptele reprobabile săvârşite. Dimpotrivă! Amintirile lor şi eventualele analize şi concluzii nu fac altceva decât să le dea o şi mai mare vigoare. De toate acestea scăpăm, în mod rapid şi sigur, numai prin conştientizare.

Nu este nimic de făcut în mod special. Se priveşte şi se ascultă mintea înlănţuitoare, cu impulsurile ei mecanice, ca reacţii determinate de provocările permanente ale Viului cu surprizele care-L caracterizează. Aceste simple întâlniri, realizate cu ajutorul Atenţiei Lumină, le destramă instantaneu. Iar în „vidul psihologic" - astfel survenit - apare un Om nou cu minte nouă, în măsură să cuprindă şi

să perceapă prin experiență directă - Realitatea Vieții. În acest context se realizează Comuniunea cu Dumnezeu, cu determinări sfințitoare pe calea minunatei evoluții, care vizează măreţiile de nedescris ale Perfecțiunii şi Esenței Sublimului.

100. ZGOMOTUL ACCEPTAT AŞA CUM SE CUVINE

Un şuvoi clar de vibrații, prinse de-ale noastre simțuri,
De nuanțe diferite şi puteri cu grad de stresuri,
Când timpanul e rănit, cu urmări de surditate!
S-amintim câteva cazuri vădite prin simplitate:

Zgomotul unei maşini, un strident lătrat de câine,
Țipătul unui copil, un motor în acțiune,
Scârțâitul unei uşi, o sirenă declanşată,
Un plânset sfâşietor, o furtună declanşată,

Sunetul unei trompete sau zgomotul unui tren,
Vacarmul dintr-o arenă ori un zbor de avion.
Toate astea ca venite din lumea exterioară,
Apărute-n mod spontan cu Viața-n desfăşurare.

Un alt zgomot, mai subtil, din lumea interioară:
Gânduri ce se derulează, ca reacții posesive,
Care impun existența, ruptă de realitate,
Trecutul şi viitorul, drept iluzii programate.

***

Şi-ntr-un caz, ca şi în altul - socotite provocări,
Ca minunate prilejuri şi reale estimări,
Privind comportarea noastră în această existență,
De Suflete întrupate, ca trinitate-n Viață.

Când funcționăm ca „ego" - drept natură-nchipuită,
Plăcutul şi neplăcutul, dând măsura potrivită,
Ființa noastră văduvită de fireasca-înțelepciune.
Natura noastră Divină - permanentă prospețime.

În această ipostază, orice zgomot deranjează,
Tulburarea fiind efectul care, practic, degradează,
Atât fizic, cât şi psihic - Viața mereu tulburată
Şi nimic nu e-nțeles! Orice clipă e ratată!

***

În „Cunoaşterea de sine", când ființăm ca Unitate,
Doar Iubirea ne conduce, prin a Ei Realitate.
Zgomotele-s doar privite! Şi-acceptate precum vin
Ele îşi pierd importanța, întâlnind Omul deplin.

Când, practic, ființăm ca-întreg, orice zgomot folosit
Ca prilej de-a ne cunoaşte, ca Om real împlinit.
Îl apreciem valoare în procesul devenirii,
Redresării ființei noastre, cu ajutorul Iubirii.

Zgomotul este un amestec de sunete discordante, de intensități diferite, care pot atinge niveluri maxime de vibrații cu efecte distructive, ce pot afecta organul auditiv, provocând chiar surditatea. Să amintim câteva exemple, pe care Viața cotidiană ni le oferă din abundență - sursa lor fiind lumea exterioară: Zgomotul unei maşini, un lătrat de câine, țipătul unui copil, scârțâitul unei uşi, o sirenă declanşată, un sunet de trompetă, un tren în deplasare, o furtună declanşată, vacarmul dintr-o arenă sportivă, un zbor de avion etc.

Toate acestea şi nu numai ele, au un impact deosebit asupra psihicului uman, mai ales când aceste zgomote survin pe neaşteptate.

Un alt zgomot mult mai subtil, venit de astă dată din lumea noastră interioară este zgomotul produs de năvala gândurilor, care se succed în raport cu reacțiile minții la întâmpinarea unui fenomen de Viață. Aceste gânduri ne desprind de Realitatea prezentului şi ne obligă să retrăim imaginativ, evenimente, fapte şi întâmplări dintr-un trecut cândva trăit şi păstrat memorial sub formă de imagini. Ori, selectând imagini din acelaşi trecut, ne proiectează într-un viitor incert şi nesigur şi cu totul irelevant. În ambele cazuri suntem şi ne manifestăm ca nişte marionete, manevrate de către fictivul „egou" sau mintea condiționată tempo-spațial.

În ambele ipostaze de zgomote, venite din lumea exterioară sau lumea noastră interioară, ne aflăm, efectiv, în fața unor provocări, apreciate ca minunate prilejuri care ne solicită realizarea Unimii propriei ființe. Dacă funcționăm ca „ego"-uri, deci fragment în care mintea judecă şi apreciază, potrivit celor două valori oponente: plăcut şi neplăcut - atunci zgomotele deranjează, tulbură şi ființa întreagă pierde contactul cu Realitatea. În plus de asta, tulburarea psihologică determină repercusiuni dramatice asupra bunei funcționări a corpului fizic. Amărăciunea, tristețea, stresul şi, în final, boala şi moartea

prematură sunt efectele negative a greşitei funcţionări la nivel de „sine personal".

În „Cunoaşterea de sine", când, de fapt, realizăm Unitatea fiinţei, ne conduce Iubirea prin propria Ei Realitate. În acest fericit context, zgomotele sunt întâmpinate şi acceptate aşa cum vin ele. Iar simplitatea întâmpinării, ca Om deplin, determină dispariţia importanţei acestora.

Dar, să reluăm experimentul din alt unghi de vedere. Zgomotul este şi un fericit prilej care ne solicită să realizăm Unimea fiinţei, când corp, minte şi Spirit - se adună instantaneu, pentru a face faţă fenomenului ce ne deranjează.

În concluzie, să binecuvântăm zgomotele, ca şi toate surprizele aduse de către mişcarea Vieţii, căci ele ne oferă minunate prilejuri să ne cunoaştem: atât alcătuirea noastră fictivă, cât şi Natura Reală Divină, adică pe Acela ce Suntem cu Adevărat - Iubire din Iubire - Dumnezeu Adevărat din Dumnezeu Adevărat.

101. ÎNCHEIERE

În acest Univers fizic, noi ca făpturi întrupate,
Ne confruntăm permanent cu-nceputuri programate
De mintea cunoscătoare, ce-şi urmăreşte-mplinirea,
Ţelul suprem, idealul, impulsionat cu firea.

Efortul şi siluirea - factorii ce-l însoţesc,
Îi conferă şi valoarea scopului său omenesc.
Idealul împlinit, grabnic, pierde-a lui valoare
Şi-altceva-i luat în calcul - pentru ziua următoare.

Mintea imaginativă şi-al ei înţeles vital,
Urmărit cu îndârjire, drept proces înscris dual;
Multe mii de generaţii au dat tehnica prezentă,
Încărcată de erori şi inepţii, cu vizibile efecte:

Aerul, apa şi solul, cu-ntreg mediul ambiant,
Realmente, otrăvite de omul cel ignorant,
Funcţionând fragmentar - ca „egou", prin timp format,
Cu viziunea redusă de al său plăcut constant.

Rezultatul strict firesc! Prins de lumea din afară,
El s-a îndepărtat mereu de lumea interioară,
De Natura sa Divină - Sacrosanta-înţelepciune.
Şi pe fondul său himeric - cuprins de întunecime,

A creat tot ce se vede! Văzutul obiectiv îl considerăm ruşine!
Este oare clar ce spun? Vedeţi la fel, ca şi mine?
Şi-acum, să ne-ntoarcem la temă - la acest volum de versuri,
Căruia mă străduiesc să-i prind a lui înţelesuri.

***

Fiecare temă-n parte şi lucrarea-n general,
Autorul, prin trăire, integrat în actual,
Îndeamnă pe cititor, în propriul său interes,
Să-şi descopere Comoara şi preţiosu-nţeles,

De Creaţie divină în continuă schimbare,
Pe clipe-n desfăşurare, prin moarte şi înviere.
Se moare pentru trecut - mintea cea cunoscătoare
Şi-nviază în prezent - ca trăire-înnoitoare.

Încercaţi cu insistenţă, să trăiţi ce spune versul,
Căci numai trăind voi înşuşi, cuprindeţi tot înţelesul,
Ce-n final, vă va conduce la Sfânta Eliberare,
Tuturora destinată ca o binecuvântare,

Chiar din tainicu-început, oferit de Creator,
Ca noi toţi ai Lui copii - desprinşi de ce-i trecător,
Să ne întoarcem Acasă, ca Iubire din Iubire,
împlinind eterne sensuri, în Sublima Contopire!

În sfârşit, iată-ne ajunşi - eu şi dumneavoastră cititorii - la acest capăt al lucrării. Şi, înainte de întoarcerea ultimei file, un îndemn lăuntric ne solicită să mai zăbovim un pic, punându-ne nouă înşine câteva întrebări:

Am ajuns noi oare la convingerea că întâmpinarea Vieţii cu ajutorul minţii cunoscătoare este improprie, derutantă şi obsesivă?

Ne-am însuşit, cât de cât, Unimea trinităţii - ca unică posibilitate de creare şi recreare a Omului nou, angajat în Procesul de evoluţie morală şi spirituală pe calea de întoarcere la Izvorul Luminii Originare?

După ce am citit şi recitit fiecare temă - traducând conceptul cunoaşterii în aplicare spontană - mai simţim noi nevoia unui maestru din lumea exterioară, câtă vreme ne-am descoperit noi, prin noi înşine, Natura noastră Divină?

Să încercăm împreună descifrarea omului obişnuit, întrupat în acest înveliş carnal. Încă din postura de bebeluş a început prelucrarea noastră educaţional morală de către primii îndrumători: familia,

şcoala, religia. Aşadar, încă de la început s-a pus preţ deosebit pe „eu şi al meu", concretizat ca minte cunoscătoare. Scopul, ca interes personal, drept ideal, a constituit elementul de dinamizare pentru asigurarea rezultatului, dinainte proiectat. Aşadar, la acest nivel, mintea cunoscătoare a constituit, de fiecare dată, temeiul de întâmpinare a noutăţii Vieţii.

Imaginaţia, efortul de voinţă, siluirea fiind nelipsitele instrumente folosite de către cel educat. Un scop sau ideal, o dată împlinit, îşi pierde din importanţă şi un altul îi ia locul, ca şi acesta, la rândul lui, să fie înlocuit cu altul şi tot aşa la nesfârşit.

Întreaga comportare a individului fiind desfăşurată în dimensiunea dualităţii, axată pe cunoscut şi interes egocentric. Un şir imens de generaţii şi-a transmis acest mod defectuos de a privi Existenţa în ansamblul desfăşurării Ei. Şi rezultatele se văd. Ele ne stau în faţă şi ne îndeamnă să le privim. Dacă le privim cu adevărat, oare le înţelegem şi apreciem aşa cum se cuvine?!

Deoarece s-a pus preţ în mod exagerat, pe lumea exterioară, iată ceea ce ne oferă tehnica avansată de care ne mândrim, fără să-i vedem imensele neajunsuri ce o definesc. Apa, aerul, solul, ca şi întregul mediu ambiant sunt, realmente, otrăvite de ignoranţa omului cu pretenţia de cult şi civilizat. Funcţionând ca fragment, omul prin timp format, a dat naştere la întregul haos, existent astăzi, la toate nivelurile de manifestare: politic, economic, social, psihologic şi religios.

Această lamentabilă evidenţă este ceva firesc, întrucât omul fiind tot mai mult interesat de lumea exterioară, el s-a îndepărtat în aceeaşi măsură de lumea sa interioară - adică de înţelepciunea Divină care îi caracterizează Natura sa Originară. Tot fondul său memorial fiind greşit apreciat şi folosit în mod haotic, reprezintă cauza tuturor stărilor conflictuale ale individului cu el însuşi, ca şi cu restul lumii. Posedat de către un asemenea mintal - obsesiv şi arogant - individul nu mai este stăpânul gândirii sale, ci el este stăpânit de către gândire, prin automatisme incontrolabile.

În măsura în care scriu toate acestea mă întreb: Oare şi cei care citesc aceste rânduri, văd la fel ca mine - ceea ce este evident în clipa asta şi în ei?! Încercaţi să vă răspundeţi dumneavoastră înşivă!

„Cunoaşterea de sine" în acest mod se concretizează. Văzând, ascultând şi încercând să dăm răspunsuri adevărate la întrebări, puse de alţii sau de către noi înşine.

După aceste simple punctări - drept aducere aminte la ceea ce am întâlnit deja de mai multe ori în cele o sută de teme - să revenim la actuala temă cu ultimele consideraţii.

Lucrarea, în ansamblul ei, ca şi în fiecare componentă a întregului, au fost aşternute pe hârtie numai însoţite de trăirea directă a experienţei respective. De aceea îndemn pe fiecare cititor - în propriul lui interes - ca pe măsura în care parcurge temele respective, să-şi descopere singur propriul adevăr, pe clipe în desfăşurare.

Psihologic, se moare pentru tot ce a fost - trecutul consumat - şi se înviază în aceeaşi clipă cu o minte nouă - capabilă să întâmpine noutatea adusă de mişcarea Viului în eterna Lui mobilitate.

Încercaţi şi iarăşi încercaţi cu insistenţă să trăiţi ceea ce vi se revelează cu ajutorul versului. Aceste simple întâlniri dezinteresate cu dumneavoastră înşivă, vă vor conduce, în final, la spargerea înlănţuirii egoiste şi trăirea din plin a fenomenului surpriză, numit Eliberare sau Iluminare. Acest binecuvântat fenomen face parte din destinul fiecărei făpturi umane, oferit de Sublimul Creator încă din clipa trimiterii în Universul fizic, pentru a face experienţa în asociere cu materia, prin încarnare.

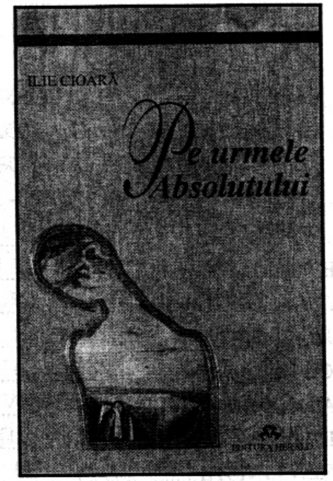
Desprinşi cu miliarde de ani în urmă din Imensa Lumină şi Iubire Absolută, Suntem cu toţii hărăziţi să revenim la această Unică Energie şi Existenţă din Imensul Necuprins. Grăbirea sau întârzierea revenirii la noi Acasă, depinde de noi, de fiecare ins în parte.

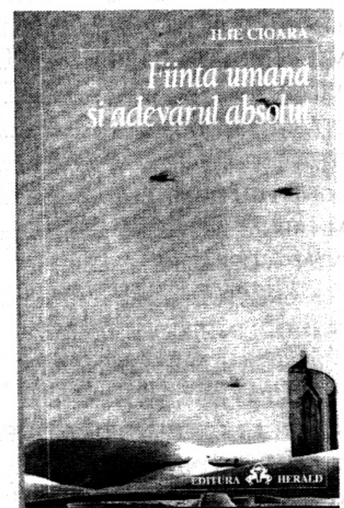
Vă doresc din toată inima Succes!

ILIE CIOARĂ
Eternitatea clipei

ILIE CIOARĂ
Minunata călătorie spre adâncurile propriei ființe
EDITURA HERALD

ILIE CIOARĂ
Realitatea Supremă și condiționarea umană
EDITURA HERALD

ILIE CIOARĂ
Pe urmele Absolutului

ILIE CIOARĂ
Ființa umană și adevărul absolut
EDITURA HERALD